

ปาฏิหาริย์ที่ได้จากร

ปาฏิหาริย์มีได้อย่างไร?

(การติดต่อกับวิญญาณ)

(ภาคผนวก)

โดย

พร รัตนสุวรรณ

จัดพิมพ์

โดย

สำนักต้นตำราทางวิญญาณ

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑

๑๐๓,๐๐๐ เล่ม พ.ศ. ๒๕๑๓

ราคาเล่มละ ๑๒ บาท

คำนำ

หนังสือการติดต่อวิญญาณ โดยเอสเทลด์

โรเบิร์ตส์ เป็นหนังสือที่เต็มไปด้วยปาฏิหาริย์ต่างๆ ซึ่งผู้อ่านส่วนมากถ้าไม่เข้าใจเหตุผล ก็จะต้องเห็นว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมา ไม่ใช่เรื่องจริง และถ้าผู้ใดรู้สึกเช่นนี้ หนังสือเล่มนี้ก็ไม่มีประโยชน์อันใด แต่ถ้าหากผู้ใดเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แม้จะไม่เข้าใจเหตุผล ก็ยังคิดว่า เพราะจะได้รับประโยชน์หลายอย่าง แต่อย่างไรก็ดี การที่เราจะเชื่ออะไร ก็ควรจะมีเหตุผลบ้าง ข้าพเจ้าเองเมื่อตอนที่อ่านคราวแรก ซึ่งไม่ค่อยจะเข้าใจเหตุผล ก็ยังรู้สึกว่าเรื่องบางตอนคงจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ไม่ใช่เป็นเรื่องที่มีข้อเท็จจริง แต่ในเมื่อข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้อย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อพบปัญหาข้อใด ก็พยายามคิดหาเหตุผลว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ได้อย่างไร ซึ่งบางข้อก็เข้าใจเหตุผลได้ด้วยตนเอง แต่ส่วนมากข้าพเจ้าต้องกราบเรียนถามโอบปาติกะ ที่เป็นเทพเจ้าจึงสามารถเข้าใจได้ และโชคคืออยู่อย่างหนึ่งที่ในระหว่างที่เขียนหนังสือเล่มนี้ ท่านเมฆแดงก็ได้มาติดต่อ เรื่องจึงได้ง่ายขึ้นอีก

มาก ถ้าหากท่านไม่มา การเขียนหนังสือเล่มนี้คงจะ
 ทำไม่สำเร็จ และข้าพเจ้าต้องขอยอมรับว่า ตั้งแต่เคย
 เขียนหนังสือมา ไม่มีเรื่องไหนที่จะยากเท่ากับเรื่องนี้
 แต่ก็ได้รับประโยชน์คุ้มค่า เพราะข้าพเจ้าได้รับความรู้
 ใหม่ๆ หลายอย่าง ซึ่งล้วนแต่เป็นประโยชน์อย่างมาก
 มาจากการที่ได้กราบเรียนถามเทพเจ้าหลายองค์ ถ้า
 ไม่มีปัญหา ข้าพเจ้าก็คงไม่มีโอกาสที่จะคิดหาคำตอบ
 เพราะไม่มีเรื่องที่จะกราบเรียนถามท่าน

หนังสือการคิดต่อวิญญูณ ภาคผนวก ที่ให้ชื่อว่า
ปาฏิหาริย์มีได้อย่างไร? ก็เพราะเป็นหนังสือที่อธิบาย
 เรื่องปาฏิหาริย์ต่างๆ ข้าพเจ้าคิดว่าในบรรดาหนังสือที่
 อธิบาย เกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ในท้อง-
 ตลาดเวลานี้ เห็นจะไม่มีหนังสือเล่มไหนที่อธิบายเรื่อง
 ปาฏิหาริย์ได้อย่างชัดเจนเท่ากับหนังสือเล่มนี้ การที่
 ข้าพเจ้ากล้ากล่าวออกมาเช่นนี้ ก็เพราะข้าพเจ้าได้เคย
 อ่านหนังสือประเภทนี้มา ^๕มาก รวมทั้งที่มีอยู่ในคัมภีร์
 พระพุทธศาสนาด้วย การที่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้
 ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ได้ดี ก็เพราะ

เทพเจ้าองค์ที่อธิบายเรื่องนี้ให้ฟังนั้น ไม่ใช่เพียงแต่ท่าน
 จะเป็นผู้รอบรู้ในเรื่องอำนาจจิตอย่างลึกซึ้งเท่านั้น ปาฏิ-
 ทหารีย์บางอย่างท่านก็ทำได้ และท่านเมฆแดงเองท่านก็
 ยอมรับว่า ปาฏิหาริย์ทุกอย่างตามที่กล่าวไว้ในหนังสือ
 เล่มนี้เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น ท่านเองเป็นผู้แสดง แต่บาง
 อย่างท่านอธิบายเหตุผลไม่ได้ แต่องค์อื่นอธิบายได้ ข้อ
 บกพร่องในเรื่องถ้าหากจะมีก็เพราะเหตุนี้ และเป็นข้อที่
 อาจทำให้ผู้อ่านเห็นว่า ปาฏิหาริย์ต่างๆ ดังที่กล่าวไว้ใน
 หนังสือการติดต่อกับวิญญาณเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ส่วนเหตุ
 ผลในทางหลักวิชาที่อธิบายไว้ บางคนก็อาจเห็นว่าเป็น
 เพียงวาทศิลป์คือเป็นคำพูดที่มีศิลปะจงใจให้เกิดความเชื่อ
 แต่ไม่มีความจริง ทั้งนี้ก็เพราะแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างไม่
 ได้ ทั้งๆ ที่ท่านเมฆแดงก็ยังอยู่ ซึ่งถ้าคิดตามสามัญ
 สำนึกแล้ว ท่านก็ควรจะต้องแสดงปาฏิหาริย์บางอย่างให้ดูได้
 บ้าง แต่แล้วกลับปรากฏว่า ท่านแสดงอะไรไม่ได้เลย
 ข้อบกพร่องอันนี้เองที่ทำให้เกิดความสงสัย แม้ข้าพเจ้า
 เองก็สงสัยเหมือนกัน แต่ก็ได้มีคำตอบอยู่ในหนังสือเล่ม
 นี้แล้วว่า ทำไมเดี๋ยวนี้ท่านจึงแสดงปาฏิหาริย์ไม่ได้

หนังสือการติดต่อวิญญาน ภาคผนวก เล่มนี้
 เป็นหนังสือที่อธิบายเฉพาะปัญหาเท่าที่มีอยู่ในภาค ๑ เท่านั้น ส่วนปัญหาในภาค ๒ ซึ่งมีอยู่หลายตอนที่ควรจะอธิบาย แต่ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าผู้ใดได้อ่านภาคผนวกเล่มนี้แล้ว ปัญหาในภาค ๒ ก็อาจจะหาคำตอบได้เอง เพราะฉะนั้นจึงได้เขียนมาเพียงเท่านี้ก่อน เพราะถ้าเขียนรอคำตอบในภาค ๒ ไปด้วย หนังสือเล่มนี้ก็จะต้องล่าช้าไปอีกมาก และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าก็อยากจะใช้เวลาไตร่ตรองปัญหาต่างๆ ให้แจ่มแจ้งอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงจะเขียนขึ้นมาใหม่อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งจะเป็หนังสือที่ให้คำตอบอย่างแจ่มแจ้งต่อบัญหาที่ยังคลุมเครืออยู่ในภาค ๑ ด้ว

พร รัตน์สุวรรณ

พฤษภาคม ๒๕๑๓

สำนักค้นคว้าทางวิญญาน (ชั่วคราว)

๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๑๗๖๕๕ (เข้ตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

เบื้องต้นรกันข้ามกับโรงภาพยนตร์บุศยพรรณ)

สารบัญ

๑. เหตุไรเอสเทลต์ โรเบิร์ตส์ จึงเห็น
โอบปาติกะได้ ตั้งแต่อายุน้อย	หน้า
๑
๒. เหตุไรทั้งๆ ที่เอสเทลต์ โรเบิร์ตส์เป็นฆราวาส
มีครอบครัว แต่ก็สามารถรักษาความสามารถ
ในทางคาทอลิกและหุทธิยัไว้ได้	๗
๓. เหตุไรคนที่มีบุญอย่างเอสเทลต์ โรเบิร์ตส์
จึงต้องประสบกับความลำบากมากมาย	
๔. เสี่ยงประหลาดในห้องครัว	๑๗
๕. โต๊ะลอยขึ้นจากพื้น ตัวลอยขึ้นจากเตียง	๒๔
๖. รูปท่านแมมแดง
วิญญาณของคลัม วัชโรบล	๓๕
๔๕
๗. ตัวยาย	๕๖
๘. การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต
กายทิพย์คือที่มาของกายเนื้อ	๖๓
๘๕
จันตาทกุมารี่	๘๖
โรคทุกอย่างหายด้วยอำนาจจิต	๑๐๕

๘. เรื่องผีสิง	๑๔๔
๑๐. อานาจาถรรพ์	๑๗๓
๑๑. การระลึกชาติ	๑๘๑
๑๒. เหตุไฉนบางคนจึงระลึกชาติได้บางคนระลึกไม่ได้	๑๕๑
๑๓. เห็นอุบาทว์	๒๐๐
๑๔. เสียงสุนัขหอน	๒๑๖
๑๕. ผีปลัดทบกบ้นไต่	๒๑๕
๑๖. การพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของ	๒๒๖
๑๗. ลูกประกาศาหลุดมาอยู่ในมือ	๒๓๔
๑๘. ก่ลองบुरु๋บุบสลาย	๒๓๗
๑๙. พระมหาโมคคัลลานะ	๒๓๕
๒๐. เสียงของโอปปาทิกะออกมาจากแตร	๒๔๒
๒๑. การปรากฏตัวของท่านเมฆแดง	๒๔๘
๒๒. แผ่นเรืองแสงและไฟฉาย	๒๕๖
๒๓. ของขวัญจากโลกทิพย์	๒๖๑
๒๔. ผมของโอปปาทิกะ	๒๘๒
๒๕. พระจุฬามณีเจดีย์	๒๘๘

ตอบปัญหา

ในหนังสือเรื่องการติดต่อทางวิญญาณ

๑. เหตุไรเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ จึงเห็นโอปปาติกะได้ตั้งแต่อายุน้อย?

โดยปกติชาวพุทธที่รู้หลักพุทธศาสนาดี ไม่ว่าจะ
เป็นพระหรือฆราวาส มักจะมีความเชื่อกันอยู่อย่างหนึ่ง
ว่า คนที่จะมีความสามารถเห็นโอปปาติกะและได้ยินเสียง
ของโอปปาติกะได้ด้วยนั้น จะต้องเป็นผู้ที่ได้ทิพจักขุและ
ทิพโสต ซึ่งเป็นความรู้ชั้นสูงของพุทธศาสนาซึ่งเรียกว่า
อภิญญา และผู้ที่จะสามารถได้อภิญญา ก็จะต้องเป็นคน
ที่ได้สมาบัติ ๘ และผู้ที่จะได้ฌานถึงขั้นนี้ ก็จะต้องอาศัย
การฝึกฝนมาอย่างมากมาย และน้อยคนมากที่จะได้
เพราะโดยปกติผู้ที่ฝึกสมาธิได้ถึงขั้นนี้ จะต้องเป็น
บุคคลที่ไม่มีภาระเกี่ยวข้องกับทางโลก และจะต้องละเว้น
จากเรื่องในทางโลกียวิสัย ถ้ายังเป็นฆราวาสที่มีครอบครัว

ครวยังมีจิตหมกมุ่นอยู่ในกาม หรือยินดีในเรื่องกามอยู่ ก็ไม่อาจที่จะฝึกสมาธิถึงขั้นนี้ได้ เพราะฉะนั้นสำหรับผู้ที่มีชีวิตเป็นฆราวาสและมีครอบครัวเหมือนอย่างเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ซึ่งเมื่อพูดตามหลักที่เชื่อถือกันโดยทั่วไปแล้ว ก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะตามประวัติของ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้กล่าวไว้ว่า เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ เห็นโอปปาติกะครั้งแรกและได้ยินเสียงคว้ายตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ซึ่งเป็นการเห็นโดยไม่ได้ตั้งใจ และผู้ที่เห็นครั้งแรกนั้นคือท่านอัครวิเศษ นอก จากตัวเธอจะเห็นเองแล้ว ยังเรียกน้องสาวที่ชื่อว่าพอลลี่ ให้มาดู แล้วก็ปรากฏว่า น้องสาวก็เห็นควายเหมือนกัน สำหรับเรื่องอย่างนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่า คนไทยทั่วไปสงสัย และยิ่งผู้ที่เคร่งครัดอยู่แต่ในตำราของพระพุทธศาสนา ดัง ที่กล่าวมา ก็อาจจะเห็นว่าเรื่องราวต่างๆ ที่กล่าวไว้ใน หนังสือเล่มนี้ทั้งหมดเป็นเรื่องนิยาย คือไม่ใช่เรื่องจริง แต่ผู้เขียนมีความสามารถในการแต่งได้อย่างวิเศษ จนกระทั่งทำให้ผู้อ่านเห็นเป็นเรื่องจริง ซึ่งตัวอย่างใน

เหตุไรจึงเห็นโอปปาทิกะได้?

๓

ท่านอง^๕ที่ฝรั่งเขียนขึ้นจนกระทั่งคนทั้งหลายเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ซึ่งที่แท้แล้ว^๗เป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ก็มีอยู่หลายเรื่อง เช่นเรื่องเซอร์ลอคโฮมเป็นต้น คนบางคนอาจจะมี ความสงสัยหรือมีความคิดเห็นเป็นไปในทำนอง^๕ ฉะนั้น เพื่อที่จะให้คนทั้งหลายได้ทราบถึงข้อเท็จจริงในทางหลัก วิชาบางอย่างที่นอกเหนือไปจากที่คนไทยรู้จักกัน ข้าพเจ้า จึงได้เรียนถามโอปปาทิกะที่ท่านเข้าใจเรื่อง^๕นี้ และโดย เฉพาะท่านที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง^๕นี้โดยตรง โดยผ่านทาง คุณศรีเพ็ญ คำตอบต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเขียน ตลอดทั้งเล่ม ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า ข้าพเจ้าได้มาโดยวิธีดังที่ได้ กล่าวมานี้ และสำหรับปัญหาที่คนส่วนมากสงสัยดังที่ กล่าวมานั้น ท่านได้อธิบายให้ทราบดังต่อไปนี้

โดยปกติคนที่เคยได้ฌานถึงขั้นทิพจักขุและขั้นทิพ- โสถแล้วเมื่อชาติก่อน ถ้าหากวิบาก^๕นี้ยังไม่เสื่อม เพราะ เหตุที่คนคนนั้นได้ดำเนินชีวิตมาอย่างถูกต้องและสนใจใน เรื่อง^๕นี้มาตลอด สำหรับบุคคลประเภทนี้ เมื่อตายมาเกิด เป็นคนอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งไม่ว่าจะเกิดเป็นคนในชาติ

ไหน หรือในศาสนาไหน ความสามารถอันนั้นก็จะติดตัวมาด้วย ตัวอย่าง เช่นในกรณีของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ที่มีความสามารถเช่นนั้น ก็เพราะในชาติก่อนเป็นคนที่เคยได้มาน และเคยมีความสามารถอย่างนั้นมาแล้ว แต่ท่านไม่ได้บอกรายละเอียดว่า เมื่อชาติก่อนเคยเกิดเป็นคนอยู่ที่ไหน? เป็นคนชาติอะไร? ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนปัญหาตอนนี้ท่านยังไม่บอก แต่ในตอนต่อไปท่านจะบอกรายละเอียดหรือไม่ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ เฉพาะในตอนนี้นั้นท่านบอกว่าให้รู้ไว้เพียงแค่นี้ก่อน

อนึ่งสำหรับคนที่เคยมีความสามารถดังที่กล่าวมาเมื่อมาเกิดเป็นคนใหม่ โดยธรรมดาแล้วก็ต้องมาฝึกกันอีก ความสามารถที่ว่านั้นจึงจะเกิดขึ้นมาได้ ตัวอย่างเช่น พระพุทธเจ้า และพระอรหันต์โดยทั่วไป ซึ่งได้สร้างบารมีมาแล้วอย่างสมบูรณ์ และเคยได้สำเร็จภิญญาต่าง ๆ มาแล้ว แต่ถึงกระนั้น เมื่อกลับมาเกิดใหม่ก็ต้องมาฝึกกันอีก ซึ่งบางคนก็ฝึกง่าย แต่บางคนก็ฝึกยาก แต่แล้วในที่สุดก็สำเร็จทุกคน เพราะเหตุที่เคยมีวิบากมาแล้ว

เหตุไรจึงเห็นโอบปาติกะได้ ?

๕

แต่อย่างไรก็ดี ก็ขอให้สังเกตไว้ด้วยว่า ความสามารถอย่างที่เคยมีมานั้น ในบางครั้งอาจจะเกิดขึ้นเองได้ อย่างที่เราเรียกกันว่าเกิดขึ้นโดยบังเอิญ เพราะไม่ได้ตั้งใจมาก่อน และก็ไม่ได้ฝึกด้วย ตัวอย่างเช่น นั้นมักจะมีอยู่ทั่ว ๆ ไป และมีเกือบจะทุกชาติทุกภาษา และยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้รู้สึกว่าจะออกจะมีมาก คนที่สนใจในเรื่องเหล่านี้จะพบตัวอย่างประเภทนี้อยู่เสมอทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ

อนึ่งขอให้สังเกตไว้ด้วยว่า คนที่เห็นโอบปาติกะโดยบังเอิญ หรือได้ยินเสียงโดยบังเอิญ ซึ่งเป็นการเห็นและได้ยินจริงๆ ไม่ใช่เพราะตาฝาด หรือประสาทหลอนอะไรทำนองนี้ ในบรรดาผู้ที่เห็นหรือได้ยินโดยบังเอิญนั้น มักจะไม่สมบูรณ์ คือถึงแม้จะเห็นก็เห็นไม่ค่อยชัดได้ยินก็ไม่ชัด ไม่สามารถที่จะพิสูจน์ข้อเท็จจริงออกมาได้ ทั้งนี้ก็เพราะเหตุที่ในบรรดาพวกที่มีตาเป็นสื่อหรือมีหูเป็นสื่อทั้งหลายเหล่านี้ ยังมีความไม่สมบูรณ์อยู่มาก พวกเหล่านี้แม้เมื่อชาติก่อนจะได้ชื่อว่าเป็นคนมีสมาธิ

เคยฝึกสมาธิกันมานานแล้ว แต่ก็ยังไม่อยู่ในขั้นที่นับว่า
 ใต้อภิญญา เพราะฉะนั้นความสมบูรณ์จึงไม่มี แต่ถ้าหาก
 คนประเภทนี้^๕ ได้มีโอกาสฝึกสมาธิ และตั้งใจฝึกจริงๆ
 พร้อมกับได้ครูอาจารย์ที่ช่วย ก็สมารถที่จะฝึกสมาธิ
 ได้ดี คือจะฝึกได้ง่ายกว่าคนอื่นที่ไม่เคยมีตาเป็นสื่อหรือ
 มีหูเป็นสื่อ แต่ถึงกระนั้น ถ้ามาฝึกในตอนที่มีอายุมาก
 ซึ่งโดยธรรมชาติคนที่มีอายุมาก มักจะมีความกดดันทาง
 อารมณ์สูง มีภาระยุ่งยากหลายอย่าง และมักจะมีเรื่อง
 ทำให้ไม่สบายใจอยู่เสมอ และสมองก็เริ่มเสื่อม หรือ
 บางทีก็มักจะมีโรคประจำตัวอยู่เสมอ ซึ่งเป็นอุปสรรค
 ต่อการฝึกสมาธิ เพราะฉะนั้น คนที่มีอายุถึงแม้เมื่อชาติ
 ก่อนจะเคยเป็นคนที่มีสมาธิมาดี เคยมีวิบากในเรื่องนี้
 มาแล้วก็ตาม ก็มักจะฝึกกันไม่ค่อยได้ คนที่จะฝึกสมาธิ
 ได้ง่ายจะต้องไม่มีความกดดันทางอารมณ์ ไม่ค่อยมีภาระ
 ยุ่งยาก และในชีวิตประจำวันก็มีความแจ่มใส ไม่ค่อยมี
 เรื่องวิตกกังวล ด้วยเหตุนี้^๕ เด็ก ๆ จึงมักจะฝึกสมาธิ ได้ดี
 กว่าผู้ใหญ่ ถ้ายังเป็นเด็กที่เคยเห็นโอปปาติกะมาบ้าง

เป็นฆราวาสมีหุทิพย์ตาทิพย์ได้อย่างไร? ๗

หรือเคยได้ยินเสียงพวกนั้นมาบ้าง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงว่า
พื้นเดิมเป็นคนมีสมาธิมาก เด็กประเภทนี้ฝึกสมาธิได้
ง่ายมาก แต่นั่นหมายความว่า จะต้องได้ครูอาจารย์ที่ดี
และมีสิ่งแวดล้อมที่ช่วย

๒. เหตุไรทั้ง ๆ ที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ เป็น
ฆราวาส มีครอบครัว แต่ก็สามารถรักษาความสามารถ
ในทางตาทิพย์และหุทิพย์ไว้ได้?

โดยธรรมชาติสำหรับคนที่เกิดมามีตาเป็นสื่อ หรือ
มีหูเป็นสื่อ ติดต่อกับโอปปาติกะได้ ซึ่งเป็นเพราะมีวิบาก
ในทางนี้มาตั้งแต่ชาติก่อนนั้น ในเมื่อมาฝึกในปัจจุบัน
นี้อีก ก็เท่ากับเป็นการรื้อฟื้นเอาความสามารถดั้งเดิมให้
พัฒนาออกมา และในเมื่อคนคนนั้นหมั่นฝึกเพื่อรักษา
ความสามารถอันนี้ให้คงอยู่เสมอ คนประเภทนี้แม้จะมี
ชีวิตอยู่เป็นฆราวาส มีครอบครัว มีชีวิตเหมือนคน
ธรรมดา แต่ถ้าหากมีความนึกคิดถูกต้อง มีการกระทำ
ที่ถูกต้อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ มีความเมตตา
กรุณาต่อผู้อื่นอย่างลึกซึ้งอยู่เสมอ คุณธรรมเท่าที่มีอยู่นั้น

ยอมเป็นการเพียงพอที่จะรักษาความสามารถที่มีอยู่ไม่ให้เสื่อม ทั้งนี้ก็เพราะว่าโดยธรรมชาติที่ไม่มีความคิดอันอยู่ในใจ หรือถึงแม้จะมีอยู่บ้าง แต่ก็มีน้อย เนื่องจากมีโอกาสได้สนองความต้องการตามนิสัยสันดานหรือตามธรรมชาติที่มีอยู่ ฉะนั้นโอกาสที่จิตใจจะสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน ด้วยกิเลส คล้ายกับมีชีวิตอยู่เหมือนกับนักบวช ภาวะแห่งจิตใจเช่นนี้ ย่อมจะมีอยู่เสมอ ถึงแม้จะไม่ตลอดทั้งวันและคืน แต่ในช่วงที่จิตใจสงบเยือกเย็นเหมือนกับชีวิตของนักบวชนั้น ย่อมจะต้องมีอยู่อย่างแน่นอน และโดยอาศัยสภาพของจิตใจที่คล้ายกับนักบวช ซึ่งมีอยู่เป็นระยะ ๆ หรือมีอยู่เป็นช่วง ๆ ในชีวิตประจำวัน อันนั้นแหละที่ทำให้เอสเทรล โรเบิร์ตส์ เมื่อต้องการจะติดต่อกับท่านเมฆแดง หรือกับใครก็ตามที่เป็นโอบปาติกะ จึงสามารถทำได้เสมอ

แต่เรื่องอย่างนี้สำหรับคนไทยที่เป็นชาวพุทธซึ่งเคยเรียนรู้เรื่องพุทธศาสนา มา แต่ไม่เคยเข้าสมาธิได้เลย ย่อมไม่อาจที่จะเข้าใจได้ เพราะการที่จะเข้าใจใน

เป็นฆราวาสมีหุกิพยดาทิพยได้อย่างไร ?

๕

เรื่องจิตใจของคนอื่นนั้น โดยธรรมดาจะต้องเปรียบเทียบไปจากตัวเอง ฉะนั้นในเมื่อตัวเองไม่เคยเข้าสมาธิได้เลย เพราะรู้สึกอยู่เสมอว่าการอยู่เป็นฆราวาส จิตใจจะเป็นอย่างไรเขารู้ดี ในเมื่อตัวเองเข้าสมาธิไม่ได้ ก็ไม่อาจที่จะมองเห็นว่า คนอื่นซึ่งก็เป็นฆราวาสเหมือนกับตัวเอง เขาก็คงจะมีจิตใจไม่ผิดไปจากตัวเองเท่าไรนัก เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่ยอมเชื่อว่าคนที่เป็นฆราวาส แต่มีความสามารถอย่างเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์นั้น จะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และยังผู้ที่เป็นนักบวชที่ไม่ค่อยจะได้สนใจกับเรื่องสมาธิ หรือเคยสนใจบ้าง แต่ก็เข้าสมาธิไม่ค่อยได้ เพราะมีความกตัญหาทางอารมณ์สูง หรือเพราะไม่มีเวลาจะฝึก เนื่องจากมีภาระในด้านอื่นมาก หรือเพราะอะไรก็ตาม ก็มักจะจะไม่เชื่อว่า คนอย่างเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์จะมีได้

อันที่จริงในเวลา^{นี้} คนที่เป็นฆราวาสซึ่งก็มีชีวิตเหมือนกับคนธรรมดาทั่วไป แต่มีความสามารถที่จะติดต่อกับโอปปาติกะได้ มีอยู่ไม่น้อย และบางคนก็มีความ

สามารถราวกับผู้วิเศษ คือสามารถทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างแม่นยำ และเป็นไปอย่างประหลาดก็มี เช่น ยีน ดิกสัน เป็นต้น ท่านผู้นี้เป็นคนอเมริกัน และในขณะนั้นก็ยังมีชีวิตอยู่ เป็นคนที่มีความสามารถในเรื่องนี้โด่งดังมาก ท่านผู้นี้ก็เป็นคนมีครอบครัว ยีน ดิกสัน มีความสามารถในทางนี้มาตั้งแต่อายุน้อย เหมือนกับ เอสเทล โรเบิร์ตส์ และในปัจจุบันนี้ ยีน ดิกสัน ก็ยังมี ความสามารถเหมือนเช่นเดิม ตัวอย่างในทำนองนี้ ถ้า มองจากทัศนะของคนไทยที่ยึดมั่นอยู่ในตำราของพระ พุทธศาสนา ซึ่งอันที่จริงก็เป็นการยึดมั่นอย่างชนิดที่ไม่ ได้เข้าใจความหมายของคัมภีร์อย่างละเอียดลึกซึ้ง คน ประเภทนี้ ก็มักจะไม่นิยมเชื่อว่า พระวาสาจะมีความ สามารถเช่นนั้นได้

อนึ่ง โอบปาติกะองค์ที่อธิบายเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้า ฟังนั้น ท่านได้ให้ข้อคิดอีกแง่หนึ่งว่า—

คนบางคนตีผลล้าอยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่เขารู้สึกว่า เหล่าไม่ดี และก็รู้สึกจริง ๆ ว่ามันไม่ดีอย่างไร ขอให้

เป็นทวารวาสมีหน้าที่พิชิตอย่างไร ?

๑๑

สังเกตว่า คนประเภทนี้บางคนถึงแม้จะติดเหล้า แต่พื้นจิตใจของเขาก็ไม่ได้ต่ำ แม้เขาจะได้ชื่อว่าเป็นคนขี้เมา ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องเมาวันยังค่ำ คนประเภทนี้ย่อมมีเวลาที่จะไม่เมา ซึ่งในช่วงที่ไม่เมานี้ เขาก็จะเป็นคนปกติเหมือนคนอื่น ๆ

และบางคนซึ่งอยู่ในจำพวกขี้เมานี้ ถ้าพื้นเดิมเป็นคนมีจิตใจสูง เข้าใจเรื่องชีวิตมาอย่างลึกซึ้ง ก็ขอให้สังเกตไว้ว่า แม้เขาจะดื่มเหล้าจนรู้สึกเมา แต่สติสัมปชัญญะก็ยังไม่เสีย ยังคงทำงานได้ไม่ผิดพลาด พุทได้ถูกต้องมีเหตุผลเหมือนกับคนไม่เมา คนประเภทนี้ในเวลาที่ไม่ได้ดื่ม เขาจะเป็นคนที่มีความคิดประณีตสุขุมกว่าคนบางคน ทั้ง ๆ ที่คนที่ว่านี้ไม่ใช่คนขี้เมา ไม่เคยดื่มเหล้ามาเลย แต่พื้นเดิมเป็นคนธรรมดา จิตใจไม่สูงมาก่อน เพราะฉะนั้นจึงควรจะคิดดูบ้างว่า คนบางคนทั้งที่เมา แต่ทำไมสติสัมปชัญญะจึงยังมีอยู่ได้? ฉะนั้นในขณะที่เขาไม่เมา เขาไม่ดื่ม เขาจะมีสติสัมปชัญญะสูงกว่าคนทั่วไปมากสักเพียงไร

คนที่ทำอะไรด้วยความนึกคิดที่ถูกต้อง เป็นคนที่
 เข้าใจเรื่องชีวิตอย่างถูกต้องเป็นสัมมาทิฏฐิ คนประเภท
 นี้แม้ในบางครั้งจะทำสิ่งที่ไม่ดี ก็มีได้หมายความว่า
 ทำให้พันจิตใจของเขาต่ำ ตรงกันข้าม การกระทำสิ่ง
 ที่ไม่ดีของเขา กลับจะเป็นเหตุให้ความคิดที่ถูกต้องของเขา
 แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น และความกดดันภายในซึ่งเป็นอุปสรรค
 สำคัญยิ่งที่ทำให้คนเราเข้าสมาธิไม่ได้ ก็จะค่อย ๆ น้อย
 ลง เพราะเขามีโอกาสได้สนองความต้องการ คนประ-
 เภทนั้นในเมื่อชีวิตผ่านวัยไปมากขึ้น มีประสบการณ์มาก
 ขึ้น จิตใจของเขาก็สูงขึ้นโดยลำดับ ฉะนั้นคนประเภทนี้
 แม้จะได้ชื่อว่าเป็นฆราวาส แต่ภาวะทางจิตใจจะมี
 ลักษณะเป็นนักบวชที่แท้จริงมากขึ้นทุกที เพราะเหตุนี้
 เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ จึงมีความสามารถดั่งที่บรรยายไว้
 ในหนังสือเล่มนี้ และรักษาความสามารถที่มีอยู่นั้นไว้ได้
 ตลอดไป

แต่อย่างไรก็ดี อย่าลืมว่า คนที่จะมีความสามารถ
 ติดต่อกับโอปปาติกะได้ ซึ่งในบางครั้งก็เกิดขึ้นโดย

เหตุใดคนมีบุญจึงต้องลำบาก ?

๑๓

บังเอิญชั้น ความสามารถที่ว่านี้จะมิได้เกิดขึ้นเมื่อในชาติก่อน ต้องเป็นคนที่ได้สะสมวิบากในเรื่องนี้มามาก เคยมีความสามารถอย่างที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้มาแล้วในชาติก่อน ส่วนคนที่ไม่เคยได้มานั้น ไม่เคยได้อภิญญาอย่างใดอย่างหนึ่งมาก่อน แม้ว่าในชาตินี้เขาจะมีโอกาสได้ฝึกสมาธิ และถึงแม้จะตั้งใจจริง ได้ครูอาจารย์ที่ดี ได้สิ่งแวดล้อมที่ดี มีความสะดวกในการปฏิบัติทุกอย่าง ก็ต้องใช้เวลานานมาก กว่าจะมีความสามารถถึงขั้นได้มานั้นและได้อภิญญา แต่ตรงกันข้าม คนที่มีวิบากมาคืนนั้นเมื่อได้มีโอกาสฝึก แม้จะไม่ค่อยสะดวกนัก และใช้เวลาน้อย แต่ก็จะสามารถทำได้ดีกว่าคนที่ไม่เคยมีวิบากในทางนี้มาก่อน

๓. เหตุใดคนที่มีบุญอย่างเอสเทรล โรเบิร์ตส์ จึงต้องประสบกับความลำบากมากมาย ?

ในประวัติของเอสเทรล โรเบิร์ตส์ ตอนระยะแรก ๆ จะพบว่า ชีวิตเต็มไปด้วยความลำบาก ได้รับความลำบากนานาประการ ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะ

โดยธรรมชาติที่มีความสามารถอย่างเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ซึ่งมีความสามารถติดต่อกับโอปปาติกะได้ ตั้งแต่อายุน้อย และพื้นนิสัยจริง ๆ ก็เต็มไปด้วยความเมตตากรุณาต่อบุคคลอื่นอย่างลึกซึ้ง ทั้งที่มีความลำบากเกี่ยวกับเรื่องการเงิน แต่ก็ไม่เห็นแก่เงิน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นคนที่มีจิตใจสูง คือมีบุญบารมีมามาก ฉะนั้นควรที่จะมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายมาตั้งแต่เกิด แต่แล้วกลับต้องมาประสบกับความลำบากยากแค้นต่าง ๆ โดยเฉพาะในตอนแรก ๆ ก่อนที่จะตั้งตัวได้นั้น ได้รับความลำบากมากมาย

อันที่จริงปัญหาข้อนี้ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ก็ได้ตอบไว้ในหนังสือเล่มนี้แล้วเหมือนกัน คือเขาบอกว่า ความลำบากทั้งหมดที่ผ่านมาจำเป็นที่จะต้องได้รับ ก็เพราะเป็นการเตรียมตัวเพื่อที่จะรับภาระหนักที่จะมีต่อไป ในกาลภายหน้า ความจริงข้อนี้ข้าพเจ้าอยากจะให้ผู้อ่านได้โปรดตระหนักไว้ให้มาก กล่าวคือ—

คนที่เป็นคนทรงหน^๕ แม้จะมีความสามารถมาตั้งแต่เกิด แต่ถ้าว้าหาก^๕ พ้นความอดทนและ^๕ พ้นความใจเย็นมีไม่พอจริง ๆ แล้ว จะไม่สามารถปฏิบัติภาระกิจอันนี้ไปได้ตลอด เพราะอุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติภาระกิจนั้นมีมาก เช่นในบางครั้งความรู้สึกในทางโลกจะดึงไปตามทางของมันให้ละทิ้งหน้าที่อันนี้ไป และคนทรงที่แท้จริง^๕ นั้นจะเป็นคนเห็นแก่เงิน เห็นแก่ความสำราญต่าง ๆ ยิ่งไปกว่าภาระกิจไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วความสามารถที่มีอยู่จะเสื่อมลงไม่ช้า และนี่ก็เป็นปัญหาใหญ่มาก

ประการที่สอง ความผิดหวังในการติดต่อซึ่งจะต้องมีนับครั้งไม่ถ้วน^๕ ทั้ง ๆ ที่เคยติดต่อได้ แต่ในบางครั้งจะทำไม่ได้ หรือทำได้แต่ก็จะไม่ได้ผลเหมือนอย่าง^๕ ที่นึกคิดเอาไว้ก่อนว่า ควรจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่แล้วก็ไม่เป็น นี่ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งซึ่งจะทำให้หมุดกำลังใจ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะให้รับภาระอันหนักในอันที่จะนำแสงสว่างมาสู่โลก ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้ความอดทนอย่าง

มากมายและต้องใจเย็นจริง ๆ นั้น ควรจะต้องมีการทดลองน้ำใจกันเสียก่อนว่า ถ้าในบางครั้งเมื่อปรารถนาสิ่งใดแล้ว ไม่ได้สมความปรารถนา ใจจะเป็นพ้อหรือไม่? จะอดทนพ้อหรือไม่? ความเชื่อความนับถือยังมีคงดีหรือเปล่า? เพราะถ้าหากคุณธรรมต่าง ๆ เหล่านี้มีไม่พ้อ ความสามารถในการเป็นคนทรงก็จะเสื่อมอีกเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีการทดลองโดยไม่บอกให้รู้ตัว และไม่ให้ทราบเหตุผล ซึ่งคล้ายกับเป็นการเสี่ยงบารมี กล่าวคือ ถ้าหากเป็นคนมีบุญพอกที่จะทำหน้าที่อันนี้ได้ ซึ่งเป็นงานที่มีเกียรติมาก เพราะเป็นงานที่จะนำแสงสว่างมาสู่มนุษย์ชาติ เขาก็จะใจเย็นและอดทนได้เสมอ ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

ด้วยเหตุนี้ในระยะแรก ๆ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์จึงต้องประสบกับความลำบากต่าง ๆ ข้าพเจ้าเองก็เคยได้รับบทเรียนในทำนองนี้มาแล้วเหมือนกัน ถึงแม้จะไม่สาหัสเหมือนกับเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ แต่มันก็รุนแรงพอที่จะทำให้คิดเลิกในอันที่จะทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ

งานที่ข้าพเจ้าทำอยู่ทุกวันนี้ มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว ข้าพเจ้าจำเป็นต้องชี้แจงรายละเอียดเรื่องเหล่านี้ไว้ ก็เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติของผู้ที่สนใจในทางนี้ว่า ท่านจะไว้วางใจคนที่เขาอ้างตัวว่าเป็นผู้ที่สามารถติดต่อกับโอปโปติกะได้นั้น ควรจะศึกษาคนคนนั้นให้เข้าใจดีเสียก่อน มิฉะนั้นอาจจะถูกหลอกได้ง่าย โดยที่คนทรงเองก็อาจจะมิใช่บริสุทธิ์ ไม่คิดจะหลอกหลวงใคร เพราะโดยธรรมดาถ้าหากคนทรงคนไหนมีความกตัญญูอยู่ในมาก หรือมีหลักวิชาไม่พอ การเข้าทรงจะผิดพลาดได้ง่ายที่สุดโดยที่คนทรงไม่รู้ตัวว่าผิด

๔. เสียงประหลาดในห้องครัว

ในหนังสือเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ หน้า ๑๙ ถึง ๒๐ มีบันทึกไว้ตอนหนึ่งว่า “ในขณะที่เขา (คือฮิว สามีของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์) สิ้นลมนั่นเอง ดินนั้นก็ได้ยินเสียงประหลาดที่ตั้งอย่างน่าหวาดเสียวมาจากห้องครัว มันดังคล้าย ๆ กับว่า มีใครคนหนึ่งกำลังฉีกผ้าให้ขาด และสลบกับเสียงแซ่หวาดเป็นระยะ ๆ”

ในหน้าต่อมาเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้บรรยายว่า “หลังจากที่เขาได้เห็นร่างของชีวผู้เป็นสามี ออกมาจาก ภายเนื้อแล้ว เขาก็ได้เข้าไปในครัว เพื่อจะไปหาน้ำมา ล้างหน้าล้างมือของเขา แต่แล้วก็ได้ประสบภาพที่มหัศจรรย์อยู่เบื้องหน้า กระจาษปิดฝาผนังด้านหนึ่งของห้อง ซึ่งมีขนาด ๑๒ ฟุต ปรากฏว่าถูกฉีกขาดลงมาเป็นแถบๆ ตลอดทั้งแถว นี่เองเป็นที่มาของเสียงที่ดังเหมือนใคร ฉีกผ้าอยู่เมื่อตอนที่เขาสันใจ เมื่อครู่หนึ่ง”

ปัญหาข้อนี้ ข้าพเจ้าเองก็สงสัย ไม่ทราบว่เสียงเกิดขึ้นได้อย่างไร? คนที่มีตัวเป็นสื่อสามารถจะได้ยินเสียงอะไรที่เกิดมาจากพวกโอบปาติกะนั้นเป็นเรื่องธรรมดา แต่ในกรณีที่มีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ด้วย คือกระจาษขาด ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำของ โอบปาติกะ อันนี้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ จึงได้กราบเรียนถาม ท่านซึ่งข้าพเจ้าหมายถึงโอบปาติกะที่ท่านรู้เห็นเหตุการณ์ ในเรื่องนี้มาเป็นอย่างดี ท่านได้ให้คำอธิบายว่า:—

ตอนที่เอสเทลด์ ได้ยินเสียงเหมือนผ้าขาดกับเสียง
แซ่หวดนั้น เป็นระยะที่ฮิวยังไม่ได้ตายจริงๆ แต่กาย
ทิพย์ของฮิวได้ออกมาจากกายเนื้อแล้ว ซึ่งก็เป็นระยะที่
เขาจวนจะตาย และในขณะนั้นก็มีคนซึ่งหมายถึงพวก
โอปปาทิกะจะมารับเขาไป แต่เขาไม่ยอมไป เพราะ
ความเป็นห่วงเอสเทลด์ และความที่ไม่อยากตายจึง
พยายามดิ้นรนที่จะหนีจากการจับกุม ซึ่งความเป็นจริง
เขาไม่ได้ตั้งใจจะมาจับ เพียงแต่จะมารับและชี้แจงให้
ฟังว่า มันถึงเวลาที่เขาจะต้องตาย ใครๆ เมื่อถึงจุดจบ
ของชีวิตในโลกมนุษย์ ก็จะต้องเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น แต่ฮิว
ไม่ยอมฟังเสียง คิดว่าพวกนี้จะมาบังคับเอาตัวเขาไป
จึงพยายามวิ่งหนี และทางที่เขาจะหนีออกไปก็คือผ่าน
ไปทางครัว และในที่สุดก็เกิดการต่อสู้ เพราะอีกฝ่าย
หนึ่งจะหนี แต่อีกฝ่ายหนึ่งพยายามจับตัวเอาไว้เพื่อจะพูด
กันให้รู้เรื่อง แต่แล้วฮิวก็ไม่ยอมฟังเสียง และด้วยเหตุ
นี้เองจึงถูกหวดด้วยแซ่ และกระตาศที่ฉกก็เป็นผลเนื่อง
มาจากการต่อสู้ของฮิวที่พยายามจะหนีนั่นเอง และใน

เมื่อถูกลงโทษเข้าก็จำเป็นต้องยอมจำนน และยอมรับฟัง เหตุผลซึ่งในที่สุดเขาก็เต็มใจที่จะตาย หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือเต็มใจที่จะทิ้งกายเนื้อของเขา และใจของเขาก็เริ่ม สงบลง และตอนนั้นเป็นระยะที่เขายังไม่ตายจริงๆ มันเหมือนกับคนบางคนก่อนที่จะตาย ก็อาจจะไปปรากฏ ร่างให้เห็นต่อหน้าญาติพี่น้องหรือเพื่อน หรือว่าใครก็ได้ ที่เขาต้องการจะไปหาเพื่อต้องการจะส่งข่าวให้ทราบ ซึ่ง ในทันใดที่เขามีความรู้สึกอย่างนั้น ร่างของเขาซึ่งเป็น กายทิพย์ก็จะไปปรากฏในที่ที่เขาต้องการจะไปหาทันที เรื่องทำนองอย่างนี้ บางคนก็อาจจะมีประสบการณ์มา บ้าง แต่ก็มักจะเข้าใจผิดกันว่า ถ้าเห็นใครมาปรากฏใน ลักษณะอย่างนี้ ก็เข้าใจว่าเขาตายไปแล้ว แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว ไม่ได้หมายความว่า ถ้ากายทิพย์ออกจาก ร่างกายเมื่อใด ก็แปลว่าคนคนนั้นได้ถึงแก่ความตายแล้ว เสมอไป ตัวอย่างเช่น คนบางคนนอนหลับสนิทและ จิตสงบมาก ในบางครั้งก็อาจจะมีกายทิพย์ออกมาได้ คนที่ป่วยหนักจวนจะตาย แต่ยังไม่ตาย ก็อาจจะมีกาย

ทิพย์ออกมาและท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ได้ หรือบางทีก็อาจจะมิใคร่มาพาไปให้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งในเมื่อ^{๕๗} ฟันชันมาแล้ว ก็สามารรถเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ไปเห็นมาให้ฟังได้ แต่ประเด็นนี้ควรจะต้งสังเกตไว้ด้วยว่า:—

คนที่นอนหลับและฝันเห็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆ นั้น ถ้าหากภาพที่เห็นนั้น ไม่ใช่เป็นการเห็นด้วยประสาทของกายทิพย์ที่ออกมาจากกายเนื้อ แต่เป็นการเห็นภาพที่ใจของตนเองนึกขึ้นมา ภาพที่เห็น^{๕๘} จะแตกต่างกันมาก กล่าวคือ ถ้าเป็นภาพที่เกิดจากความนึกคิดของตนเอง ในไม่ช้าภาพนั้นก็จะเลือนหายไป ไม่มีความประทับใจ ส่วนภาพที่เห็นด้วยกายทิพย์จะเป็นภาพที่ชัดเจนและประทับใจมาก แม้เหตุการณ์จะผ่านมานับเป็นปี ๆ ก็จะไม่ลืม ยิ่งรู้สึกเห็นได้อย่างชัดเจนจำได้อย่างแม่นยำ

อนึ่งในกรณีของคนบางคนที่สลบไป หรือบางคนอาจจะรู้สึกว้าสันใจแล้ว แต่แล้ว^{๕๙} ก็ฟันชันมาแล้วเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ฟังนั้น เหตุการณ์ที่ไปเห็นมา ถ้าเป็นการเห็นด้วยกายทิพย์จริงแล้ว ภาพนั้นชัดมากและ

ประทับใจมาก แต่ก็อย่าลืมว่า อาจจะมีมโนภาพที่เกิดจากอุปาทานแทรกซ้อนเข้ามาปะปนกับภาพ หรือเหตุการณ์ที่ไปเห็นมาจริง ๆ ก็ได้ อันนี้ต้องระวังให้มาก แต่มันก็เป็นการยากสำหรับคนที่ไม่มีโอกาสหรือไม่มีทางที่จะทดสอบ เพราะในเมื่อไม่มีสมาธิสูงพอที่จะเข้าไปติดต่อกับโอปปาติกะได้ เขาก็จะไม่สามารถแยกได้ว่า เรื่องไหนจริง เรื่องไหนไม่จริง คนที่เจ็บหนักบางคนซึ่งอยู่ในภาวะที่จวนจะตาย ก็มักจะเห็นภาพบุคคลในโลกทิพย์เสมอ แต่บางทีก็อาจจะเห็นภาพที่เกิดจากอุปาทานของตนในขณะที่พิชชั้ไข้ขุ่นสูง ประสาทแปรปรวนก็ได้ ซึ่งภาพจริงกับภาพหลอนมักจะปะปนกันเสมอ แต่ถ้าคนไหนใจสงบ พิชชั้ไข้ไม่สูง ประสาทเป็นปกติ ร่างกายไม่ได้รับการทรมานเท่าไร ความกตัตันภายในจิตใจก็มีน้อย ภาพที่เห็นส่วนมากจะเป็นเรื่องจริง

หนึ่งที่ตอนที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เห็นกายทิพย์ของชีวออกมาจากกายเนื้อนั้น ในตอนนั้นเป็นตอนที่ชีวได้ตายแล้วจริง ๆ แต่ตอนที่ได้ยินเสียงเหมือนผ้าขาดและเสียง

เช้าวันนั้น ตอนนั้นยังไม่ตาย เพราะกายทิพย์ของชีวิตที่
ออกไปในระยะแรกนั้นชีวิตยังไม่ได้ตาย แต่เอสเทลล์
โรเบิร์ตส์ไม่ได้สังเกต ฉะนั้นจึงไม่เห็น และในเมื่อชีวิต
ยอมสงบกลับเข้าร่างอีกครั้ง ตอนนั้นเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
ก็ยังไม่ได้สังเกตเห็นอีก ซึ่งจะเป็นเพราะอะไร ข้าพเจ้า
ก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ในตอนที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
เพ่งมองดูร่างของชีวิตซึ่งเดี๋ยวนี้กำลังจะสิ้นใจ ด้วยจิตใจ
ที่สงบ ก็เป็นเวลาที่ยกกายทิพย์ของชีวิตกำลังออกมาพอดี
และออกมาด้วยความสงบ ไม่ได้ตื่นรนเหมือนกับครั้ง
แรก เพราะฉะนั้นจึงเห็นอาการที่กายทิพย์ค่อยๆ ปรากฏ
ตัวออกมาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

เหตุใการต่อสู้เพื่อที่จะหนีของชีวิตจึงทำให้กระต่าย
ซึ่งติดอยู่ที่ฝาผนังในห้องครัวขาดด้วย ซึ่งมันไม่น่าจะ
เป็นไปได้ เพราะว่าโดยข้อเท็จจริงทั่วๆ ไปแล้ว โอป-
ปาติกะที่เราติดต่อกัน แม้เราจะขอร้องให้เขาฉีกกระต่าย
หรือว่าให้ทำอะไรซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ ก็จะไม่
มีผลปรากฏในโลกมนุษย์ ตัวอย่างเช่นข้าพเจ้าเคยเห็นด้วย

ตาของตัวเองสองครั้ง คือประตูและหน้าต่างเปิดด้วยแรงผลักดันของโอปปาทิกะ ซึ่งได้พิสูจน์แล้วว่า ไม่ใช่เปิดเพราะลมหรือเพราะใครในโลกมนุษย์มาเปิด และในเมื่อเข้าสมาธิ ไปดู ก็ได้เห็นบุคคลที่เป็นตัวการที่ทำให้ประตูและหน้าต่างนั้นเปิด ซึ่งเขาเองเขาก็ยอมรับว่าเขาเป็นคนเปิด แต่ครั้นบอกให้ทำอีก เขากลับทำไม่ได้ รู้สึกว่ามันจะเป็นเรื่องฟลุ้กหรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ซึ่งโอปปาทิกะเหล่านี้ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ในตอนนั้นเมื่อเขาเปิดประตูและหน้าต่าง ซึ่งเป็นของมีอยู่ในโลกมนุษย์ทำไมมันจึงเปิดออกมาได้?

๕. โตะลอยขึ้นจากพื้น^๕ ตัวลอยขึ้นจากเตียง

หนึ่งในหนังสือเรื่องเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์^๕ หน้า ๓๐ ก็ได้กล่าวถึงโตะลอยขึ้นจากพื้น และมากระทบหลังของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เข้าโครมใหญ่ บัญหาคอนนี่ ซ้ำพเจ้าก็ได้กราบเรียนถามท่าน และท่านก็บอกว่า เป็นเพราะในตอนนั้น มีความรู้สึกรุนแรงที่ต้องการจะแสดงให้เอส-

เทลล์ โรเบิร์ตส์เกิดความเชื่อมั่นในตัวเองว่า ตัวเขา
สามารถที่จะเป็นคนที่ดีได้ เนื่องจากเป็นบุคคลที่
ท่านได้เลือกแล้วว่ามีความสามารถในทางนี้ แต่ก็ต้องมี
ความเชื่อมั่นในตัวเองด้วย

และอีกประการหนึ่งท่านบอกว่า เรื่องปาฏิหาริย์
ในท่านองทำให้ไต่ทะลอยขึ้นจากพื้นได้นี้ ไม่ใช่เกิดขึ้น
เพราะความรู้สึกรุนแรงของท่านอย่างเดียว แต่ต้อง
ประกอบด้วยกระแสอำนาจจิตที่มีอยู่ในตัวคนที่จะถูกแสดง
ประกอบด้วย ท่านยกตัวอย่างเปรียบเทียบให้ฟังว่า
เหมือนกับโอปปาติกะบางคนที่มีความรู้สึกโกรธแค้นต้อง
การจะทำร้ายใคร ด้วยการใช้มือหรือเท้าด้วย
ไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ว่าจะมีผลทำให้ผู้ที่ถูกเขกหรือถูกตีนั้น
รู้สึกเจ็บเหมือนกับถูกใครเขกหรือใครตี ผลเช่นนั้นจะมี
ได้ก็เฉพาะกับบุคคลบางคนที่มีตัวเป็นสื่อ หรือมีลักษณะ
ของจิตใจที่จะได้รับพลังอันนี้ ได้เท่านั้น คือพลังในการ
เขกหรือการตีนั้น

พอท่านเล่ามาถึงเรื่องนั้นก็ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงนายทหารผู้หนึ่งชื่อคุณสุนทร ได้มาหาข้าพเจ้าที่บ้านเมื่อไม่นานมานี้เอง เขามาเล่าให้ฟังว่า เขาฝันว่าถูกงูกัดที่คอ งูตัวนั้นใหญ่มากและภาพที่เห็นก็รู้สึกประทับใจมาก และเหตุการณ์เช่นนี้ได้เกิดขึ้นถึงสองครั้ง และที่แปลกที่สุดก็คือตื่นขึ้นมาแล้วก็ยังรู้สึกเจ็บเหมือนกับในความฝัน ความรู้สึกที่ว่านั้นมียุ่ตลอดทั้งวัน จนกระทั่งรู้สึกกลัว และหวาดระแวงอยู่เสมอว่า เวลานอนหลับกลางคืนนี้ ซึ่งเคยเห็นในความฝันนั้นมันจะมากัดอีก และเมื่อถามพ่อฤๅษีคุณ ท่านก็บอกว่า ความจริงไม่ใช่ แต่เป็นโอปโปติกะซึ่งแปลงร่างมาเป็นงู ซึ่งในขณะที่เขามาถามข้าพเจ้าที่บ้านนั้น โอปโปติกะที่กล่าวถึงนั้นก็มาด้วย ทั้งหมดมีอยู่สามคนด้วยกัน ซึ่งทั้งสามคนนี้มีความโกรธแค้นคุณสุนทรมาก เคยมีเวรกันมาตั้งแต่ชาติก่อน และพยายามจะมาเอาชีวิตให้ได้ แต่บังเอิญในระหว่างที่คุณสุนทรซึ่งถึงแม้จะอยู่ในระยะที่เกณฑ์ชะตาไม่ดี แต่ก็ยังมีบุญคุ้มครองอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นนั้นก็นั่นก็อาจจะตกใจถึงกับช็อคตายไปเลย

ขอให้สังเกตว่า ภาพที่เห็นในความฝัน ถ้าเป็นเรื่องจริงแล้วมันจะเป็นภาพประทับใจฝังอยู่จนตลอดชีวิต ยากที่จะลืมได้ และถ้าหากจะมีอุปปาติกะมาทำร้ายอย่างในลักษณะของคุณสุนทรนี้ เขาจะทำได้ก็เฉพาะในคราวที่เกณฑ์ชะตาตก ซึ่งก็หมายความถึงว่าสภาพของจิตใจในตอนนั้นอยู่ในระยะที่อ่อนแอ วิชาของกรรมไม่ดีต่างๆ กำลังจะให้ผล ซึ่งก็ตรงกับที่ท่านบอกว่า การที่จะแสดงปาฏิหาริย์ใดๆ จะต้องประกอบไปด้วยกำลังของทั้งสองฝ่าย ถ้ามีแต่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งยากที่จะทำได้ แต่ในกรณีที่ปาฏิหาริย์เกิดแก่วัตถุที่ไร้ชีวิต เช่นทำให้วัตถุเคลื่อนที่ได้ หรือทำให้กระต๊ากได้ดังที่ได้กล่าวมานั้น เกิดจากความรู้สึกที่รุนแรง ซึ่งทำให้พลังที่ออกมาเกี่ยวข้องกับวัตถุนั้นคล้ายกับพลังของมนุษย์ ซึ่งท่านได้อธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

โดยปกติพลังของมนุษย์ที่เราใช้กวัดวักหรือเคลื่อนวัตถุได้นั้น ถ้าเราคิดกันอย่างผิวเผินเราก็เห็นว่า พลังนั้นเกิดจากการใช้กำลังกายผลัดกัน ซึ่งกำลังของร่างกาย

นี้เกิดจากอะไร เรารู้กันอยู่แล้ว คนที่ร่างกายอ่อนแอ เพราะเป็นโรค หรือไม่ได้รับประทานอาหาร ก็ย่อมจะไม่มีเรี่ยวแรงที่จะทำอะไรได้ ขอให้สังเกตว่า ในขณะที่กำลังร่างกายตก กำลังจิตก็ตกด้วย ถ้ากำลังของร่างกายแข็งแรง กำลังจิตก็แข็งแรงด้วย แต่ในบางครั้งทั้งร่างกายไม่ค่อยมีแรง แต่ถ้าหากมีอะไรมากระตุ้นทำให้เกิดตกใจ หรือเกิดความรู้สึกอย่างรุนแรงแล้ว คนนั้นก็สามารภที่จะทำอะไรได้ในชั่วขณะนั้น ซึ่งคนส่วนมากก็ไม่ทราบว่าเขาเอาแรงมาจากไหน หรือมันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ?

หนึ่ง ท่านแนะนำให้นึกถึงคนที่มีอำนาจจิตบางคน สามารถจะเพ่งแก้วให้แตก หรือบังคับวัตถุบางอย่างให้เคลื่อนที่ได้ หรือทำให้เกิดอำนาจต้านทานได้ เช่นเอามือขุมลงไปใต้น้ำมันที่กำลังเดือด แต่แล้วจะไม่รู้สึกร้อนมือก็จะไม่เป็นอันตราย คนที่มีอำนาจจิตในลักษณะเช่นนี้ ขอให้พยายามพิจารณาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร และข้อเท็จจริงอย่างนั้นมอยู่ คือคนที่ทำ

ได้จริง ๆ นั้นมี ไม่ใช่เป็นเรื่องของการเล่นกลหรือการ
หลอกลวงแต่ประการใด ปัญหาสำคัญมันมีอยู่ว่า ทำไม
คนที่มีอำนาจจิตเหล่านี้จึงทำได้ และก็ทำได้เพียงบางคน
เท่านั้น คนส่วนใหญ่โดยทั่วไปแล้ว แม้จะพยายามฝึก
สักเพียงไรก็ทำไม่ได้

อันที่จริงคนที่กำลังสามารถจะยก หรือแบกหาม
ขว้างปา หรือเคลื่อนวัตถุใดๆ ได้ นั้น ถ้าคิดกันให้ลึกซึ้ง
แล้ว เราจะพบว่า พลังที่ออกมาบังคับวัตถุ นั้นก็คือ
ความสั่นสะเทือนที่ออกมาเป็นคลื่นชนิดหนึ่ง ซึ่ง
สำหรับคนที่มีความอำนาจจิตไม่สูง การที่จะส่งพลังไปบัง
คับวัตถุ นั้น จะต้องมีการจับต้องวัตถุ นั้นด้วย ถ้าหาก
มือไม่จับต้อง พลังซึ่งเป็นคลื่นทวนก็ไม้อาจจะถ่าย
ทอดไปถึงวัตถุ นั้นได้ ท่านบอกว่าจุดนี้ต้องพยายาม
มองให้เห็น

อนึ่ง สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ที่เราเห็นว่ามี การเคลื่อน
ไหวอยู่เสมอ นั้น มันก็ย่อมก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนอยู่
เสมอ หรือวัตถุที่เรามองเห็นว่ามันไม่เคลื่อนไหวอะไร

เลย เมื่อคิดกันไปให้ละเอียดถึงที่สุดแล้ว เราก็จะเห็นว่าวัตถุทุกอย่างมีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ และเมื่อมีการเคลื่อนไหว มันก็จะต้องมีการสัมพันธ์กัน เราจะต้องพยายามมองให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ซึ่งมีช่วงคลื่นแตกต่างกัน อันนี้แหละคือตัวกำลังที่ทำให้วัตถุทุกอย่างเคลื่อนไหว ผู้ที่ศึกษาเรื่องวัตถุหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ เข้าใจมาถึงจุดนี้แล้ว ก็จะเข้าใจได้โดยไม่ยากว่าทำไมปฏิกิริยาที่เกิดจากการใช้อำนาจจิตของคนในโลกนี้ หรือที่เกิดจากโอปปาติกะนั้น จึงมีได้

กำลังกายที่บังคับวัตถุให้เคลื่อนที่ หรือใช้ทำงานต่าง ๆ ซึ่งเมื่อมองจากแง่ของวัตถุเท่าที่ตามองเห็น หรือเท่าที่เรารู้สึกภายในร่างกายของเรา นี้ เราก็คิดกันว่าเกิดจากอาหาร เกิดจากการที่อวัยวะของร่างกายทุกส่วนยังเป็นปกติอยู่ และเราอาจจะเพิ่มกำลังร่างกายให้ดีขึ้นได้ด้วยวิธีการหมั่นออกกำลังกาย ความเข้าใจในลักษณะนี้เป็นความเข้าใจที่ไม่ผิด และทุกคนก็เข้าใจดี แต่ก็ขอให้พยายามศึกษาให้รู้ขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง คือกำลังกายทุกส่วน

ที่เรา นำออกมาใช้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับจิตใจอย่างใกล้ชิด เช่นคนที่มีกำลังร่างกายแข็งแรง ถ้ากำลังจิตตก กำลังของร่างกายก็ตกด้วย และตรงกันข้าม คนบางคน กำลังทางร่างกายไม่ค่อยดี แต่ถ้าเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง ก็สามารถที่จะทำงานหรือออกแรงได้เท่า ๆ กับคนที่มีร่างกายแข็งแรง และในบางกรณีก็ทำได้ดีกว่า ซึ่งเพียงแค่นั้น คนทั้งหลายก็พอจะเข้าใจ แต่เมื่อมาถึงอีกชั้นหนึ่ง คือ ชั้นที่ว่า กำลังของร่างกายทุกอย่างที่เรา นำออกมาใช้นั้น ไม่ว่าจะในกรณีไหน เช่นยกของ ผลักของให้เคลื่อนที่ แบกหาม พันดาบ ชกมวย หรือทำอะไรก็ตาม พลังที่ออกไปบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่หรือให้เบนไปตามความต้องการนั้น มันจะออกมาในลักษณะเป็นคลื่นหรือเป็นความสั่นสะเทือน ซึ่งช่วงคลื่นที่มันจะเป็นไปในลักษณะไหนย่อมขึ้นอยู่กับพลังของจิต หรือถ้าจะพูดให้ถูก ย่อมขึ้นอยู่กับความนึกคิดและความรู้สึกของผู้ที่ใช้พลังทางร่างกาย และพลังทางร่างกายหรือที่เราคิดกันว่าออกมาจากร่างกายนั้นก็คือพลังจิตนั่นเอง

เพราะเหตุ^๕คนที่ฝึกหัดออกกำลังภายในเมื่อมีการฝึกกำลัง
จิตให้เข้มแข็งโดยวิธีทางสมาธิ กำลังที่ว่านี้มีปริมาณ
มากขึ้นจนกระทั่งเป็นที่อัศจรรย์ เช่นในกรณีที่ชาวญี่ปุ่น
หรือชาวเกาหลีแสดงคาราเต้ ซึ่งเรื่องอย่าง^๕นี้เดี๋ยว^๕
เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า การที่นักคาราเต้สามารถ
ใช้มือของเขาฟันอิฐที่ซ้อนกันตั้งหลาย ๆ แผ่นให้หักได้
หมดทุกแผ่น และบางคนก็อ่อนกรวดซึ่งมีความแข็งแรงมาก
เขาก็สามารถที่จะใช้มือฟันเพียงครั้งเดียว ก้อนกรวดก็
แตกออกจากกัน เรา^๕รู้สึกว่ามีมือของเขาแข็งผิดมนุษย์
ธรรมดา และเรื่องอย่าง^๕นี้ไม่ใช่การเล่นกล แต่เป็น
เรื่องที่เขาทำได้จริง ๆ ขอให้พิจารณาดูให้^๕ซึ่งว่า พวก^๕
เอากำลังมาแต่ไหน ถ้าจะพูดกันในเรื่องการรับประทาน
อาหาร การหมั่นออกกำลังภายใน หรือการฝึกหัดในการ
ใช้มือ คนอื่น ๆ ก็จะทำให้เช่นเดียวกับนักคาราเต้ และ
นักคาราเต้ก็มี^๕ได้มีความเป็นอยู่ผิดไปจากคนธรรมดา คือ
เขาไม่ได้มียาวิเศษหรืออาหารวิเศษที่ไหน แต่ทำไมเขา
จึงมีกำลังแรงถึงปานนั้น และโยคีบางคนในอินเดียแม้

ในสมัยนี้เอง ซึ่งเมื่อเรามองดูภายนอกจะเห็นว่าท่านผอม แต่ในเมื่อลองจับมือใครบีบ ทั้งที่คนที่ถูกบีบมีร่างกาย แข็งแรงสมบูรณ์กว่ามากมาย แต่แล้วก็จะทานกำลังของ โยคีไม่ได้ ทั้งนี้เพราะอะไร ?

อนึ่งคนบางคนที่มีคาถา หรือว่ามีพระเครื่องราง ของขลัง ซึ่งสามารถทำให้แคล้วคลาดจากอาวุธ เช่น พันไม้ถูก ยิงไม่ถูก อะไรทำนองนี้ เรื่องอย่างนี้ก็ เป็น เรื่องที่เป็นไปได้ หรือคนที่แม้จะถูกฟันหรือถูกยิง แต่ ก็ไม่เข้า ซึ่งโดยธรรมดาแล้วจะเป็นอย่างนั้นไม่ได้ ตัวอย่างในทำนองนี้ ก็ขอให้พยายามพิจารณาให้ซึ่ง แล้ว เราจะพบหลักอันเดียวกัน กล่าวคือ :—

พลังของร่างกายที่ออกมาบังคับวัตถุนั้น ก็คือ พลังจิตหรือพลังที่ออกมาเป็นความสันสะเทอน ซึ่งถ้า จิตใจมีลักษณะแตกต่างกัน ความสันสะเทอนนั้นจะ มีช่วงคลื่นผิดกัน และในกรณีของคนธรรมดา เมื่อ จะเคลื่อนไหววัตถุสิ่งใดก็ต้องมีการแตะต้อง นั่นเป็น เพราะพลังจิตหรืออำนาจจิตซึ่งมีอยู่ในตัวมีน้อย ไม่

อาจจะส่งพลังออกจากตัวเอง หรือออกจากร่างกาย
ไปได้ไกล เพราะฉะนั้นจึงต้องมีกรจับหรือถูกต้อง
ด้วย แต่สำหรับในกรณีของคนที่มีพลังจิตเข้มแข็ง
และรู้จักใช้พลังจิตได้ตามความต้องการ เหมือนกับการ
ใช้พลังของร่างกาย กล่าวคือ สามารถที่จะบันดาล
หรือบังคับอำนาจจิตของตน ให้มีความสั่นสะเทือนที่
มีลักษณะเช่นเดียวกันกับความสั่นสะเทือนในขณะ
ที่เราใช้พลังของร่างกายบังคับวัตถุ ซึ่งถ้าคนไหน
ทำได้ เขาก็สามารถที่จะใช้อำนาจจิตบังคับวัตถุให้
เคลื่อนที่ หรือจะให้ลอยขึ้น หรือจะให้ตกลงมาได้
เช่นอย่าง ในกรณีที่ท่านเมฆแดงบังคับให้โต๊ะลอยขึ้น
และยังบังคับให้ติดตามในขณะที่เอสเทลล์โรเบิร์ตส์วิ่ง
หนี และบังคับให้ไปกระแทกที่หลัง

และอีกตอนหนึ่ง (ดูในหนังสือเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
หน้า ๓๗) เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์กำลังนอนหลับอยู่บนเตียง
แต่แล้วก็ปรากฏว่าร่างกายของตัวเองลอยขึ้นจากเตียง
แล้วตกลงมาอยู่ข้างล่าง ปาฏิหาริย์ทั้งหมดในทำนองนี้

เป็นไปได้ ก็เพราะมีกฎซึ่งก็เป็นกฎธรรมชาติหรือกฎ
ธรรมชาติที่มีอยู่เป็นปกติดังที่ได้อธิบายมาแล้วนั่นเอง

แต่ปัญหาสำคัญมีอยู่ว่า การที่จะบังคับวัตถุให้
เคลื่อนที่โดยใช้อำนาจจิตนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนัก
แม้โอปปาทิกะบางคนที่เคยทำได้ ก็ไม่ได้หมายความว่า
จะทำอย่างนั้นได้ทุกครั้ง เพราะมันมีกฎเกณฑ์มีข้อปลีก
ย่อยในการที่จะใช้พลังนี้ละเอียดลึกซึ้งมาก ซึ่งถ้าผิด
จังหวะแม้เพียงนิดเดียวเท่านั้น ผลก็จะไม่เกิดขึ้นตาม
ความต้องการ เพราะฉะนั้นในกรณีที่ท่านเมฆแดงหรือ
ใครก็ตามที่สามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้ในบางครั้งนั้น ถ้า
จะพูดอย่างภาษาธรรมดาแล้ว ก็ต้องบอกว่ามันพลัง
หรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่ถ้าพูดกันตามหลักวิชาการก็
ต้องบอกว่า เป็นเพราะในจังหวะนั้นหรือในขณะนั้น
เกิดใช้อำนาจจิตที่มีช่วงคลื่น หรือมีความสั่นสะเทือนที่มี
ลักษณะอย่างเดียวกันกับที่คนทั่วไปใช้กำลังกายบังคับ
วัตถุให้เคลื่อนที่นั่นเอง

ภาวะของจิตเป็นสิ่งที่ละเอียดและประณีตซับซ้อน
 มาก คนที่ฝึกฝนในทางสมาธิและวิปัสสนาจะทราบข้อ
 เท็จจริงในเรื่องนี้ได้ดีมาก เพราะตัวอย่างมีปรากฏบ่อย ๆ
 เช่นในบางขณะทั้งที่เคยเข้าสมาธิได้ดี บังคับความรู้สึก
 นึกคิดได้ดี แต่แล้วในบางขณะเกิดทำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ใน
 เรื่องนี้เคยฝึกมาแล้วอย่างชำนาญ และในเมื่อศึกษาถึง
 เรื่องสันดานของตัวเองมากขึ้น ก็จะรู้ว่าการเอาชนะ
 กิเลสไม่ใช่ของง่าย ต้องใช้เวลาฝึกกันเป็นชาติ ๆ ซึ่ง
 ไม่ใช่ชาติหรือสองชาติ ยิ่งสำหรับคนทั่วไปที่พื้นจิตใจยัง
 ไม่ได้มาตรฐาน คือบารมีต่าง ๆ ยังอบรมมาน้อยมาก
 นั้น ยิ่งต้องใช้เวลานับกันเป็นกัปป์ทีเดียว และสำหรับคน
 ประเภทนี้ใคร ๆ ก็ไม่อาจที่จะกำหนดได้ว่า เขาจะต้อง
 ใช้เวลาในการสร้างบารมีเพื่อเป็นพื้นฐานในการเอาชนะ
 กิเลสนั้น นานสักเท่าไร แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงบอก
 ไม่ได้ เพราะว่าแม้แต่คนที่เคยสร้างบารมีมามากแล้ว
 นับเป็นกัปป์ ๆ แต่ถ้ายังไม่ได้บรรลุมรรคผลแล้ว ก็ยัง
 บอกไม่ได้ว่าอีกกี่ชาติจิตใจของเขาจึงจะได้มาตรฐาน จน

กระทั่งบอกได้ว่าอีกไม่กี่ชาติ จิตใจของเขาก็จะสมบูรณ์
 ถึงที่สุด ในคัมภีร์มีหลักฐานปรากฏอยู่เพียงว่า ถ้าคน
 ไหนได้เป็นพระโสทาบันแล้ว จะเกิดอีกอย่างมากไม่เกิน
 ๗ ครั้ง และในครั้งที่ ๘ นั้นเองก็จะได้เป็นพระอรหันต์
 จากข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ท่านก็จะเห็นได้ว่า การที่จะ
 เอาชนะกิเลสกันอย่างเด็ดขาดจริงๆ นั้น มันไม่ใช่อยู่
 ที่การใช้ความคิดเพียงอย่างเดียว ซึ่งหมายความว่า
 คนที่เขาละกิเลสได้เพราะเขาคิดอย่างนี้ เราก็คิดเหมือน
 กับเขาทุกอย่าง และแม้จะพยายามคิดซ้ำๆ เหมือนกับ
 เขาทุกอย่าง แต่ผลที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกัน เช่นบางคน
 พอคิดขึ้นมาได้ว่า สังขารทั้งหลายดับได้สูญสิ้นได้หมด
 ไปได้ แล้วเขาก็ละกิเลสได้ ซึ่งเป็นการละได้อย่างเด็ด
 ขาด คือกิเลสอันนั้นไม่เกิดอีก แต่คนส่วนมากเกือบจะ
 ทั่วโลก ขำพเจ้าทำลายได้ว่า แม้จะได้พยายามศึกษา
 แนวความคิดของท่านจนละเอียด จนกระทั่งเข้าใจ
 แจ่มแจ้งไม่มีข้อขัดแย้ง และก็คิดเหมือนท่านทุกอย่าง
 แต่ผลที่เกิดขึ้นจะไม่เหมือนกันเลย คืออย่างเราจะได้ผล

ก็เพียงกิเลสเบาบางเท่านั้น แต่จะละให้เด็ดขาดไม่ได้
ทั้งนี้เพราะอะไร? ก็เพราะพื้นฐานหรือวิบากต่างๆ ที่
สะสมมาไม่เหมือนกับพื้นฐานของคนที่เป็นอริยบุคคล
ฉะนั้นในทำนองเดียวกันคนที่มีความสามารถในการ
ใช้พลังจิตบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่ หรือให้เป็นไปตาม
ความประสงค์นั้น มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการฝึกอย่างเดียว
คือหมายความว่า แม้เราจะฝึกเหมือนกับผู้ที่ทำได้ทุก
อย่าง และใช้เวลาเท่ากัน หรือต่อให้ใช้เวลามากกว่า
หลายเท่า แต่ถ้าหากพื้นฐานหรือวิบากแตกต่างกัน
มากมายแล้ว ไม่มีทางทำได้เลย และการสร้างวิบาก
หรือการสร้างพื้นฐานภายในนั้นเป็นเรื่องที่แต่ละอย่าง
ต้องใช้เวลานานมาก เช่นคนที่มีพื้นฐานเป็นคนขี้ลาด
อ่อนแอ เห็นแก่ตัว อะไรทำนองนี้ กว่าจะสร้างพื้นฐาน
ให้เป็นคนมีนิสัยกล้าหาญเข้มแข็งเด็ดขาดไม่เห็นแก่ตัวนั้น
ท่านจะพบว่าจะต้องใช้เวลานานมาก ในเมื่อคนที่มีพื้น
ฐานที่ไม่ดีนั้น เขาได้เป็นอย่างนั้นมาแล้วตั้งแต่เกิด
ซึ่งหมายถึงว่า ในชาติก่อนเขาก็เป็นอย่างนั้นมาแล้ว

และด้วยเหตุนี้เอง โอบปาติกะบางคนที่ว่าเคยแสดง
ปาฏิหาริย์ได้ แต่ครั้นแล้วก็จะปรากฏว่า เขาจะทำการ
ที่เคยทำไม่ได้ทุกครั้งเสมอไป

๖. รูปท่านเมฆแดง

มีผู้สงสัยกันมากกว่า รูปท่านเมฆแดงได้มาโดยวิธี
ไหน? เพราะโดยปกติการที่จะเห็นโอบปาติกะได้นั้น มี
ทางที่จะเห็นได้อยู่ ๓ อย่างคือ :—

๑. นอนหลับแล้วฝันเห็น

๒. เข้าสมาธิ ไปเห็น

๓. โอบปาติกะมาปรากฏให้เห็นเอง

แต่สำหรับรูปท่านเมฆแดงนี้ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
ได้บอกแล้วว่า ท่านมาปรากฏให้เห็น ซึ่งในหนังสือเล่มนี้
ตอนหนึ่ง หน้า ๓๑ ได้กล่าวไว้ว่า :—

หลังจากหายจากการช็อคแล้ว ดิฉันก็รู้ได้ทันทีว่า
เหตุการณ์นี้ได้พิสูจน์กันอย่างแน่ชัดเหลือเกิน ให้ดิฉัน
เห็นความจริงที่ปรารถนาจะเห็น และพร้อมกันนั้นก็รู้สึก

มีความขอบคุณอย่างลึกซึ้ง” ดิฉันหันกลับไปเอามือข้าง
หนึ่งวางลงบนโต๊ะตัวนั้นแล้วกล่าวว่า “ขอบคุณค่ะ ไม่ว่า
ท่านจะเป็นใครก็ตาม”

เป็นการยากที่ดิฉันจะบรรยายให้ท่านผู้ฟังทราบ
ความรู้สึกในครั้งนั้น ได้อย่างไร มันเป็นความรู้สึกที่เอิบ
อาบและเต็มไปด้วยความปีติ ทำให้ดิฉันรู้สึกคล้าย ๆ กับ
ว่า ตนเองไปเกิดอยู่ในระดับหรือในภูมิของวิญญานอย่าง
ใหม่ ดิฉันพยายามควบคุมสติไว้ไม่ให้ตื่นเต้นจนเกินไป
ในตอนนั้นซึ่งได้มีโอกาสเห็น (คือเห็นปาฏิหารย์โต๊ะ
ลอย ในตอนนั้นยังไม่เห็นท่านเมฆแดง) และได้ยินเสียง
ของโอปปาติกะซึ่งเป็นผู้พิทักษ์ชีวิตของดิฉันเป็นครั้งแรก
เสียงนั้นกล่าวเป็นภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน ซึ่งไม่ใช่
ลักษณะของชาวอังกฤษตามปกตินัก

“เรามาเพื่อช่วยชาวโลก เจ้าจะช่วยกันกับเรา
และเราก็จะช่วยกันกับเจ้า”

“ท่านเป็นใคร” ดิฉันถามเสียงนั้นออกไป
มีเสียงตอบออกมาว่า “เราคือเมฆแดง”

ในทันใดนั่นเอง ดินนั้นก็เห็นส่วนศีรษะของชาย
ผู้หนึ่งปรากฏออกมาท่ามกลางรัศมีสีขาวที่ล้อมอยู่โดย
รอบ โอบปาดิกะผู้ผู้มีผิวสีแดง นัยตาดำและมีเคราคำ

ข้อความที่กล่าวมานี้ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้กล่าว
ภายหลังจากที่ได้เห็นโต๊ะลอยขึ้นจากพื้นได้เอง และไล่
ติดตาม ซึ่งในที่สุดโต๊ะตัวนั้นก็ตกลงกับพื้น แต่เอสเทลล์
โรเบิร์ตส์ ก็ไม่ได้บอกไว้เลยว่ารูปของท่านเมฆแดงที่
เห็นคราวนั้น ต่อมาได้ให้ช่างเขียนเขียนเอาไว้จากความ
ทรงจำของตัว หรือว่าต่อมาได้มีการถ่ายภาพเอาไว้
เพราะหลังจากนั้นแล้วท่านเมฆแดงก็ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับ
กับเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เกือบตลอดเวลา

แต่อย่างไรก็ดี แม้ในหนังสือเล่มนี้จะไม่ได้ออก
เอาไว้ว่า รูปของท่านที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ได้มา
โดยวิธีไหน แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีโชคที่ดีที่มีโอกาสถามท่าน
เมฆแดงเอง เพราะว่าในขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มจะเขียนหนังสือ
ภาคผนวกเล่มนี้ ท่านก็ได้มาปรากฏให้รู้ว่าตัวท่านมี
อยู่จริง ๆ ซึ่งครั้งแรกท่านมาโดยที่ข้าพเจ้าไม่รู้ล่วงหน้า

ข้าพเจ้าจำได้ว่าวันนั้นเป็นเวลาบ่ายของวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๑๒ ในตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังอารมณ์ไม่ดี กำลังเกิดโมโหคนทำงาน แล้วท่านก็มาเข้าทรงคุณศรีเพ็ญ เพื่อต้องการที่จะเตือนสติข้าพเจ้า ในการเข้าทรงครั้งนี้ ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า เพราะไม่รู้มาก่อนปุบปับ ท่านก็เข้าทรงคุณศรีเพ็ญ และตลอดเวลาที่เข้าทรงนั้น ท่านได้พูดเป็นภาษาอังกฤษออกมาตลอดซึ่งฟังเข้าใจง่าย เพราะใช้สำนวนง่าย ๆ และพอดีในวันนั้น อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ก็ได้มาที่บ้านของข้าพเจ้า แต่ว่าอยู่อีกหลังหนึ่ง ซึ่งก็ห่างไกลกันเพียงประมาณ ๒๐ เมตร ข้าพเจ้าจึงให้คนไปเรียกอาจารย์ศิริให้มาคุยด้วย อาจารย์ศิริ จึงมีโอกาสดูพบกับท่านเมฆแดงเป็นครั้งแรก เหตุการณ์อันนี้ทำให้ข้าพเจ้าหายอารมณ์ขุ่นมัวได้ในวันนั้น และทำให้รู้สึกดีใจมากที่ข้าพเจ้าได้หลักฐานที่จะยืนยันได้ว่า ท่านเมฆแดงมีตัวตนปรากฏอยู่จริง ๆ และก็รู้สึกอบอุ่นที่ข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสซักถามปัญหาต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัย และสำหรับปัญหาที่ว่า รูปของท่านได้มา

โดยวิธีไหน ท่านก็ได้ตอบให้ข้าพเจ้าทราบว่าได้มาโดยวิธีถ่ายรูป แต่ท่านยังไม่ได้ให้รายละเอียดว่าได้ถ่ายเมื่อไร ที่ไหน และทำอย่างไร จึงได้ถ่ายรูปของท่านออกมาได้ วันที่ท่านบอกข้าพเจ้าถึงเรื่องการถ่ายรูปนี้ คือในคืนวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๑๒

อนึ่งข้าพเจ้าขอชี้แจงให้ทราบไว้เสียก่อนว่า รูปของท่านเมฆแดงนั้น ขณะนั้นทางฝ่ายข้าพเจ้ายังไม่มีโอกาสได้เห็นเลย เพราะท่านยังไม่ปรากฏร่างให้เห็น เวลาเข้าสมาธิไปตามปัญหาท่านนั้น ก็ได้ยินแต่เสียงและเห็นรัศมีเท่านั้น ส่วนรูปร่างของท่านนั้น ท่านยังไม่ปรากฏให้เห็น

และอีกประการหนึ่ง การติดต่อกับท่านเมฆแดงนี้ ข้าพเจ้าก็ยังหวังไม่ได้ว่า เมื่อต้องจะติดต่อเมื่อไรเป็นต้องได้เสมอ เพราะเท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ท่านจะมากี่เฉพาะในเวลาที่ข้าพเจ้าเขียนหนังสือเรื่องนั้นเท่านั้น และก็ไม่ได้มาทุกครั้งด้วย ปัญหาบางข้อข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาทิกะองค์อื่น ซึ่งก็มีอยู่หลายองค์ที่ช่วยตอบปัญหา

ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัย แต่บางอย่างท่านก็ตอบไม่ได้
ต้องรอให้ท่านเมฆแดงมาตอบเอง เช่นในกรณีเรื่องรูป-
ภาพของท่านเป็นต้น

เรื่องรูปถ่ายของโอปปาทิกะนี้ รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่
เชื่อถือได้ เพราะมีพยานหลักฐานปรากฏอยู่หลายแห่ง
ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ แต่ทุกแห่งก็ปรากฏว่า
รูปที่ได้มานั้นได้มาโดยบังเอิญ ถ้าตั้งใจจะถ่ายกันจริง ๆ
แล้ว ถ่ายไม่ได้ เช่น ค.ร. คลุ่ม วัชโรบล ก็ได้เขียนถึง
เรื่องนี้ไว้เหมือนกัน คือท่านได้เขียนไว้ว่า รูปน้องชาย
ของท่าน ชื่อคุณคล้า วัชโรบล ซึ่งได้ตายไปนานแล้วมา
ปรากฏให้เห็นในฟิล์มถ่ายรูป เรื่องนี้ท่านได้เขียนลงใน
หนังสือเรื่องเกี่ยวกับวิญญาน หนังสือพิมพ์เป็นอนุสรณ์
ในงานฌาปนกิจศพ คุณวรี วัชโรบล ซึ่งเป็นภรรยาของ
ท่าน ณ เมรุวัดจักรวรรดิราชาวาส (สามปลื้ม) เมื่อวันที่
อาทิตย์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าขอถ่ายทอคนำ
มาลงไว้ในที่นี้ดังต่อไปนี้

วิญญาณของคล้ม วัชโรบล

อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับน้องชายของข้าพเจ้า คือเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ น้องชายของข้าพเจ้า ชื่อ คล้ม วัชโรบล เป็นพนักงานรักษารถไฟต่วนสายกรุงเทพ ฯ — เชียงใหม่ รถไฟตกรางที่ลำปาง ถูกกำปั่นเหล็กเก็บเงินทับเอาหัวกะโหลกยุบ ลูกชายทราบข่าวว่าพ่อตายก็ไปเยี่ยมศพที่ลำปาง เห็นหน้าผากยุบ กรมรถไฟได้นำมาบำเพ็ญกุศลที่วัดดวงแข หัวลำโพง ครั้นถึงวันสงกรานต์ในปีเดียวกันนั้น ข้าพเจ้าพร้อมทั้งพี่น้องและครอบครัวได้ไปทำบุญและรดน้ำกระดูกคุณพ่อที่บรรจุไว้ที่ระเบียงวัดมหาธาตุ ดังที่เคยปฏิบัติมาทุกปี ตามปกติน้องชายคนนี้เขาเป็นคนใจอ่อนและเจ้าน้ำตา มาทำบุญกระดูกพ่อที่ไรต้องร้องไห้ทุกที ทุกครั้งที่พวกเราไปทำบุญก็มีการถ่ายรูปกันไว้เป็นที่ระลึก และในครั้งนั้นน้องชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นน้องชายของคล้ม ชื่อ แคลง วัชโรบล ซึ่งทำงานอยู่ที่สำนักงานประมาณแผ่นดินเดี๋ยวนี้ ได้ถ่ายรูปพระพุทธรูปในโบสถ์ ตอนที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งคุยอยู่กับท่านเจ้าอาวาส

เมื่อเอารูปไปล้างและอัดรูปมาดู ในรูปนี้แลเห็นเป็นรูปของคล่มน้องชายนั่งอยู่ข้างล่างหน้าพระพุทธรูปใกล้เชิงเทียน ที่หน้าผากตรงกลางมีรอยบุ๋มคล้ายกะโหลกยุบ แสดงว่าวิญญานคล่มน้องชายก็มาร่วมกับพวกเราเพื่อให้อวัยวะทุกอย่าง ตอนถ่ายรูปนั้น แคลงบอกว่าไม่เห็นอะไรเลยนอกจากพระพุทธรูปเท่านั้น

เรื่องที่ ดร. คลุ่ม วัชรโรบลเขียนไว้นั้นมีเพียงเท่านี้ แต่ในหนังสือเกี่ยวกับเรื่องวิญญานเล่มหนึ่ง ซึ่งในภาษาอังกฤษให้ชื่อว่า This is Spiritualism เขียนโดย มิสเตอร์ มอริส บาบานีลล์ ในหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้รวบรวมภาพถ่ายวิญญานมาลงไว้หลายภาพ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้นำมาพิมพ์ไว้ในที่นี้บ้างเพื่อเป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่าการถ่ายภาพวิญญานนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะทำได้ตามความต้องการทุกครั้ง ทั้งนี้ก็เพราะยังไม่ทราบกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องการถ่ายภาพวิญญาน เพราะฉะนั้นภาพที่ได้มาจึงได้มาโดยบังเอิญ แต่อย่างไรก็ดี จากภาพที่ถ่ายได้มานี้ คงจะทำให้นักวิทยาศาสตร์

ผู้ที่สนใจในเรื่องนี้สามารถสร้างกล้องพิเศษ ซึ่งสามารถที่จะถ่ายภาพวิญญาน หรือภาพของพวกโอปปาติกะเป็นผลสำเร็จได้สักวันหนึ่งข้างหน้า

เกี่ยวกับเรื่องการถ่ายภาพโอปปาติกะนี้ ข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาติกะองค์หนึ่งว่า ทำไมบางครั้งจึงถ่ายภาพออกมาได้? มีเหตุผลและหลักเกณฑ์อะไรบ้าง? ท่านได้กรุณาอธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

โดยปกติร่างกายของพวกโอปปาติกะต่าง ๆ ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามจิตใจ ท่านแนะนำให้นึกถึงหลักปฏิจ-สมุบาทที่ว่า วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดรูป ซึ่งคำว่ารูป ในที่นี้หมายถึง แสง เสียง กลิ่น รส สัมผัสต่างๆ ด้วย แต่อย่างไรก็ดี หลักอันนี้ ถ้าพิจารณาจากสภาพร่างกายของมนุษย์ อาจจะเข้าใจยากว่า วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดแสงเสียงเป็นต้นได้อย่างไร ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงของร่างกายมนุษย์ แม้จะเป็นไปตามจิตใจ เหมือนกับพวกโอปปาติกะก็จริง แต่เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงดำเนินไปช้ามาก ไม่เป็นไปอย่างฉับพลันหรือรวดเร็ว

เร็วเท่ากับร่างกายของพวกโอปปาติกะ เพราะปรากฏ
 การณ์หรือความเปลี่ยนแปลงใดๆ ของร่างกายของมนุษย์
 ส่วนใหญ่จะเป็นไปตามกฎของวัตถุ ซึ่งต้องอธิบายไป
 ตามหลักทางเคมีและฟิสิกส์ ซึ่งโดยที่จริงถ้าเข้าใจเรื่อง
 วิญญานอย่างลึกซึ้ง คือเข้าใจไปจนกระทั่งถึงว่า ในวัตถุ
 ที่ไร้ชีวิตทุกอย่างก็มีวิญญาน กฎเกณฑ์ในวัตถุก็คือ
 กฎเกณฑ์ของวิญญานนั่นเอง ถ้าหากเข้าใจเรื่องวิญญาน
 มาถึงขั้นนี้ ก็จะทำให้เข้าใจได้โดยไม่ยากว่า รูปร่างของ
 โอปปาติกะซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามจิตใจอย่างเห็นได้ชัด
 นั้น ก็มีกฎอย่างเดียวกับร่างกายมนุษย์เหมือนกัน คือทุก
 อย่างขึ้นอยู่กับวิญญานทั้งสิ้น อย่าลืมว่า คำว่าวิญญาน
 เป็นปัจจัยให้เกิดรูป ย่อมหมายถึงเป็นปัจจัยให้เกิดแสง
 เสียง กลิ่น รส สัมผัสต่างๆ ด้วย

เรื่องการถ่ายรูปขอให้พิจารณาดูให้ดีๆ วัตถุที่เรา
 ต้องการจะถ่ายนั้นได้สะท้อนแสงเข้ามาสู่ฟิล์ม และการที่
 เราเห็นวัตถุแตกต่างกันนั้น เป็นเพราะช่วงคลื่นไม่
 เหมือนกัน วัตถุบางอย่างที่ตาเรามองไม่เห็น ก็เพราะ

ตาเราไม่สามารถจะรับคลื่นแสงชนิดนั้นได้ ทั้ง ๆ ที่วัตถุ
ทุกอย่างซึ่งจะมองเห็นได้หรือมองเห็นไม่ได้ก็ตาม ย่อม
มีคลื่นแสงสะท้อนมาจากวัตถุนั้น ๆ ทั้งสิ้น ภาพถ่ายที่
เราถ่ายกันได้ในโลกมนุษย์ ก็คือภาพที่เราสามารถเห็น
ได้ด้วยตา และคนที่สร้างกล้องถ่ายภาพสร้างฟิล์มขึ้นมา ก็
โดยยึดถือหลักว่าจะถ่ายสิ่งเห็นได้ด้วยตา เพราะฉะนั้น
ภาพที่เราถ่ายได้มานั้น จึงล้วนแต่เป็นภาพที่สามารถ
เห็นได้ด้วยตา หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือเฉพาะภาพที่มีคลื่น
แสงสะท้อนชนิดที่ประสาทตาของคนเราจะรับเอาไว้ได้
แต่อย่างไรก็ดีโปรดจำไว้เสมอว่า วัตถุทุกอย่างย่อมมีแสง
สะท้อนออกมาจากตัวมันเองทั้งสิ้น ถึงแม้พวกโอปโปติกะ
ทั้งหลายก็เหมือนกัน คือมีแสงสะท้อนออกมาเหมือนกัน
แต่ประสาทตาของมนุษย์โดยทั่วไปไม่สามารถที่จะสัมผัส
กับแสงนั้นได้ เพราะฉะนั้นจึงมองไม่เห็น ข้าพเจ้าได้
กล่าวมาแล้วว่า รูปร่างของโอปโปติกะเปลี่ยนแปลงไป
ตามจิตใจได้ง่าย และเมื่อรูปร่างเปลี่ยนแปลง ก็หมายถึง
ช่วงคลื่นของแสงสะท้อนที่ออกจากโอปโปติกะนั้นก็

ต้องเปลี่ยนไปด้วย นี่คือหลักสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้ง และอย่าลืมว่า ประสาทตาของมนุษย์ก็ติดกล้องและฟิล์มถ่ายรูปที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปนั้นก็ดี มีประสิทธิภาพจำกัดในอันที่จะรับแสง เพราะฉะนั้นโอปปาติกะทั้งหลายจึงมองไม่เห็นและถ่ายภาพออกมาไม่ได้

แต่สำหรับในกรณีที่ถ่ายออกมาได้โดยบังเอิญนั้น เป็นเพราะโอปปาติกะบางคน ซึ่งทำไปโดยไม่รู้ตัวในขณะที่เขาต้องการที่จะให้คนในโลกมนุษย์แลเห็น หรือต้องการจะให้คนในโลกมนุษย์ถ่ายภาพของตัวเองได้นั้น ในทันทีที่เกิดความต้องการเช่นนั้น สภาพของร่างกายจะเปลี่ยนไปในรูปที่คล้ายกับร่างกายของมนุษย์ ที่ว่าคล้ายนี้ หมายถึงมีความแน่นคล้ายกัน ซึ่งก่อให้เกิดช่วงคลื่นที่มีลักษณะคล้ายช่วงคลื่นที่ออกจากร่างกายของมนุษย์ และในกรณีเช่นนี้เองการถ่ายรูปโอปปาติกะ ซึ่งก็เป็นการถ่ายด้วยกล้องธรรมดาและด้วยฟิล์มธรรมดาอย่างที่ใช้กันทั่วไปนั่นเอง แต่แล้วก็สามารถถ่ายออกมาได้

การเปลี่ยนสภาพของร่างกายของโอปปาทิกะ ให้มีช่วงคลื่นที่ออกมาเหมือนกับช่วงคลื่นที่ออกมาจากกายมนุษย์ อันนี้เป็นสิ่งที่ยากที่สุด โอปปาทิกะองค์ที่ท่านอธิบายเรื่องนี้ให้ฟัง ท่านก็ยังบอกว่า ท่านเองก็ทำไม่ได้ เพราะสภาพของจิตใจเป็นสิ่งที่ละเอียดและประณีตอย่างยิ่ง ขอให้สังเกตว่าการรับคลื่นวิทยุที่มีช่วงคลื่นต่างกันเพียงเล็กน้อย ถ้าหากเราหมุนเครื่องรับผิดไปแม้เพียงเล็กน้อย ก็ไม่อาจที่จะรับคลื่นอันนั้นได้ การหมุนหาคลื่นที่มีความถี่ใกล้เคียงกันนั้น เราได้เห็นแล้วว่าเป็นเรื่องยุ่งยากเพียงไร เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความประณีตและละเอียดมาก แต่ถึงกระนั้น ก็ยังง่ายกว่าการที่จะปรับร่างกายของโอปปาทิกะให้มีช่วงคลื่นเหมือนกับช่วงคลื่นที่ส่งออกมาจากมนุษย์ การกระทำที่วุ่นวายย่อมหมายถึงการเปลี่ยนสภาวะทางจิตใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากอย่างยิ่ง เพราะสภาพของจิตใจละเอียดและประณีตยิ่งกว่าคลื่นวิทยุ ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ถ้าตั้งจิตหรือวางจิตให้ผิดไปจากลักษณะที่เคยทำได้แม้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ช่วงคลื่นที่

ออกมาจากร่างกายมันก็จะผิดไปจากคลื่นที่ฟิล์มถ่ายภาพจะ
 พึงรับไว้ได้ เพราะเหตุที่สภาวะของจิตใจ หรือโครงสร้าง
 ทางจิตใจซับซ้อนมาก เพราะฉะนั้นจึงเป็นการยากอย่าง
 ยิ่งที่จะปรับสภาวะทางจิตใจ เพื่อที่จะให้ร่างกายเปลี่ยน
 แปลงไปในทางที่จะให้มีช่วงคลื่นออกมาเหมือนกับช่วง
 คลื่นที่ออกมาจากร่างกายของมนุษย์ เพราะมันเป็นการ
 ยากที่จะหยั่งรู้ถึงสภาพของจิตใจได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน
 ตามความต้องการ เมื่อไม่ทราบโดยละเอียด ก็ไม่อาจจะ
 วางจิตหรือตั้งจิตให้เป็นไปตามความปรารถนาได้ทุกครั้ง
 จงนึกถึงเรื่องการเข้าสมาธิ แม้คนที่เคยเข้าได้ ก็ไม่ได้
 หมายความว่า จะเข้าได้ทุกครั้งเสมอไป นอกจากผู้ที่
 ชำนาญจริงๆ เท่านั้น

อนึ่ง มนุษย์มีวิถีจิตซึ่งมีโอกาที่จะทดสอบหรือ
 พิจารณาจิตของตนได้ง่าย แต่พวกโอปปาติกะเป็นพวกที่
 เหมือนกับคนที่อยู่ในโลกแห่งความฝัน การใช้ความนึก
 คิดของพวกโอปปาติกะจะดำเนินไปคล้ายกับเรื่องในความ
 ฝัน คือควบคุมอะไรไม่ค่อยได้ นอกจากพวกโอปปาติกะ

ที่มีสมาธิซึ่งเคยฝึกมาตั้งแต่สมัยยังเป็นมนุษย์ และเป็นคนที่ควบคุมความคิดของตัวเองได้ดี เคยเอาชนะใจตนเองได้มาก และที่สำคัญก็คือเป็นคนที่พยายามดำเนินชีวิตตามเหตุผลเสมอ วิชาต่างๆ ที่สะสมไว้ในสันดานส่วนใหญ่มีแต่วิชาที่ดี สำหรับโอปปาติกะประเภทนี้ในเวลาใช้ความคิด หรือในขณะที่มีความรู้สึกนึกคิดเกิดขึ้นก็จะคล้าย ๆ กับคนบางคนแม้จะนอนหลับแม้จะฝัน แต่ความฝันนั้นเองก็ยังปรากฏว่าเป็นเรื่องที่มีระเบียบ มีเหตุผล ควบคุมความนึกคิดในความฝันได้

เพราะเหตุที่สภาพของจิตใจของพวกโอปปาติกะทั้งหลาย เป็นเหมือนกับคนที่กำลังนอนหลับแล้วฝันดังที่กล่าวมานี้แหละ เพราะฉะนั้นในบางครั้งที่พวกโอปปาติกะสามารถแสดงภาพของตัวเองให้คนในโลกมนุษย์เห็นได้ หรือให้คนในโลกมนุษย์ถ่ายรูปเอาไว้ได้ ทั้งหมดที่ว่านี้จึงมักเป็นเรื่องของการบังเอิญมากกว่า ซึ่งหมายความว่าตนเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่า ทำไมขณะนั้นจึงเกิด

ปรากฏร่างให้มนุษย์เห็นได้ หรือให้เขาถ่ายภาพเอาไว้ได้
 ครั้นจะทำอีกซึ่งเป็นการทำด้วยความตั้งใจ กลับปรากฏ
 ว่าทำไม่ได้

อย่าลืมนำ ร่างกายของพวกโอปปาติกะเปลี่ยนแปลงตามจิตใจได้ง่ายที่สุด และเป็นไปอย่างรวดเร็ว และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ เมื่อจิตใจเปลี่ยน ร่างกายก็เปลี่ยนในเมื่อร่างกายเปลี่ยน ช่วงคลื่นที่ออกมาจากร่างกายก็เปลี่ยนด้วย และคำว่าร่างกายเปลี่ยนในที่นี้ ไม่ได้มีความหมายว่า เปลี่ยนรูปร่างหรือแปลงร่างจากลักษณะหนึ่งไปเป็นอีกลักษณะหนึ่ง คำว่า เปลี่ยน ในที่นี้ย่อมหมายถึง ความแน่นหรือความหยابความละเอียดได้เปลี่ยนไปจากเดิม ส่วนรูปร่างภายนอกยังคงเหมือนเดิมทุกอย่าง ซึ่งการเปลี่ยนในลักษณะเช่นนี้ในโลกของโอปปาติกะเป็นเรื่องที่มีอยู่เสมอ และเป็นเรื่องที่มีอยู่ทั่วไป ถ้าหากต่อไปพวกโอปปาติกะได้เรียนรู้ว่า วางใจอย่างไร ทำใจอย่างไร หรือตั้งใจอย่างไร ร่างกายจึงจะเปลี่ยนให้มีช่วงคลื่นเหมือนกับช่วงคลื่นที่ออกมาจากร่าง-

กายของมนุษย์ ถ้าโอปปาทิกะคนใดรู้เรื่องนี้จริง ๆ และมีความชำนาญด้วย มนุษย์ก็จะสามารถถ่ายภาพของโอปปาทิกะผู้นั้นได้เสมอทุกครั้ง หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าหากมนุษย์สามารถสร้างกล้องถ่ายที่สามารถรับแสงที่ออกมาจากพวกโอปปาทิกะได้ ซึ่งคลื่นแสงที่ว่ามีหมายถึงคลื่นแสงที่มีอยู่ตามปกติ ส่วนคลื่นแสงที่มีลักษณะเหมือนกับคลื่นแสงที่ออกจากกายมนุษย์นั้นเป็นเรื่องพิเศษ คือไม่ใช่เป็นเรื่องที่มีบ่อย ๆ ด้านวิทยาศาสตร์รู้แน่นอนว่า ช่วงคลื่นที่ออกมาจากร่างกายโอปปาทิกะมีลักษณะอย่างไรแน่ แล้วก็พยายามสร้างฟิล์มที่มีความไวพอที่จะรับคลื่นประเภทนี้ได้ การถ่ายรูปของพวกโอปปาทิกะ มนุษย์ก็จะทำได้เสมอตามความต้องการ

หนึ่งในหน้าที่ ๔๘ ซึ่งมีภาพของโบสถ์ วิชมอนต์ ในภาพนี้ปรากฏว่ามีลำแสงเป็นรูปหอกติดอยู่ด้วย ซึ่งในตอนถ่ายภาพนั้นไม่มีแสงที่ว่ามี เรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามท่านเหมือนกัน แต่ท่านบอกว่า ท่านเองก็ไม่รู้ว่าแสงซึ่งปรากฏให้เห็นต่อเมื่อได้ล้างฟิล์มออกมานั้นเป็น

แสงอะไร เกิดจากอะไร อันนี้ท่านไม่กล้าอธิบาย เพราะ
ไม่แน่ใจ

๗. ตัวยาย

ในหนังสือการติดต่อทางวิญญาน หน้า ๓๓ ได้มี
ข้อความกล่าวไว้ว่า:—

หนึ่งสัปดาห์ ที่ดิฉันได้พบท่านเมฆแดงเป็นครั้งแรก
ดิฉันได้ช่วยให้อาเธอร์ผู้สามีมานั่งในการเข้าทรง
ด้วยกัน เราได้ตั้งม่านลงบิสดนิกเพื่อไม่ให้แสงสว่างภายนอก
เข้ามาได้ และก็นั่งบนเก้าอี้ ๒ ตัว ซึ่งตั้งอยู่ตรง
กันข้ามกัน อาเธอร์นั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่ ซึ่งบุหน้า
ดิฉันนั่งเก้าอี้ตัวเล็ก ซึ่งเป็นเก้าอี้ไม้สลักเป็นลวดลาย
เป็นรูปโปรง ๆ

เราได้นั่งหันหน้าเข้าหากันในความมืดอยู่ครู่หนึ่ง
และพักหนึ่งก็ปรากฏเป็นแสงสีทองสุกสว่าง ส่องแสง
อยู่เบื้องบนศีรษะของดิฉัน และปกคลุมร่างของดิฉัน
ไว้ คล้าย ๆ กับไฟฉายขนาดใหญ่ในโรงละครขณะนั้น

และในทันใดนั้นเองอาเธอร์ก็ร้องขึ้นมาว่า “อ้าว เธอไป
ไปไหนเสียเล่า เอสเทลล์?”

ดิฉันไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไรกันแน่
เพราะดิฉันก็รู้ตัวดีว่าไม่ได้ลุกจากเก้าอี้ไปไหนเลยจึงคิด
เอาเองว่า อาเธอร์คงจะแก๊งล้อดิฉันเล่น จึงตอบไป
อย่างค่อนข้างจะหงุดหงิดหงิกเล็กน้อยว่า “ดิฉันไม่ได้ไป
ไหนเลย เพราะยังนั่งอยู่ที่เดิมตลอดเวลา”

“ไม่มีแน่นอนที่เดียว” อาเธอร์พูด “เก้าอี้ของ
เธอว่างเปล่าอย่างแน่นอน ฉันเห็นที่นั่ง เห็นพนักงาน
เห็นทุกอย่างชัดเจน เธอไม่ได้นั่งอยู่บนเก้าอี้แน่นอน

จากข้อความที่คัดลอกออกมาให้คุณนี้ แสดงให้เห็น
ว่า คนเราอาจจะหายตัวได้ และมีข้อที่น่าสังเกตก็คือ
ก่อนที่อาเธอร์จะมองไม่เห็นเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์นั้น ได้มี
แสงมาปลุกคลุมร่างของเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ก่อน เรื่อง
นี้ข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามท่านว่า เป็นเพราะอะไร? ทว่า
เอสเทลล์โรเบิร์ตส์ อาเธอร์จึงมองไม่เห็น

ท่านได้อธิบายว่า แสงที่เห็นนั้นเป็นแสงที่เกิดมาจากโอปปาติกะ (แสงนี้อาเธอร์ไม่เห็นเพราะตาไม่เป็นสื่อ เอกเทลล์เห็นคนเดียว) ซึ่งจะออกมาจากท่านเมฆแดง หรือออกมาจากองค์ไหนท่านไม่ทราบ (โอปปาติกะองค์ที่ตอบปัญหาข้อนี้ไม่ใช่ตัวท่านเมฆแดง และขณะที่เขียนตอนนี้ท่านเมฆแดงก็ยังไม่ได้มา) แสงที่ออกมาจากโอปปาติกะนั้นสามารถที่จะลบสายตาของมนุษย์ได้ เช่นอย่างในสมัยโบราณซึ่งมีอยู่ทั่วไปเชื่อกันว่า ผีสามารถพาคนไปซ่อนมิให้คนเห็นได้ ซึ่งการซ่อนที่ว่ามีอยู่ ๒ แบบ แบบหนึ่ง คือการสะกดจิตมิให้เห็น และอีกแบบหนึ่ง คือการปล่อยแสงออกมาลบสายตามนุษย์

เรื่องการปล่อยแสงออกมาลบสายตามนุษย์นี้ หมายถึง การปล่อยแสงออกมากลบคลื่นแสงที่สะท้อนไปจากตัวมนุษย์ โดยธรรมชาติการที่มนุษย์เห็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆ นั้น เป็นเพราะแสงสะท้อนที่มาจากตัวคน หรือจากวัตถุใด ๆ ที่เรามองเห็นนั้นมากระทบสายตาของเรา แต่แสงที่สะท้อนมานั้น เป็นแสงที่เกิดจากดวงอาทิตย์

หรือมาจากแสงสว่างอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นแสงไฟเป็นต้น
 แสงที่ว่ามันมนุษย์มองเห็นได้ ก็เพราะแสงนั้นมีช่วงคลื่น
 ที่ประสาทตาของมนุษย์จะพึงรับได้ และขอให้เข้าใจไว้
 คัวยว่า สีต่างๆ ที่เรามองเห็นว่าต่างกัันนั้น เป็นเพราะ
 ช่วงคลื่นไม่เหมือนกัน ถ้าหากเข้าใจเรื่องนี้พอสมควร
 ก็จะเข้าใจได้ดีว่า แสงที่ออกมาจากโอปโปติกะที่เขาตั้งใจ
 จะบีคบังใครหรือบีคบังสิ่งใด เขาย่อมจะทำได้ แต่ก็ขอ
 ให้เข้าใจว่า เรื่องนี้ไม่ย้งนั้ก แม้โอปโปติกะองค์ที่เคย
 ทำได้ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้องทำได้ทุกครั้

อหนึ่ง ในหนังสือการติดต่อกัวิญญาน หน้า ๓๕
 เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ก็ได้บอกไว้ว่า:—

หลายปีต่อมาได้มีเหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นอีกครั้
 หนึ่ง แต่เป็นไปในลักษณะตรงกันข้าม คือมีช่างถ่ายรูป
 คนหนึ่งต้องการจะถ่ายรูปดิฉัน ช่างถ่ายรูปผู้นั้นเห็น
 ดิฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ย้งอย่างชัดเจน แต่เมื่อนำฟิล์มไปล้าง
 ก็ปรากฏว่าติดแต่ภาพเก้าอี้ย้งเท่านั้น ส่วนร่างกายของ
 ดิฉันหายไปได้ย้งประหลาด

การที่อาเธอร์ไม่เห็นเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ เห็นแต่เก้าอี้ และเห็นได้ชัดเจนจนกระทั่งนับรูปอยู่ที่เก้าอี้ได้ถูกต้องก็ดี การที่ช่างถ่ายภาพถ่ายรูปถ่ายติดแต่เก้าอี้ ส่วนตัวเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ไม่ติดอยู่ในฟิล์มก็ดี ทั้งสองอย่างนี้เกิดจากสาเหตุอันเดียวกัน คือในขณะนั้นมีแสงออกมาจากโอบปาติกะมาทำลายหรือมากลบคลื่นแสงที่สะท้อนมาจากตัวเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ขอให้สังเกตว่า แสงที่สว่าง ตัวอาเธอร์เองมองไม่เห็น แต่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เห็น ปัญหาที่มีอยู่ว่า ทำไมแสงจึงไม่ปกคลุมไปถึงเก้าอี้?

อันนี้ท่านอธิบายให้ฟังว่า แสงที่เกิดจากจิตใจนั้น (วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดรูปซึ่งหมายถึงเป็นปัจจัยให้เกิดแสงด้วย หลักอันนี้พยายามนึกบ่อยๆ) ไม่เหมือนกับแสงที่ออกมาจากตะเกียงหรือจากดวงอาทิตย์ กล่าวคือแสงธรรมดาเช่นแสงอาทิตย์นั้น เมื่อออกมาจากแหล่งของมันแล้ว มันก็จะกระจายไปทั่ว สุดแล้วแต่จะมีที่ว่างอยู่ที่ไหน หรือทิศทางที่มันจะแผ่ออกไปมีอยู่อย่างไร

มันก็จะกระจายไปทั่ว ส่วนแสงที่ออกมาจากจิตใจ มันเหมือนกับแสงไฟฉาย คือเราต้องการจะให้พุ่งไปทางไหนให้มีขอบเขตอยู่เท่าไร สามารถบังคับได้ นี่คือข้อที่แตกต่างกันระหว่างแสงธรรมดากับแสงที่ออกมาจากจิตใจ

อนึ่ง ตอนที่ช่างถ่ายรูปถ่ายเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ นั้น ในหนังสือไม่ได้บอกไว้ชัดว่า ในขณะที่ช่างกำลังถ่ายได้เห็นตัวของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์หรือไม่ แต่เข้าใจว่าต้องมองเห็น เพราะถ้าไม่เห็น ก็จะต้องเอะอะไม่ยอมถ่าย อันนี้ก็เป็นที่ปัญหาว่า *โอปปาดิกะองค์ที่ตั้งใจจะทำให้เกิดปาฏิหาริย์ในลักษณะนี้ ปล่อยแสงออกมาในตอนไหน?* คงไม่ใช่ในตอนที่กำลังถ่ายแน่นอน ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็สงสัย จึงได้เรียนถามท่าน แล้วท่านก็ได้ตอบว่า :—

ก่อนอื่นขอให้นึกถึงการถ่ายรูปในบางกรณี ซึ่งคนถ่ายก็เห็นภาพที่ต้องการจะถ่ายชัดเจน แต่แล้วเพราะเหตุที่อาจจะเป็นเพราะแสงมากเกินไป หรือเกี่ยวกับการเปิดหน้ากล้องไม่ได้ขนาดหรือไม่ถูกจังหวะที่กล้องชนิดนั้นจะ

ถ่ายภาพเอาไว้ได้ จึงทำให้มีผลคือภาพที่ต้องการจะถ่าย
 ไม่ติด ตัวอย่างชนิดนี้มักจะมีอยู่เสมอกับคนที่ยังถ่ายรูป
 ไม่เป็น ใช้กล้องไม่เป็น ท่านบอกว่า ต้องเข้าใจเรื่อง
 กฎเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องแสง และกฎเกณฑ์ของการถ่ายรูป
 ให้ดีก่อน ยิ่งกล้องที่ประดิษฐานราคาแพง ถ้าคนถ่ายใช้กล้อง
 ไม่เป็นก็มักจะไม่ได้อะไรตามที่ต้องการ ในทำนองเดียวกัน
 ผู้ที่ถ่ายภาพเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ แน่นนอนในขณะที่ถ่ายต้อง
 ได้เห็นภาพอย่างชัดเจน แต่ในกรณีที่มีแสงบางอย่างซึ่ง
 มาจากโอบปาติกะมาทำให้ภาพไม่ติดในฟิล์มนั้น ช่างถ่าย
 ภาพมองไม่เห็น เพราะฉะนั้นจึงไม่รู้ว่าการถ่ายคราวนี้
 ภาพจะไม่ติดอยู่ในฟิล์ม เขาแน่ใจแต่เพียงว่า เขาได้ทำ
 ถูกต้องแล้วในกายถ่าย ภาพก็ควรจะติดทุกครั้งเหมือน
 อย่างที่เคยถ่ายมา

อนึ่ง ท่านย้ำให้นึกถึงว่า แสงที่ออกมาจากจิตใจ
 นั้น เป็นสิ่งที่ควบคุมได้ที่จะให้มีปรากฏการณ์หรือมี
 ผลตามความตั้งใจ เรื่องนี้อย่าคิดแต่ในแง่วัตถุ เพราะ
 กฎเกณฑ์บางอย่างไม่เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ดี ในเรื่อง

ยังมีข้อปลีกย่อยอีกมากมาย ซึ่งยากแก่การที่จะทำความเข้าใจ โดยปกติแล้วปรากฏการณ์อันเนื่องมาจากอำนาจจิตนั้นจะไม่มีการอธิบายทางทฤษฎี มักจะพูดถึงผลกันเลยทีเดียวว่า สำหรับคนที่มีอำนาจจิตได้มาตรฐานนั้น เมื่อต้องการผลอย่างใด ก็อิษฐานที่จะให้เกิดผลอย่างนั้น และผลก็จะเกิดขึ้นตามที่ต้องการ ส่วนในกรณีที่ว่า ทำไมมันจึงเป็นอย่างนั้น เป็นเรื่องอธิบายได้ยากมาก และเท่าที่บอกมานี้ก็เป็นเพียงหลักบางประการ ซึ่งเห็นว่าจะทำให้เข้าใจกันได้ จึงได้อธิบายออกมาในรูปนี้

๕. การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต

ในหนังสือการติดต่อกับวิญญาณตอนหนึ่ง หน้า ๕๗ ได้กล่าวถึงว่า ท่านเมฆแดงได้ทำการรักษาคนไข้ที่เป็นโรคมะเร็ง แต่เนื่องจากคนไข้รายนี้เป็นมากแล้วจึงมาให้ท่านรักษา ท่านจึงบอกว่าไม่อาจจะรักษาให้หายได้ แต่จะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดให้น้อยลงได้ แล้วท่านก็ได้จริง ๆ และในบทที่ ๓ ทั้งบทก็ได้กล่าวถึงการรักษา

โรคต่าง ๆ ด้วยอำนาจจิต เช่นโรคหืด โรคเยื่อหุ้มสมอง
อักเสบ โรคกระเพาะ ตลอดจนการผ่าตัดเอากระดูก
ออกด้วยอำนาจจิตเป็นต้น การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต
นี้ข้าพเจ้าก็พอมีความเข้าใจอยู่บ้าง เพราะได้เคยเรียน
ถามท่านในเรื่องนี้มานานแล้ว แต่ก็ยังไม่ละเอียด เมื่อ
มาอ่านเรื่องการรักษาโรคต่าง ๆ ของท่านเมฆแดง ก็รู้สึก
ว่ามีปัญหาอีกมากมายที่ข้าพเจ้าจะต้องศึกษา เพราะ
ฉะนั้นจึงได้เรียนถามท่านถึงวิธีการรักษาโรคต่าง ๆ ตาม
ที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่าเป็นไปได้อย่างไร ซึ่งบาง
รายทำไม่จึงหาย แต่บางรายก็ไม่หาย

อนึ่ง จากตัวอย่างที่เห็นกันอยู่เสมออันนี้ การรักษา
โรคที่ได้ผลอย่างแน่นอน ก็คือการรักษาทางยาหรือทาง
การผ่าตัดอย่างที่แพทย์แผนปัจจุบันปฏิบัติอยู่ สำหรับคน
ที่เห็นแต่วิธีการที่ได้ผลของแพทย์แผนปัจจุบัน ก็มักจะ
ไม่ยอมเชื่อว่าการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
ได้ โดยเฉพาะเช่นอย่างโรคมะเร็งหรือโรคเยื่อหุ้มสมอง
อักเสบซึ่งเป็นโรคที่ร้ายแรง โรคอย่างนี้ไม่น่าจะรักษาได้

ด้วยอำนาจจิต ส่วนผู้ที่เคยเห็นมาบ้างว่าการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตก็ทำให้หายได้ ก็มักจะงมงายหรือเชื่อในทางนี้มากเกินไป จนกระทั่งไม่ว่าเป็นโรคอะไรก็จะรักษาแต่ทางอำนาจจิต ไม่ยอมที่จะรักษาตามวิธีของแพทย์แผนปัจจุบัน ความไม่พอดีของแต่ละฝ่ายมักจะมีอยู่เสมอทั้งนี้เนื่องจากความไม่เข้าใจว่า การรักษาโรคทางยากับการรักษาโรคทางจิตนั้น มีกฎเกณฑ์ที่เหมือนกันและต่างกันอย่างไบบ้าง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าที่ข้าพเจ้าได้มาจากการเรียนตามท่านในเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ในอันที่จะขจัดความเข้าใจผิดหรือความงมงายแก่บุคคลทั้งสองฝ่ายได้เป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจึงขอถ่ายถอดนำมาเขียนไว้ดังต่อไปนี้

ท่านบอกว่า ก่อนอื่นจะต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเสียก่อนว่า โครงสร้างของร่างกายเกิดจากอำนาจจิต กล่าวคือร่างกายจะมีโครงสร้างออกมาในรูปไหน มีความต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บหรือต่อการเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศมากน้อยแค่ไหนอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับ

อำนาจจิต อำนาจที่จะขับถ่ายสิ่งที่เป็นพิษออกจากร่างกาย
 กี้ดี และอำนาจซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอของร่างกายกี้ดี
 ทั้งหมดที่^{๕๕}ขึ้นอยู่กับอำนาจจิตที่เป็นตัวการสร้างร่าง-
 กายอัน^{๕๖}มาตั้งแต่แรกคือตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ หลักที่พระ
 พุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดรูป นั้น
 จะต้องศึกษาให้กว้าง เพราะคำว่ารูปในที่นี้มีความหมาย
 กว้างมาก กล่าวคือ โครงสร้างของร่างกายของอวัยวะ
 ต่าง ๆ คุณสมบัติ พฤติกรรม หรือความเป็นไปต่าง ๆ
 การทำงานภายในระบบของเซลล์ การทำงานของ
 อวัยวะต่าง ๆ ตลอดจน^{๕๗}แสง สี กลิ่น รส สัมผัสต่าง ๆ
 เช่นความแข็งหรือความอ่อนของร่างกายเป็นต้น สิ่ง
 ต่าง ๆ เหล่านี้^{๕๘}เรียกว่ารูป คำว่าวิญญานเป็นปัจจัยให้
 เกิดรูป หมายถึงเป็นปัจจัยให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา
^{๕๕}
 ทั้งหมด

และอีกอย่างที่จะต้องเข้าใจอย่างดี ก็คือ วัตถุทุก
 อย่างไม่ว่าจะเป็นวัตถุที่เล็กละเอียดจนกระทั่งตามอง
 ไม่เห็น ก็สามารถ^{๕๙}ที่จะสะท้อนแสงออกมาให้เห็นได้

ทั้งสี และแสงต่าง ๆ ที่สะท้อนออกมาย่อมมีช่วง
คลื่นต่างกัน แสงที่เรามองเห็นก็คือแสงที่มีความถี่ของ
ช่วงคลื่นที่ประสาทตาของคนทั่วไปสามารถที่จะรับสัมผัส
ได้ คลื่นแสงที่ประสาทตาของคนธรรมดาไม่สามารถที่
จะมองเห็นหรือรับสัมผัสได้นั้นยังมีอีกมากมาย แต่คลื่น
ที่ว่ามี โอปติคากะหรือคนที่มีความถี่สูงสามารถที่จะมอง
เห็นได้ และโดยธรรมดาคือแสงต่าง ๆ ก็ออกมาจาก
ร่างกายอยู่เสมอ ๆ ซึ่งคลื่นแสงที่ออกมา ก็มีอยู่หลาย
อย่างที่ตามนุษย์ธรรมดาองไม่เห็น และการที่ท่านรู้ว่า
ใครเป็นโรคอะไร เป็นโรคอยู่ที่ไหน ก็ได้อาศัยแสงที่
สะท้อนออกมาจากอวัยวะส่วนนั้น ๆ กล่าวคือ คนที่มีร่าง
กายเป็นปกติ แสงที่ออกมาจากอวัยวะต่าง ๆ นั้น จะมี
ลักษณะเหมือนกันกับคนที่ เป็นปกติโดยทั่วไป แต่ถ้าส่วน
ไหนเป็นโรค แสงที่ออกมาจากส่วนนั้นก็จะผิดปกติไป
จากเดิม ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงรู้ว่าอวัยวะส่วนนั้นเป็นโรค
แต่การที่จะรู้ต่อไปอีกว่าเป็นโรคอะไร จะรักษาอย่างไร
อันนี้ต้องขึ้นอยู่กับความชำนาญ ก็ต้องเคยมีประสบ-

การณืเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มามาก จึงจะรู้แน่และทำการรักษาได้

ที่กล่าวว่ วัตถุทุกอย่างย่อมมีแสงออกจากตัวมัน ทั้งนี้เพราะโครงสร้างของวัตถุทุกอย่างเกิดจากวิญญาน และคำว่าวัตถุในที่นี้รวมทั้งวัตถุที่ไร้ชีวิตด้วย หรือพูดอีกนัยหนึ่ง วัตถุทุกอย่างย่อมมีคลื่นออกมาจากตัวของมัน ทั้งนี้เพราะอนุของสสารต่าง ๆ ย่อมมีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ และคลื่นแห่งความสั่นสะเทือนที่ออกมาจากวัตถุนั้นย่อมมีความสัมพันธ์กับแสง ทั้งนี้เพราะคำว่า วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดรูปนั้น หมายถึงเป็นปัจจัยให้เกิดการเคลื่อนไหว เป็นปัจจัยให้เกิดความร้อน เป็นปัจจัยให้เกิดแสงด้วย โปรดทำความเข้าใจให้ต้งถึงคำว่า วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดรูป ซึ่งคำว่ารูปในที่นี้มีความหมายอย่างไรบ้าง ได้อธิบายมาแล้ว และการที่กล่าวว่ วัตถุทุกอย่างย่อมมีแสงหรือมีคลื่นแห่งความสั่นสะเทือนออกมานี้ สำหรับคนธรรมดาที่สมาธิไม่สูงไม่ประณีตจริง ๆ ไม่มีทางที่จะรับสัมผัสได้

หรือมองเห็นได้ ตัวอย่างง่าย ๆ เช่นในตัวคนเราทุกคน แม้จะอยู่ในที่มีคอย่างสนิท ก็มีแสงออกจากตัว แต่คนทั่วไปจะมองไม่เห็นเลย แต่สำหรับคนที่นั่งสมาธิอยู่ในที่มีค เมื่อจิตเริ่มเป็นสมาธิก็จะเริ่มเห็นแสงที่ปรากฏอยู่ในใจของตัว ซึ่งถ้าหากจิตเป็นสมาธิสูงขึ้นเพียงไร ก็จะเห็นแสงสว่างมากขึ้นเพียงนั้น และในเวลาเดียวกัน คนที่มีสมาธิดีก็จะมองเห็นแสงที่ออกมาจากตัวคนนั้นด้วย ทั้งที่อยู่ในที่มีค จากข้อเท็จจริงอันนี้ก็จะเห็นได้แล้วว่า ทุกคนมีแสงออกมาจากตัว ส่วนการที่ใครจะเห็นหรือไม่เห็นนั้น มันเกี่ยวกับกำลังสมาธิของคนคนนั้น คือถ้าหากจิตอยู่ในภาวะเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ซึ่งไม่สงบ ก็ไม่อาจที่จะมองเห็นแสงที่ออกมาจากตัวคน ส่วนโอบปาติกะ หรือผู้ที่ได้สมาธิขั้นสูงจะเห็นแสงที่ว่ามีได้โดยไม่ยาก และจากการเห็นแสงนี้เอง ก็จะทำให้พวกโอบปาติกะ หรือคนที่มีสมาธิรู้ได้ว่า คนคนนี้เป็นคนมีบุญบารมีมากน้อยแค่ไหนอย่างไร อย่าลืมนะว่า แสงออกมาจากตัวคนได้ ก็เพราะโครงสร้างของร่างกายทุกส่วนเกิด

มาจากวิญญาณ ทฤษฎีอันนี้ข้าพเจ้าเองก็ยอมรับว่า สำหรับคนทั่วไปแล้วไม่อาจที่จะเข้าใจได้ แต่อย่างไรก็ดี ถ้าหากท่านจะพิจารณาจากข้อเท็จจริงดังกล่าวมา ก็จะไม่พอเข้าใจได้ คือ ทำไมคนเราเมื่อจิตเริ่มเป็นสมาธิ จึงเห็นแสงภายในใจของตนได้ ซึ่งปรากฏการณ์ที่ว่านี้ จะมีเหมือนกันหมดทุกคน จะแตกต่างกันก็แต่เพียงว่าจะเห็นแสงมากหรือแสงน้อยเท่านั้น จุดนี้สำคัญมาก พยายามศึกษาให้เข้าใจจริง ๆ

แสงก็คือสัญญาณที่จะบอกให้รู้ว่า อวัยวะเป็นปกติ หรือผิดปกติ หรือเป็นโรคอะไร และในเมื่อคนเราเป็นโรคต่าง ๆ ได้หลายอย่าง แสงที่ออกมาจากโรคนั้น ๆ ก็ย่อมจะไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นคนที่มีความสมาธิสูง และมีความชำนาญ เคยมีประสบการณ์มากเกี่ยวกับการดูแสง จากการเห็นแสงนั่นเอง เขาก็จะบอกได้ว่า คนคนนี้เป็นโรคอะไร? เป็นที่ไหน?

การรักษาโรคด้วยการใช้แสงที่ออกมาจากโอปติคัล หรือออกมาจากคนที่มีความชำนาญสูงนั้น ขอให้

พยายามทำความเข้าใจให้ดีกว่า วิธีการรักษาแบบนี้ไม่มีเรื่องยุ่งยาก เพียงแต่ใช้ความตั้งใจ เพื่อที่จะให้โรคหาย ซึ่งถ้าหากอำนาจจิตของผู้ที่รักษามีกำลังพอที่จะไปเปลี่ยนหรือไปปรับปรุงวิญญานที่มีอยู่ในอวัยวะนั้น ๆ ให้มีความเป็นปกติขึ้นมาได้ โครงสร้างของอวัยวะซึ่งหมายถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ของเซลล์ที่ประกอบขึ้นเป็นอวัยวะนั้น ๆ ก็จะเปลี่ยนตาม แล้วโรคก็จะหาย ถ้าเปลี่ยนวิญญานในเซลล์นั้น ๆ ไม่ได้ โครงสร้างของเซลล์ก็จะไม่เปลี่ยน และโรคก็จะไม่หาย การเปลี่ยนวิญญาน หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือการฟื้นฟูวิญญานที่มีอยู่ในเซลล์ต่าง ๆ ให้แข็งแรงเป็นปกติขึ้นมาขึ้น นั้น บางรายก็ทำได้ง่าย แต่บางรายก็ทำได้ยาก เพราะมันคล้าย ๆ กับผู้รู้สอนคนบางคนเพื่อที่จะให้เปลี่ยนจิตใจ บางคนก็สอนง่าย คือจิตใจของเขาเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของผู้สอน แต่บางคนก็สอนยากมาก สอนเท่าไรก็ไม่เข้าใจ ความคิดความรู้สึกของเขาไม่ยอมเปลี่ยนไปจากเดิม เรื่องอย่างนี้เราเข้าใจกันดีกว่า ในบางรายยากเพียงไร แต่ถึงกระนั้น

การใช้อำนาจจิตทำการรักษาโรคเพื่อที่จะเปลี่ยนสภาวะของจิตใจที่มีอยู่ในเซลล์ต่างๆ นั้น โดยธรรมดาแล้วยากยิ่งกว่าการสอนโดยการใช้คำพูดหรือโดยวิธีไหนก็ตามหลายเท่า และข้อปลื้กย่อยหรือหลักวิชาที่ว่า ทำไมวิญญาณซึ่งมีอยู่ในเซลล์ของคนบางคนจึงเปลี่ยนง่าย แต่ทำไมบางคนจึงเปลี่ยนยาก อันนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งมีความหมายซับซ้อนมีเรื่องที่จะต้องอธิบายกันมากมาย แต่อย่างไรก็ดี สำหรับในขั้นนี้ขอให้เข้าใจไว้ก่อนว่า ผู้ที่ทำการรักษาโดยใช้อำนาจจิตนั้น ถ้าทำการเปลี่ยนสภาวะของวิญญาณที่มีอยู่ในเซลล์ได้ เขาก็จะสังเกตเห็นได้จากแสงที่มันสะท้อนออกมา กล่าวคืออวัยวะเมื่อเกิดเป็นโรคหรือมีความผิดปกติอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น แสงที่สะท้อนออกมามีลักษณะผิดปกติไม่เหมือนเดิม แต่เมื่อโรคหายซึ่งก็หมายถึงโครงสร้างของเซลล์แห่งอวัยวะส่วนนั้นได้เปลี่ยนกลับคืนมาเป็นปกติแล้ว แสงที่สะท้อนออกมาก็จะเป็นปกติเหมือนกับของคนอื่นๆ ในขณะที่อวัยวะส่วนนั้นของเขาไม่ได้เป็นโรคหรือไม่ได้ผิดปกติแต่อย่างหนึ่งอย่างใด

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องแสงที่ออกมาจาก
 ตัวคน หรือที่ออกมาจากวัตถุต่างๆ นี้ เป็นเรื่องที่ทำ
 ได้เฉพาะคนที่มีสมาธิเท่านั้น และจะรู้ได้แค่ไหน คือ
 รู้ได้มากหรือน้อยละเอียดถี่ถ้วนเพียงไร ทั้งหมดย่อมขึ้น
 อยู่กับกำลังของสมาธิและความชำนาญจากการที่เคยมีประ
 สพการณ์มามาก อย่าเข้าใจว่า โอปปาทิกะหรือคนที่มี
 สมาธิจะสามารถรู้ได้ทุกคนจากการดูแสงว่า ใครเป็น
 โรคอะไร บางคนทั้งที่มีสมาธิ และเห็นแสงที่สะท้อน
 ออกมาจากตัวคนได้หลายอย่าง แต่ถึงกระนั้น ถ้าไม่ใช่
 คนช่างสังเกต และไม่ใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องการรักษาโรค
 โดยตรงแล้ว ก็ไม่อาจที่จะบอกได้ว่าแสงอันนี้หมายถึง
 อะไร คือแสดงให้รู้ว่าเป็นโรคอะไร หรือมีความผิดปกติ
 อย่างไร ทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องแสงดังที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้า
 รู้ดีว่า คนทั่วไปจะไม่ยอมรับ เพราะเขามองไม่เห็น และ
 ถึงแม้จะคิดอย่างไรก็ไม่อาจที่จะเข้าใจได้ เรื่องนี้เป็น
 เรื่องที่ยากจริงๆ แม้แต่ข้าพเจ้าเองกว่าจะฟังท่านอธิบาย
 รู้เรื่อง จนกระทั่งเขียนออกมาได้เช่นนี้ ก็ต้องชักกัน

แล้วชักกันอีกไม่รู้วาก็ครั้งก็หน และตลอดเวลาต้องใช้สมาธิพิจารณาถึงข้อความที่ท่านบอก ซึ่งถ้าไม่ทำเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจได้เลย

อนึ่ง สำหรับบุคคลที่มีสมาธิสูงมาก และมีความชำนาญเกี่ยวกับเรื่องการดูแลสุขภาพ และมีความชำนาญเกี่ยวกับเรื่องการรักษาโรคด้วยแสง ซึ่งถ้าความชำนาญทางนี้มีมาก และกำลังสมาธิก็สูงมาก สำหรับบุคคลประเภทนี้เป็นอันหวังได้ทีเดียวว่า จะสามารถรักษาโรคได้ทุกอย่างโดยไม่ต้องใช้ยา หรือถ้าหากจะใช้ก็ได้ แต่ก็เป็นแต่เพียงส่วนประกอบ เพราะว่าหลักใหญ่ของการรักษาโรคนั้น อยู่ที่ถ้าสามารถทำการเปลี่ยนแปลงหรือฟื้นฟูสภาพของวิญญาณในเซลล์ต่างๆ ให้เป็นปกติได้ โรคก็หาย แต่ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวมาแล้วว่าเรื่องนี้นยากมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ที่จะขอเตือนผู้ที่สนใจในอันที่จะรักษาโรคด้วยอำนาจจิตว่า ไม่ควรจะงมงายอยู่กับเรื่องเหล่านี้ ควรจะใช้วิธีการรักษาอย่างของแพทย์แผนปัจจุบัน จะได้ผลดีกว่า ถึงแม้มันจะไม่หายอย่างรวดเร็ว แต่จากสถิติหรือ

จากผลงานที่แพทย์ได้ทำไว้นั้น ก็น่าจะทำให้เราไว้ใจได้
ดีกว่า ส่วนวิธีการรักษาโรคด้วยอำนาจจิต แม้ว่าจะ
เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ก็จริง แต่คนที่จะรักษาโรคด้วยอำนาจ
จิตได้ผลนั้นก็มีน้อยมาก

อนึ่ง ท่านได้ให้ข้อสังเกตไว้อย่างหนึ่งว่า คนที่
จะสามารถรักษาโรคด้วยอำนาจจิตได้ผลนั้น จะต้องเป็น
คนที่ซื่อสัตย์ต่อประชาชน มีเมตตากรุณาต่อคนอื่นอย่าง
แท้จริง ความคิดหลอกลวงจะมีไม่ได้เป็นอันขาด เพราะ
ถ้ามี มันก็หมายถึงความไม่สมบูรณ์ คือแปลว่า คนที่มี
เจตนาหลอกลวงคนอื่น หรือไม่ซื่อสัตย์ต่อคนอื่นเพราะ
เห็นแก่เงินนั้น เขาไม่มีทางที่จะมีอำนาจจิตสูงถึงขั้นที่
จะรักษาโรคได้จริง และอีกประการหนึ่ง ถ้าเขาเป็นคน
ซื่อสัตย์จริงๆ แล้ว เขาก็จะบอกได้ว่า ในขณะที่ตัวเอง
เข้าสมาธินั้น เขาจะสามารถบังคับแสงให้ออกมาจากใจ
ของเขาได้ตามความต้องการ คือจะให้แสงสีไหนออกมา
เขาจะทำได้ทันที ซึ่งแสงที่ว่ามันจะเห็นได้ในขณะที่จิตเป็น
สมาธิ และแสงที่ว่ามันจะให้พุ่งไปทางไหนบังคับได้ และ

ก็มองเห็นได้ค้ำว่า แสงนี้พุ่งออกไปแล้วจริงๆ และจากแสงที่เขาบังคับให้ออกมาได้นี้ จะไปช่วยทำให้เห็นแสงที่สะท้อนออกมาจากตัวคนป่วยได้ชัด และในที่สุดเขาก็จะรู้ว่าในขณะที่เขาเข้าสมาธิทำการรักษานั้นเองว่า คนนี้เป็นโรคอะไร? เป็นที่ตรงไหน? และการรักษาของตนเองจะได้ผลจริงหรือไม่? จากการสังเกตดูที่แสงนั่นเอง ก็จะทำให้เขาารู้ได้ทุกอย่าง

แต่บางคนแสงที่ออกมาจากตัวเองนั้น อาจจะไม่ค่อยชัด หรือแสงที่ออกมาจากคนป่วยก็เห็นไม่ชัด แต่ถึงกระนั้น เขาก็จะมีความรู้สึกในทำนองกายสัมผัส กล่าวคือ จะรู้สึกได้ที่ใจว่ามคลื่นมากระทบกับความรู้สึกของตัว และจากคลื่นซึ่งมีลักษณะต่างๆ นี้เอง ซึ่งในเมื่อเขามีความชำนาญก็จะแปลความหมายได้ถูกว่า ความสั่นสะเทือนซึ่งรู้สึกได้ที่ใจนั้น ถ้ามีลักษณะอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร ถ้ามีลักษณะอย่างนั้นหมายความว่าอย่างไร ผู้ที่ทำการรักษาโรคด้วยอำนาจจิต ถ้าหากไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องแสงหรือความสั่นสะเทือนดัง

ที่กล่าวมาแล้ว ย่อมหมายถึงว่าผู้นั้นมีกำลังสมาธิไม่พอที่จะทำการรักษาโรค เพราะฉะนั้นสำหรับคนที่ซื่อสัตย์ต่อตัวเองและต่อคนอื่น ก็ควรจะรู้หลักอันนี้เอาไว้ กล่าวคือ ถ้าสมาธิของตัวเองยังไม่ถึงขั้นดังที่กล่าวมาแล้ว ก็ไม่ควรจะทำการรักษาใครเป็นอันขาด แม้ในเรื่องการทำน้ามนต์ซึ่งจะมีความศักดิ์สิทธิ์จริงหรือไม่ ก็อยู่ในหลักอันเดียวกันกับที่กล่าวมานี้ คนไหนเวลาเข้าสมาธิไปแล้ว ถ้ารู้สึกเฉยๆ รับความสั่นสะเทือนไม่ได้ หรือไม่เห็นแสงอะไรอันจะเป็นเครื่องหมายบอกให้รู้ ก็แปลว่าตนเองไม่อยู่ในฐานะที่จะรักษาโรคด้วยอำนาจจิตได้

อนึ่ง โดยปกติสำหรับคนที่มีสมาธิย่อมจะมีตัวเป็นสื่อ คือหมายความว่า ในขณะที่ตัวเองกำลังเข้าสมาธิอยู่นั้น สามารถที่จะได้รับพลังจิตจากโอปปาติกะได้ และสำหรับบางคนที่มีตัวเป็นสื่ออย่างมาก ซึ่งบางทีสมาธิก็อาจจะไม่สูง แต่เนื่องจากวิบากของกรรมเก่าทำให้ตัวเองเกิดมามีตัวเป็นสื่อพร้อมที่จะรับพลังจิตจากโอปปาติกะได้

บุคคลประเภทนี้ก็จะทำการรักษาโรคได้ เป็นคนทรง
 ได้ เป็นนักพยากรณ์ได้ ซึ่งตัวอย่างเช่นนี้ก็มักจะมีอยู่
 ทั่วๆ ไป ขอให้สังเกตว่า บุคคลประเภทที่ตัวเป็นสื่อ
 แต่สมาธิไม่ค่อยสูง เวลาทำการรักษาโรคก็ดี หรือเวลา
 เป็นคนทรงก็ดี เวลาที่จะพยากรณ์อะไรก็ดี จะมีความรู้-
 สึกตัวคล้ายๆ กับคนที่กำลังตื่น ซึ่งคนที่กำลังมอดอยู่
 ก็จะเห็นได้ว่า เขาไม่ได้เข้าสมาธิเขาไม่ได้หลับตา บางที
 ก็กำลังคุยกับคนนั้นคนนั้นเสียด้วยซ้ำไป แต่แล้วก็สามารถ
 พยากรณ์หรือทำการรักษาโรคได้ แต่ก็ควรจะสังเกตไว้
 ด้วยว่า บุคคลประเภทย่อมจะมีความไม่สมบูรณ์อยู่มาก
 ทางที่จะผิดพลาดก็มีอยู่มาก เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรจะไว้
 ใจบุคคลประเภทที่มีตัวเป็นสื่อดังที่กล่าวมานี้ให้มากนัก

บุคคลที่จะได้รับพลังจิตหรือรับความคิดมาจาก
 โอบปาตีกะได้อย่างสมบูรณ์นั้น จะต้องเป็นคนที่เข้าสมาธิ
 ได้ลึกจนกระทั่งไม่รู้สึกตัว จึงจะไว้ใจได้ แต่ถึงกระนั้น
 ก็ยังต้องคอยระวังพวกที่มีความกตัญญูทางอารมณ์อย่างสูง
 ings ที่เขาไม่รู้สึกตัวไม่มีเจตนาจะหลอกลวงผู้อื่น แต่คำ

พยากรณ์เหตุการณ์ต่าง ๆ หรือคำพูดต่าง ๆ หรือการกระทำต่าง ๆ เป็นต้นว่าการเสกหรือการเป่าเพื่อทำการรักษาโรคนั้น ออกมาจากจิตใต้สำนึกของตัวเอง ไม่ได้ออกมาจากอำนาจของโอปปาติกะ และเพราะเหตุที่โดยธรรมชาติจิตใต้สำนึกของคนเรามีความสามารถสูง เพราะเป็นจิตที่สามารถสร้างร่างกายขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้นการพยากรณ์หรือการรักษาโรคก็อาจจะมีผลศักดิ์สิทธิ์บ้างในบางครั้ง และในบางกรณีก็อาจจะแสดงปาฏิหาริย์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ เช่นนั่งบนตะปูได้ เดินลุยไฟได้อย่างนี้เป็นต้น แต่ถึงกระนั้น ทางที่จะผิดพลาดก็ยังมีอยู่เสมอ นั่นเอง ขอให้สังเกตว่า พวกที่มีอาชีพในทางนี้และเป็นคนมีชื่อเสียง มีคนไปหากันอย่างมากมายนั้น จะมีคนอีกกลุ่มหนึ่งจะพูดข้ายู่แต่เรื่องคำพยากรณ์ที่ถูกต้องหรือการรักษาที่ได้ผล คนกลุ่มนี้มักจะพูดกันแต่ในจุดนี้ ส่วนในรายที่รักษาไม่ได้ผล คำพยากรณ์ผิด ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์อยู่มากมาย เขาจะไม่เอ่ยถึงเลย พวกนี้จะทำงานโดยไม่ทำสติ เพราะเขาเองก็รู้ว่ามันทำไม่ได้ ถ้าขึ้น

ทำ คนก็จะเสื่อมศรัทธา เพราะในบรรดาบุคคลที่มาให้
รักษาหรือมาให้ทำนายนั้น ถ้าบันทึกไว้ทุก ๆ รายแล้ว
ก็จะปรากฏว่ารายที่ไม่ได้ผลหรือคำพยากรณ์ที่ไม่ถูก จะมีเปอร์เซ็นต์มากกว่า

อันที่จริงการรักษาโรคทางยาหรือทางผ่าตัด หรือ
ทางไหนก็ตาม ตามวิธีของแพทย์แผนปัจจุบันนี้ เราจะ
เห็นว่าย่อมมีหลักตรงกับการรักษาโรคด้วยอำนาจจิต
กล่าวคือพยายามที่จะให้โครงสร้างของอวัยวะอยู่ในสภาพ
ปกติ เช่นคนที่เป็นอหิวาต์ซึ่งเนื่องมาจากเชื้ออหิวาต์เข้าไป
ไปสู่ร่างกาย ถ้าไม่ทำการฆ่าหรือทำลายเชื้ออหิวาต์ให้
หมดไปร่างกายก็จะเป็นปกติไม่ได้ ในเมื่อเรา
รู้แน่นอนว่าคนเป็นอหิวาต์ก็เพราะมีเชื้ออหิวาต์เข้าไป
และทำอย่างไรจึงจะกำจัดเชื้ออันนี้ได้ หรือทำให้ร่างกาย
มีอำนาจต้านทานต่อเชื้อชนิดนี้ได้ การรักษาก็ย่อมจะได้
ผล และในทำนองเดียวกันในเมื่อความจริงชั้นมูลฐานมี
อยู่ว่า โครงสร้างของเซลล์ต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็น
อวัยวะต่าง ๆ นั้นขึ้นอยู่กับวิญญาณซึ่งมีอยู่ในเซลล์นั้น ๆ

มีความผิดปกติไปด้วย การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตนั้น หมายถึงการแก้ที่ต้นเหตุ คือไปแก้ที่วิญญาณ ซึ่งคนที่มีอำนาจจิตสูงจริงๆ ย่อมจะทำได้ เมื่อแก้ไขสภาพของวิญญาณให้กลับเป็นปกติขึ้นมาได้ ก็ย่อมหมายถึงโครงสร้างของอวัยวะนั้น ๆ กลับคืนเข้าสู่สภาพปกติ เพราะฉะนั้นโรคจึงได้หาย

อีกอย่างหนึ่งจะต้องเข้าใจให้ดีกว่า การเปลี่ยนสภาวะทางวิญญาณ ก็อาจจะทำได้โดยอาศัยวิธีการทางวัตถุ ซึ่งโดยปกติเราก็ได้ทำกันอยู่แล้วเป็นประจำ กล่าวคือ การรับประทานอาหาร การดื่มน้ำ การหายใจ ตลอดจนการออกกำลังกาย การรับประทานยา ทั้งหมดที่ว่านี้ ย่อมมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในทางวิญญาณทั้งสิ้น เพราะทฤษฎีที่สมบูรณ์นั้นมีอยู่ว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดรูป และรูปก็เป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาณ แต่คนสมัยทุกวันนี้มีความรู้แต่ในด้านที่เกี่ยวกับเรื่องวัตถุ มีความชำนาญแต่ในด้านที่จะแก้ไขวิญญาณหรือปรับปรุงวิญญาณโดยอาศัยวิธีทางวัตถุ เพราะฉะนั้น การรักษาโรค

ตามวิธีของแพทย์แผนปัจจุบันจะยังคงใช้ได้ผลดีต่อไปอีกนาน จนกว่าเมื่อใดจะมีผู้วิเศษเกิดขึ้นในหมู่มนุษย์ และมีจำนวนมากพอกับความจำเป็นของมนุษย์ การรักษาโรคตามวิธีอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็จะค่อยหมดสมัยไปเอง และจงตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การรักษาโรคมะเร็งโดยอาศัยแสงจากเรเดียมหรือโคบอลต์ นั้นแหละคือยุคเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต หมายความว่า ถ้าเมื่อใดนักวิทยาศาสตร์รู้ความจริงว่า แสงเรเดียมหรือแสงโคบอลต์ หรือแสงอะไรก็ตามที่นำมาใช้ในการรักษาโรคก็ดี ในการพยากรณ์โรคก็ดี ทั้งหมดที่มานี้ก็คือแสงที่ออกมาจากวิญญานในวัตถุนั้นๆ ถ้าหากเมื่อใดนักวิทยาศาสตร์โดยทั่วไปรู้เรื่องนี้และยอมรับทฤษฎีเรื่องวิญญานในวัตถุกันอย่างกว้างขวางแล้ว วิธีการรักษาโรคจะต้องเปลี่ยนโฉมหน้าใหม่ และสิ่งหนึ่งที่จะนำออกมาเผยแพร่กันอย่างกว้างขวางมากก็คือการส่งเสริมให้คนเรามีสุขภาพทางจิตสมบูรณ์ เพราะอันนี้แหละคือพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้การป้องกันโรคและการรักษาโรคได้ผลดี

อนึ่ง เพื่อที่จะให้ท่านผู้อ่านได้ทราบอย่างชัดเจนว่า การรักษาโรคทางยากับการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตนั้น เมื่อพูดถึงหลักการในขั้นมูลฐานแล้ว ก็คือการรักษาแบบเดียวกัน เพราะมีหลักตั้งที่ได้กล่าวมาแล้วว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดรูป และรูปก็เป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาณ ซึ่งคำอธิบายทฤษฎีอันนี้ ข้าพเจ้าได้เคยเขียนลงในหนังสือวิญญาณ ฉบับเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ การเขียนในครั้งนั้นทำได้ก็โดยได้รับคำแนะนำมาจากโอปปาติกะองค์เดียวกันกับท่านที่อธิบายเรื่องนี้จะนั้น เพื่อที่จะให้เรื่องนี้มีคุณสมบัติและไม่ต้องเสียเวลาในการเขียนใหม่ ข้าพเจ้าจึงได้นำมาลงในหนังสือเล่มนี้อีกครั้งหนึ่ง ดังต่อไปนี้

การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต

(คัดจากหนังสือวิญญาณ)

โดยธรรมชาติ เมื่อร่างกายเจ็บป่วยเราก็ต้องรักษาด้วยการรับประทานยา และเข้าใจกันว่ายาที่รับประทาน

เข้าไปหรือฉีดเข้าไปทางเส้นโลหิต หรือจะให้โดยวิธีไหนก็ตาม คือสิ่งสำคัญที่จะรักษาโรคให้หาย เพราะยาบางอย่างก็สามารถที่จะฆ่าเชื้อโรคได้ หรือทำให้โรคหยุดเจริญได้ หรือไม่ก็ช่วยสร้างความแข็งแรงสร้างความต้านทานให้กับร่างกายได้ ผลที่เกิดจากการใช้ยาเราเห็นได้ชัด และในทางการแพทย์ก็สามารถที่จะอธิบายได้อย่างที่ว่ายยาแต่ละอย่างเมื่อเข้าไปสู่ร่างกายแล้วจะออกฤทธิ์อย่างไรบ้าง

อันที่จริงการรักษาโรคด้วยการใช้ยาเป็นสิ่งจำเป็น เพราะสภาพของร่างกายเป็นวัตถุ และประกอบขึ้นจากสิ่งที่เป็นวัตถุ ฉะนั้นร่างกายจึงย่อมต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุ แต่ถ้าหากเราเข้าใจเพียงแค่นั้น ก็จะทำให้การรักษาโรคไม่ค่อยจะได้ผลเท่าที่ควรจะได้ เพราะความจริงตัวการทำหน้าที่รักษาโรค หรือถ้าหากจะพูดให้ถูกต้องจริงๆ คือช่วยรักษาร่างกายให้เป็นปกติและมีความแข็งแรงอยู่เสมอ นั่นคืออำนาจจิตในตัวเรานั่นเอง

ขอให้สังเกตว่า เราจะรับประทานยาหรือไม่รับก็
ตาม จิตในร่างกายของเราทำหน้าที่นั้นอยู่แล้ว แม้
ในกรณีที่เรารับประทานยาเข้าไปหรือฉีดยาเข้าไปก็ตาม
แล้วในที่สุดโรคก็หายนั้น ตัวการที่ช่วยทำให้ยามีประ-
สิทธิภาพจนกระทั่งโรคหาย ก็คืออำนาจจิตอีกเหมือน
กัน เรื่องอย่างนี้ถ้าหากเราศึกษาเรื่องของชีวิตแต่เพียง
ในสภาพของมนุษย์ ก็ยากที่จะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง แต่ถ้า
หากศึกษาจากชีวิตของพวกโอปปาทิกะให้เข้าใจโดยละ-
เอียดแล้ว เราก็จะมองเห็นชัดว่า ในร่างกายของมนุษย์
ก็มีกฎเกณฑ์อย่างเดียวกัน กล่าวคือ ร่างกายจะเกิดขึ้น
มาได้ก็ต้องอาศัยวิญญาณ ร่างกายจะทำงานเป็นปกติ
อยู่ได้ ก็ต้องอาศัยวิญญาณ โรคจะหายก็เพราะอาศัย
วิญญาณ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับวิญญาณทั้งสิ้น เพราะ
ฉะนั้นสำหรับคนที่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ดี ก็จะเห็นว่าการ
รักษาโรคโดยอาศัยอำนาจจิตหรือวิญญาณนั้น เป็นสิ่ง
ที่เป็นไปได้ เช่นอาศัยน้ำมันต์ อาศัยการเสกเป่า หรือ
อาศัยการรักษาทางสมาธิโดยตรง คือการส่งกระแสจิต

เข้าไปช่วยเพิ่มพลังให้กับวิญญาณในตัวคนป่วยอย่างนี้
เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ดี คนที่จะสามารถรักษาโรคโดยอำนาจจิตจนกระทั่งโรคหายนั้น ในสมัยปัจจุบันหาได้ยากมาก ถึงแม้ในสมัยโบราณที่ทำได้จริง ๆ ก็มีน้อย แต่โดยหลักส่วนใหญ่แล้วต้องประกอบกันทั้งสองอย่าง คือต้องอาศัยทั้งอาหารและยาตลอดถึงวิธีการรักษาอย่างอื่น เช่น การนวด การประคบ การผ่าตัดเป็นต้น สิ่งเหล่านี้ก็เป็นของจำเป็น เพราะลำพังอำนาจจิตอย่างเดียวช่วยไม่ได้ เนื่องจากอำนาจจิตที่มีอยู่น้อยมาก ไม่เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการรักษาโรค คนที่จะรักษาทางจิตให้ได้ผลจริง ๆ โดยไม่ต้องใช้ยาเลย นอกจากใช้อาหารเท่านั้น จะต้องเป็นคนที่มีอำนาจจิตสูงมาก ซึ่งคนอย่างนี้หาได้ยากอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นการรักษาทางยาจึงเป็นสิ่งจำเป็นมาทุกยุคทุกสมัย

อนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า แม้ในกรณีที่
เราเห็นได้ชัดว่าโรคนี้หายเพราะการใช้ยา เพราะการผ่าตัด

ตัด หรือเพราะกรรมวิธีทางแพทย์อย่างใดก็ตาม การที่โรคหายไปได้นั้น ก็ขึ้นอยู่กับอำนาจจิตอย่างเดียวกัน ทั้งนี้เพราะจิตหรือวิญญาณเป็นตัวการสำคัญที่ควบคุมการเกิด การเจริญเติบโต และการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างภายในร่างกายมาตั้งแต่เกิด อย่าลืมว่า พฤติกรรมทุกอย่างในร่างกายเป็นพฤติกรรมที่มีความหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกิดมาจากวิญญาณทั้งสิ้น

สิ่งที่ควรระวังอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ คนที่คิดสัตว์คิด แม้จะกินอาหารอย่างเดียวกัน แต่ผลที่เกิดขึ้นแก่ร่างกายไม่เหมือนกันเสมอไป เช่นสัตว์บางประเภทแม้ว่าจะกินพวกพืชเป็นอาหาร แต่ก็มีพลังแข็งแรงพอๆ กันกับสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่นแรดเป็นสัตว์ที่กินพืชเป็นอาหาร แต่ก็มีพลังแข็งแรงไม่แพ้สิงโตหรือเสือ ขอให้สังเกตดูให้ดีว่า คนบางคนรับประทานอาหารที่ดีอยู่เสมอ แต่ร่างกายก็ไม่สู้จะค่อยแข็งแรง ซึ่งตรงกันข้ามกับคนบางคน ที่รับประทานอาหารไม่ค่อยจะดีนัก แต่ร่างกายก็แข็งแรงสมบูรณ์ดี การที่เป็นเช่นนั้นบาง

คนอาจจะตอบว่า เป็นเพราะระบบการย่อยไม่เหมือนกัน หรือเป็นเพราะอวัยวะในร่างกายมีความแข็งแรง หรือมีความสมบูรณ์ไม่เหมือนกัน เช่นคนหนึ่งกำลังป่วยอยู่ แม้จะรับประทานอาหารดีๆ ได้มากพอสมควร แต่ก็จะไม่แข็งแรงเท่ากับคนที่ร่างกายเป็นปกติ ซึ่งถึงแม้จะกินอาหารอย่างเดียวกันและในปริมาณที่เท่ากัน แต่ผลที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกัน คำตอบในทำนองนี้ล้วนแต่มีเหตุผล น่าเชื่อถือ^{๕๕} และก็ควรจะเชื่อด้วย แต่อย่างไรก็ดี ถ้าเข้าใจเพียงแค่นี้จะไม่ช่วยให้เรามีสุขภาพทางร่างกายสมบูรณ์ได้จริงๆ เลย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะรู้เรื่องนี้ให้ตลอด ซึ่งในเมื่อเข้าใจจริงๆ แล้ว ความปรารถนาใน อันที่จะให้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์อยู่เสมอ นั้นจะเป็นอันหวังได้อย่างแน่นอน และการที่เราจะรู้เรื่องนี้ได้โดยตลอด ก็ไม่มีทางอื่นนอกจากจะต้องเรียนให้รู้ว่า:—

สภาพร่างกาย ของพวกโอบปาติกะทั้งหลายเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? และทำไมบางคนหลังจากตายแล้วก็

ยังป่วยอยู่ ยังพิการอยู่? แต่ทำไมบางคนก็หายเป็น
ปกติทั้ง ร่างกายที่เกิดใหม่มีความสมบูรณ์ ไม่มีโรค
ภัยไข้เจ็บ ไม่มีควมพิการแต่อย่างใด?

ก ๔๒ ๔ ๕ กายที่พยคอตมาของกายเนื้อ

ก ๔๒ ๔ ๕ กายที่พยคอตมาของกายเนื้อ ทฤษฎีอันนี้ต้อง
พยายามศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเสียก่อน จึงจะสา-
มารณเข้าใจได้ว่า การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตทำไมจึงทำ
ให้โรคหายได้ ซึ่งถ้าพูดกันถึงความจริงในชั้นมูลฐาน
แล้ว โรคทุกอย่างจะรักษาให้หายได้อย่างเด็ดขาดไม่มี
ทางที่จะเป็นได้อีกนั้น ก็คือต้องรักษาโรคด้วยอำนาจ
จิต หมายความว่า ถ้าหากเราสามารถทำให้วิญญาณที่
ก่อให้เกิดโครงสร้าง ของร่างกายเป็น ปกติอยู่ได้เสมอ
ไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น โรคที่เป็นอยู่ก็จะ
หาย และจะไม่เป็นอีกด้วย แต่การกระทำอย่างนี้ไม่
ใช้ของง่าย เป็นการยากมาก

อนึ่ง การรักษาทางจิตที่จะได้ผลจริงๆ นั้นต้อง
 เป็นการรักษาด้วยตัวเอง หมายความว่า เราจะต้อง
 พยายามเสริมสร้างสุขภาพทางจิตให้ค่อยๆ สมบูรณ์ขึ้น
 จนกระทั่ง สิ่งแวดล้อมไม่สามารถทำให้จิตเปลี่ยนแปลงไป
 ตามอำนาจของมันได้ เช่นผู้ที่พยายามอบรมจิตจนกระ
 ทั้งมีความเมตตากรุณาอย่างสูงได้มาตรฐาน เข้าใจเรื่อง
 ชีวิตอย่างลึกซึ้งจนกระทั่งมีการปล่อยวางได้จริงๆ และ
 พร้อมกันนั้น ภายในจิตใจก็ได้พบกับความสงบและความ
 แจ่มใสชนิดที่อยู่ตัว สำหรับคนประเภทนี้ ใครจะมาตำ
 มาว่ามาขัดขวาง หรือมาทำอันตรายใดๆ ก็ตาม ย่อมไม่
 สามารถจะทำให้บุคคลประเภทนี้เกิดความโกรธหรือความ
 ชื่นมัวขึ้นมาได้ จากตัวอย่างเช่นนี้ เราก็จะแลเห็นแล้ว
 ว่า สิ่งแวดล้อมไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธิพลเหนือจิตใจ
 เสมอไป แต่สำหรับคนที่จิตใจยังไม่ได้มาตรฐาน แน่
 นอนสิ่งแวดล้อมย่อมมียุทธิพลเหนือจิตใจ ในด้านสุข
 ภาวกก็เหมือนกัน ถ้าหากผู้ใดปรับปรุงจิตใจจนได้มาตร
 ฐานแล้ว โดยเฉพาะก็คือไม่ว่าจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นรุน

แรงสักเพียงไร ก็ไม่อาจจะทำให้เกิดความทุกข์ในจิตใจ
 ขึ้นมาได้ สำหรับบุคคลที่มีสุขภาพทางจิตได้มาตรฐาน
 เช่นนี้ เมื่อยังเป็นมนุษย์อยู่ ร่างกายก็อาจจะเกิดโรครภัย
 ไข้เจ็บได้ จากการที่มีเชื้อโรคเข้าไปสู่ร่างกาย หรือเพราะ
 ความผันแปรของดินฟ้าอากาศหรือเพราะอะไรก็ตาม ทั้ง
 นี้เนื่องมาจากร่างกายที่มีอยู่นั้นเป็นผล ที่สืบเนื่องมาจาก
 วิบากของกรรมเก่า เพราะฉะนั้นถึงแม้จะเป็นพระอร-
 หันต์เช่นอย่างพระพุทธเจ้า โรคทางร่างกายก็ย่อมจะเกิด
 ขึ้นได้ แต่ในเมื่อตายละทิ้งร่างกายเก่าไปแล้ว ร่างกาย
 ที่เกิดใหม่ จากวิญญานที่มีสุขภาพทางจิตอันสมบูรณ์นั้น
 จะไม่มีโรคเกิดขึ้นเลย ซึ่งเรื่องนี้จะเห็นได้ชัดเจนก็จาก
 ชีวิตของพวกโอปปาติกะทั้งหลาย

โดยหลักอันเดียวกัน ถ้าหากผู้หนึ่งยังต้องมาเกิดใน
 โลกมนุษย์อีก เพราะกิเลสยังไม่สิ้น แต่พ้นเดิมเป็นผู้มี
 สุขภาพทางจิตดีมาก เมื่อมาเกิดในสภาพของมนุษย์ โรค
 ภัยไข้เจ็บก็จะมีน้อย และที่จำเป็นจะต้องมีอยู่บ้างนั้นก็
 เพราะร่างกายของมนุษย์ เป็นผลมาจากสาเหตุหลายอย่าง

โดยเฉพาะคือเป็นผลเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ด้วย ฉะนั้น
 ในเมื่อพ่อแม่มีร่างกายอยู่ในฐานะที่จะเกิดโรคได้ ร่างกาย
 ที่เกิดจากพ่อแม่อย่างนี้ ถึงแม้วิญญาณที่มาปฏิสนธินั้น
 จะมีสุขภาพทางจิตสมบูรณ์สักเพียงไร ก็จำเป็นต้องมีโรค
 เกิดขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย สำหรับในประเด็นนี้ ขอให้
 พิจารณาจากตัวอย่างเทียบเคียงดังต่อไปนี้ จะทำให้เข้าใจ
 ง่ายขึ้น

โดยธรรมดา คนที่จะเกิดมามีสมองดี หลักใหญ่
 ย่อมขึ้นอยู่กับวิบากของตัว แต่ถ้าหากมาเกิดในตระกูลที่
 พ่อแม่มีสมองไม่ค่อยจะดีนัก หรือได้สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี
 ลุกที่เกิดมา ถึงแม้วิญญาณของเขาจะมีวิบากในทางสติปัญญา
 สูง สมองของเขาก็จะไม่ดีเท่าที่ควร แต่ถ้าหากมาเกิด
 ในตระกูลที่พ่อแม่มีสมองดีด้วย และได้รับสิ่งแวดล้อมดี
 ด้วย ผู้ที่เกิดมาซึ่งมีวิบากมาดีนี้ ก็ย่อมจะมีสมองดีเป็น
 พิเศษ ซึ่งจะพิเศษแค่ไหนหรือพิเศษในทางไหนก็สุด
 แล้วแต่วิบาก ในทำนองเดียวกัน คนที่จะเกิดมามีสุขภาพ
 ทางร่างกายสมบูรณ์แค่ไหนอย่างไร อย่าลืมที่จะนึก
 ถึงเรื่องกรรมพันธุ์ และสิ่งแวดล้อมด้วย

ส่วนพวกโอปปาติกะ ร่างกายของเขาเป็นสิ่งที่เกิดจากวิบากล้วนๆ ไม่เกี่ยวกับกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม เพราะฉะนั้นผู้ที่ไปเกิดเป็นโอปปาติกะ ถ้าหากก่อนที่จะสิ้นใจ เป็นผู้มีสุขภาพทางจิตดี กล่าวคือ จิตใจผ่องใส ไม่เป็นห่วงหรือกังวลถึงสิ่งใดๆ ไม่มีอะไรมาทำให้เกิดความเศร้าหมอง สำหรับบุคคลประเภทนี้ แม้ว่าจะก่อนที่จะตาย ร่างกายจะเจ็บป่วยอย่างไร หรือพิการอย่างไรก็ตาม แต่เมื่อเป็นโอปปาติกะแล้ว ร่างกายจะสมบูรณ์ทุกอย่าง แต่ถ้าหากต่อไปจะเกิดไม่สบาย ร่างกายเกิดเจ็บป่วย หรือเกิดความพิการอันใดขึ้นมา ก็เนื่องมาจากในตอนนี้ สุขภาพทางจิตเสื่อม กล่าวคือ บางคนเนื่องจากความสบายใจที่มีอยู่มีรากฐานไม่มั่นคง ในจิตใจส่วนลึกยังมีความอ่อนแอ หรือมีวิบากของความทุกข์สะสมเอาไว้มาก ซึ่งมันพร้อมที่จะเกิดขึ้นเสมอ ถ้าหากได้สิ่งแวดล้อมที่จะยั่วให้วิบากอันนั้นเกิดขึ้น ถ้าหากเป็นอย่างนี้ โอปปาติกะผู้นั้นก็จะเกิดโรคร้ายไข้เจ็บขึ้นมาได้ตามวิบากที่มีอยู่

กายทิพย์^{๘๔}ของกายเนื้อ^๕ หลักอันนี้เป็น

ความจริงสำหรับมนุษย์ทุกคน กล่าวคือ ในขณะที่วิญญาณมาปฏิสนธิในท้องแม่นั้น ในทันทีที่วิญญาณปฏิสนธิมันจะสร้างกายทิพย์ขึ้นมาก่อน ซึ่งกายทิพย์ที่เกิดในขณะที่วิญญาณอยู่ในท้องแม่นั้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากกรรมพันธุ์ เพราะฉะนั้นกายทิพย์ที่เกิดขึ้นในระยะนี้จะผิตแยกไปจากกายทิพย์ก่อนที่จะมาปฏิสนธิ กายทิพย์ที่เกิดขึ้นภายหลังที่วิญญาณมาปฏิสนธิแล้ว อันนี้แหละคือแบบฉบับของกายเนื้อ ซึ่งหมายความว่ากายทิพย์เป็นอย่างไร มีรูปร่างลักษณะอย่างไร กายเนื้อก็จะออกมาในรูปนั้น ความเจริญเติบโตของกายเนื้อย่อมขึ้นอยู่กับกายทิพย์ และกายทิพย์ก็ขึ้นอยู่กับวิบาก หลักอันนี้เป็นสิ่งที่เข้าใจยากสำหรับคนทั่วไป แต่ถ้าหากคนไหนเข้าใจได้ ก็จะทำให้เข้าใจอย่างชัดเจนทีเดียวว่า เพราะเหตุไร การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ก็อย่าลืมว่า ไม่ใช่จะรักษาโรคได้ทุกอย่าง แม้ว่าผู้ที่

ทำการรักษาจะมีอำนาจจิตสูงเท่ากับพระพุทธเจ้าก็ไม่อาจ
จะรักษาได้ทุกราย เพราะการเปลี่ยนวิบากของคนไม่ใช่
ทำใ้ได้ง่ายๆ ขอให้นึกถึงตัวอย่างที่ว่า พระพุทธเจ้าแม่
จะทรงมีความสามารถในการสอนสูงยิ่งกว่าใครๆ ทั้งหมด
แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ทรงสอนคนให้สำเร็จมรรคผล
ได้แต่เพียงบางคนเท่านั้น การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต
ก็เช่นเดียวกัน จะรักษาให้หายได้เฉพาะบางคน และก็
เฉพาะบางโรคเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมันขึ้นอยู่กับสาเหตุ
หลายอย่าง ซึ่งบางอย่างก็แก้ได้ แต่บางอย่างก็แก้ไม่ได้

อนึ่ง เพื่อต้องการ ที่จะให้ท่าน ผู้อ่านได้ ทราบตัว
อย่างจริงๆ สักรายหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสซักถาม
ความเป็นไปกับโอบปาติกะผู้หนึ่ง ซึ่งเขาได้เล่าให้ฟังถึง
สภาพชีวิตหลังจากตาย และได้เล่าถึงประวัติของตัวเอง
ในสมัยที่ยังเป็นคนอยู่ด้วย จากตัวอย่างอันนี้บางทีอาจ
จะทำให้ท่านผู้อ่านเข้าใจเรื่องนิตชน

จันทกุมารี

จันทกุมารี เป็นชื่อของโอบปาติกะผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่ในประเภทที่เราเรียกกันว่านางฟ้า หรือเทพธิดา ท่านผู้นี้ได้รู้จักกับข้าพเจ้ามานานไม่น้อยกว่า ๘ ปีแล้ว ข้าพเจ้าได้ถามถึงเรื่องชีวิตของเขา เมื่อตอนอยู่ในโลกมนุษย์ และเมื่อตอนอยู่ในโลกทิพย์โดยผ่านทางคุณศรีเพ็ญ ด้วยวิธีติดต่อทางสมาธิ เขาได้เล่าให้ฟังว่า เขาเป็นคนที่เกิดอยู่ในแคว้นแคชเมียร์ ประเทศอินเดีย และได้ตายจากโลกมนุษย์มาประมาณ ๔๐ ปีเศษ บิดาเป็นนายแพทย์ปริญา ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลซึ่งเป็นของรัฐและมีคลินิกส่วนตัว มารดาเป็นพยาบาล ทั้งบิดาและมารดาเป็นบุคคลที่อยู่ในวรรณะกษัตริย์ ตัวเองเป็นลูกสาวคนเดียวของตระกูลนี้ และได้จบการศึกษาในชั้นมัธยมบริบูรณ์ (High School) เมื่ออายุ ๑๕ ปี แต่เนื่องจากมีสุขภาพทางร่างกายไม่ค่อยดี เป็นโรคหัวใจอ่อน จึงไม่เรียนต่อในชั้นมหาวิทยาลัย ทั้งที่บิดาและมารดามีความปรารถนาที่จะให้เรียนแพทย์ เมื่อออกจากโรงเรียนแล้ว

ส่วนมากที่อยู่กับบ้าน ช่วยบิดามารดาทำงานในบ้าน แต่ไม่ค่อยได้ทำอะไร เพราะมีคนช่วยทำงานทุกอย่างอยู่แล้ว วันหนึ่ง ๆ จึงได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสบาย บิดามารดาตามใจทุกอย่าง

มารดาเป็นคนที่เคร่งในทางศาสนา และตัวเขาเองก็สนใจในทางศาสนา นั่งสมาธิทุกวัน โดยไม่เข้าใจว่าการทำสมาธิคือทำอย่างไร แต่เขาต้องการที่จะเห็นพระผู้เป็นเจ้า จึงได้สนใจนั่งสมาธิ และเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก ใครจะเกิดมา มีสุขมีทุกข์อย่างไร มีโชคชะตาว่าสนาอย่างไร ก็สุดแล้ว แต่พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานให้ ในตระกูลของเขานับถือศาสนาฮินดู และภายในบ้านก็มักจะพูดกันแต่ภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก ในเวลาที่เขานั่งสมาธิก็เพียงแต่ทำใจให้สงบ นึกถึงพระผู้เป็นเจ้า อธิษฐานขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยในสิ่งที่เขาปรารถนา และบูชาพระผู้เป็นเจ้าด้วยดอกไม้ทุกวัน

เขาได้ตายจากโลกมนุษย์ เมื่ออายุได้ ๒๐ ปี และไม่ได้แต่งงาน ในวันที่เขาจะตายนั้นเขาได้เล่าว่า วันนั้น

รู้สึกเปลี่ยวมาก แต่ก็ไม่ได้เจ็บป่วยถึงกับนอนมาก่อน ยังคงไปไหนมาไหนได้ตามปกติ ตอนนั้นเขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจะเป็นลม จึงไปนั่งพักอยู่ที่เก้าอี้โซฟา ในใจก็นึกถึงแต่พระผู้เป็นเจ้า และรู้สึกว่าในขณะนั้นใจสบาย และรู้สึกถึงการหมุนเวียนของโลหิตในร่างกายได้ชัด ทุกชุมชน และรู้สึกว่าใจไปรวมอยู่ที่จุด ๆ หนึ่ง ซึ่งทำให้จิตใจสบายมาก เพราะนึกถึงแต่พระผู้เป็นเจ้า ในตอนนั้นในทางร่างกายจะนั่งหรือนอนอย่างไรไม่รู้ และใครจะทำอย่างไรบ้างก็ไม่ทราบ มีความรู้สึกทางประสาทอยู่อย่างเดียวคือได้กลิ่นหอม และเข้าใจว่าคงจะเป็นกลิ่นยาต้มหรือไม้กฤษณาที่เขานำมาไว้ข้าง ๆ นอกจากนี้ไม่รู้สึกละเลยและไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เพราะในใจนึกถึงแต่พระผู้เป็นเจ้า และอธิษฐานขอให้พระองค์พาไปยังดินแดนของพระองค์ และในที่สุดก็มารู้สึกตัวว่า ตัวเองได้ม้ายืนอยู่ในกลุ่มหมอกบางใสล้อมรอบอยู่โดยทั่วไป สิ่งอื่นนอกจากนี้มองไม่เห็นอะไร แต่ยังคงได้กลิ่นดอกไม้้อยู่และในใจก็นึกอยากจะได้ดอกไม้ไปบูชาพระผู้

เป็นเจ้า และนึกในใจว่า อยากจะชวนเพื่อนไปเก็บดอกไม้มาบูชาพระผู้เป็นเจ้า แต่ยังไม่ทันจะได้ไปไหน ก็ปรากฏว่ามีดอกไม้อยู่ที่มือทั้งสองแล้ว จึงรู้สึกแปลกใจว่าดอกไม้นี้มาได้อย่างไร? เพราะตัวเองก็ยังคงยืนอยู่กับที่ยังไม่ได้ไปไหน และคนอื่นนอกจากตัวเองก็ไม่มีใครเพียงแต่นึกว่าอยากจะได้ดอกไม้ ดอกไม้ก็มาอยู่ที่มือแล้ว จึงเฉลียวใจว่า หรือว่าเราได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว พอนึกขึ้นมาอย่างนั้น ก็ได้แลเห็นภาพของตัวเองนอนอยู่บนโซฟาตัวเดียวกันกับที่ไปนั่งตอนที่รู้สึกว่าจะเป็นลม และแลเห็นบิตามารดา และคนอื่นกำลังชุลมุนวุ่นวายกันอยู่ โดยเฉพาะบิดากำลังใช้เครื่องฟุ้งหุงอยู่ที่หัวใจ ส่วนมารดาและคนอื่น ๆ กำลังประคบด้วยน้ำร้อนและนวด เขาบอกว่า ในขณะนั้นแม้จะเห็นอย่างนั้นก็ไม่สนใจ เพราะคิดเสียว่า เขากำลังวุ่นวายกัน ไม่อยากจะเข้าไปยุ่ง คิดว่าจะไปเที่ยวในดินแดนของพระผู้เป็นเจ้าเสียก่อน แล้วจึงจะกลับมาภายหลัง พอรู้สึกอย่างนั้น ภาพที่เห็นในโลกมนุษย์ที่กำลังวุ่นวายกันอยู่นั้นก็หายไปทันที

เมื่อเล้ามาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า *หมายความว่าตอนนั้นเขาได้ตายแล้วใช่ไหม?* เขาบอกว่า เขาไม่รู้ และไม่ได้นึกว่าตัวเองได้ตาย เพราะยังตั้งใจว่าจะกลับมา แต่เทพเจ้าอีกองค์หนึ่ง ซึ่งในขณะที่กำลังเล่าเรื่องนั้นกอนอยู่ที่ท่านได้ช่วยด้วย ท่านได้อธิบายให้ฟังว่า ตอนที่จันทกุมาร ได้กลิ่นหอม ตอนนั้นก็ยังไม่ตาย แม้ตอนที่รู้สึกว่าจะตัวเองอยู่ในกลุ่มหมอก ตอนนั้นก็ยังไม่ตาย สายใยระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ยังไม่ขาด ความตายได้เกิดขึ้นจริง ๆ ซึ่งหมายถึงสายใยของชีวิตขาด ก็เมื่อตอนที่จันทกุมาร ได้เห็นภาพของตัวเองที่กำลังนอนอยู่บนโซฟา แต่แล้วก็ไม่สนใจ ภาพนั้นก็หายไปทันที ความตายเพิ่งเกิดขึ้นในตอนทีภาพในโลกมนุษย์หายวับไปทันทีเอง

และท่านได้อธิบายให้ฟังอีกว่า ร่างกายที่ปรากฏขึ้นอยู่ในกลุ่มหมอกนั้นคือกายทิพย์ และที่เห็นภาพของตัวเองในโลกมนุษย์ คือเห็นว่าตัวเองนอนอยู่บนเก้าอี้โซฟา และเห็นใครต่อใครนั้น เป็นการเห็นด้วย

ตาของกายทิพย์ และสถานที่ ๆ ยืนอยู่ซึ่งมีแต่หมอก
 บางใส นั่นคือปากทางของภูมิในโลกสวรรค์ที่ตัวเอง
 จะเข้าไปอยู่ และกลิ่นหอมที่ได้ครั้งแรกนั้น เป็นกลิ่น
 ที่ประสาทของกายเนื้อรู้สึก ในทำนองเดียวกันกับคน
 บางคนนอนหลับเคลม ๆ ซึ่งอาจจะได้กลิ่นหรือได้ยิน
 เสียงอะไรก็ได้ แล้วก็เก็บเอาไปสร้างเป็นเรื่องใน
 ความฝัน แต่สำหรับในเรื่องของจันทกุมาร กลิ่นที่
 เขารู้สึกด้วยประสาทของกายเนื้อในตอนที่เขาสลบไป
 นั้น อันนั้นคือสื่อสำคัญที่ทำให้เขานึกถึงดอกไม้ที่เขา
 จะเอาไปบูชาพระผู้เป็นเจ้าของเขา เพราะในขณะนั้น ในใจ
 เขานึกถึงแต่เรื่องพระผู้เป็นเจ้าของเขาอยู่แล้ว และถือว่าเป็น
 นิมิตที่ดี ที่จะพาวิญญาณไปสู่สวรรค์

จากเรื่องของจันทกุมารที่เล่าให้ฟังนี้ ท่านจะได้
 ข้อสังเกตหรือได้หลักว่า ในขณะที่คนเรากำลังจะตาย แม้
 จะเป็นลมตาย ซึ่งในขณะที่เป็นลมนั้น ถ้าเรามองดูจาก
 ภายนอกก็จะเห็นว่าเขาไม่รู้สึกรู้สีก้าว แต่ความเป็นจริงก่อน
 ที่จะสิ้นใจ แม้ภายนอกจะไม่รู้สึกรู้สีก แต่ภายในก็ยังรู้

ลึก ยังได้กลิ่นหอมของดอกไม้ ซึ่งกลิ่นดอกไม้ที่เขา
 รู้สึกในตอนนั้น เขาบอกว่า เขาเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่า
 เป็นกลิ่นน้ำหอมหรือยาหอม หรือว่าเป็นกลิ่นดอกไม้ที่พ่อ
 แม่หรือใครเอามาวางไว้ใกล้ ๆ เพื่อให้เขาบูชาพระผู้เป็น
 เจ้า หรือว่าเป็นกลิ่นดอกไม้ในโลกทิพย์ ตอนนั้นเขาไม่
 ทราบ เพราะเขารู้สึกแปลกใจก็เมื่อตอนที่พ่อเขาต้องการ
 ดอกไม้ ก็มีดอกไม้มาปรากฏอยู่ที่มือทันที ซึ่งเมื่อก่อน
 เขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าดอกไม้มาได้อย่างไร แต่เดี๋ยวนี้
 เข้าใจดีแล้วว่า ดอกไม้เกิดจากอำนาจจิตของตัวเองที่
 เป็นกุศล

และขอให้สังเกตว่า ไม่ว่าจะเป็นคนชั้นใด
 ศาสนาใดมาก่อน ถ้าหากในขณะที่กำลังจะสิ้นใจ จิต-
 ใจสบาย ไม่เป็นห่วง หรือกังวลถึงสิ่งใด ๆ เมื่อตาย
 แล้วร่างกายก็จะไม่มีการเจ็บป่วย เขาบอกว่า หลังจาก
 ที่เขาตายนั้น เขารู้สึกว่า ร่างกายก็เป็นปกติ ไป
 ไหนมาไหนได้ทันที ไม่ต้องไปอยู่ในสถานที่พักฟื้น
 และเนื่องจากใจของเขามุ่งอยู่แต่ต้องการจะพบพระผู้

เป็นเจ้าของ และถึงแม้จะทราบว่าตัวเองได้ตายแล้ว ก็ไม่เป็นห่วง ไม่อาลัย ไม่เสียใจ เพราะฉะนั้น เมื่อตายแล้วเขาจึงมีความสุขและได้ไปอยู่ในสวรรค์ทันที

แต่เขาก็บอกว่า ตั้งแต่ตายจากโลกมนุษย์มาจนถึงบัดนี้ เขายังไม่เคยพบพระผู้เป็นเจ้าของที่เขานึกวาดภาพ หรือเข้าใจมาก่อนเลย และมาบัดนี้ เนื่องจากได้มาพบท่านผู้รู้หลายท่านในโลกทิพย์ และเข้าใจดีว่า พระเจ้าต่าง ๆ อย่างที่คนฮินดูทั่วไปนับถือ นั้นไม่มีตัวตนที่แท้จริง แต่ก็เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก ในการที่ผู้นำในทางศาสนารู้จักเอาสิ่งที่เป็นคุณธรรมความดีต่าง ๆ ซึ่งเป็นนามธรรม และเป็นสิ่งที่จะช่วยยกวิญญาณของคนเราให้สูงขึ้น เอามาสร้างเป็นตัวบุคคลเพื่อใหยัดถือเอาเป็นทพงสำหรับคนที่ ไม่อาจจะเข้าใจเรื่องนามธรรม และไม่อาจจะยึดถือสิ่งที่ เป็นนามธรรมเป็นทพงได้

ขอให้สังเกตอีกครั้งหนึ่งว่า สภาพร่างกายในโลกของโอปปาติกะขึ้นอยู่กับจิตใจโดยตรง ความเจ็บป่วยหลังจากตายจะยังคงมีอยู่ หรือว่าจะหายไปหมด ก็ขึ้น

อยู่กับความสบายหรือความผ่อนคลายของจิตใจก่อนจะตาย เมื่อก่อนจะตายใจผ่อนคลายสบาย วิญญาณที่เกิดใหม่หลังจากจุติ ก็จะมีอาการผ่อนคลายและสบาย และร่างกายก็จะมีอาการสบายหายเจ็บป่วยทุกอย่าง ถ้าก่อนจะตาย ใจไม่ผ่อนคลายไม่สบาย วิญญาณที่เกิดใหม่ก็จะไม่ผ่อนคลายและไม่สบาย และร่างกายก็ยังคงมีอาการเจ็บป่วยอยู่อีก ตัวอย่างเช่นหมีมากมาย เช่นคนที่ฆ่าตัวตาย หรือเกิดอุบัติเหตุตาย หรือฆ่ากันตายหรือเป็นโรคตาย แต่ใจเป็นห่วงอยู่กับทรัพย์สมบัติหรือพ่อแม่ลูกเมียญาติพี่น้อง หรือเป็นห่วงตัวเอง หรือนึกได้แต่ความชั่วของตัวเอง ทำให้เห็นนิมิตที่ไม่ดีต่างๆ ทำให้ใจไม่สบาย พวกนี้ตายแล้วร่างกายยังไม่หายป่วยทั้งสิ้น เคยเจ็บอย่างไร มีบาดแผลอย่างไร ก็ยังคงเป็นอย่างนั้น แต่สำหรับจันทกุมารีก่อนตาย ใจสบายมากและใจเป็นกุศลอยู่ตลอดเวลา ตายแล้วจึงสบายทันที

เรื่องของจันทกุมารียังมีแง่คิดอีกหลายอย่าง แต่อย่างไรก็ดี ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดนึกถึงหลักที่พระพุทธเจ้าได้เคยตรัสไว้ว่า:—

ในขณะที่จะตาย ถ้าหากจิตใจไม่เศร้าหมอง
 สุกตึกก็เป็นอันหวังได้

คำว่า ไม่เศร้าหมอง ในที่นี้หมายความว่า ไม่มี
 ความห่วงใย ไม่มี ความวิตกกังวล แต่มีความแจ่มใส
 และมีความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องชีวิตนี้และชีวิต
 หน้า.

โรคทุกอย่างหายด้วยอำนาจจิต

อนึ่งการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
 นั้น ก็เพราะโดยธรรมชาติการรักษาโรคโดยการรับประทานยาเข้าไปแล้วโรคหายนั้น ความจริงก็เป็นการรักษา
 ด้วยอำนาจจิตนั่นเอง แต่คนส่วนมากมองไม่เห็น เรา
 มองเห็นกันแต่เพียงว่า ถ้าเป็นโรคอย่างนี้ แล้วใช้ยานี้
 ที่ไร โรคก็หายทุกที ฉะนั้นจึงเชื่อกันว่าโรคหายด้วย
 อำนาจของยา เช่นเดียวกับการที่เราจะบอกว่า คนเรา
 เกิดขึ้นมาจากสิ่งลึกลับคือวิญญาณ ไม่ใช่เกิดขึ้นโดย
 อาศัยพ่อแม่อย่างเดียว เพราะลำพังพ่อแม่ทำให้คนเกิด

ขึ้นมาไม่ได้ ถ้าหากวิญญานยังไม่มาปฏิบัติสันทิในท้องแม่ ความจริงอย่างนี้คนทั่วไปมองไม่เห็น เรามองเห็นกันแต่เพียงว่า คนเราเกิดมาจากพ่อแม่ ซึ่งเป็นความจริงที่มองเห็นง่าย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าพ่อแม่ไม่ได้มีส่วนสำคัญในการเกิดของคนเรา และข้าพเจ้าก็ยอมรับอย่างเด็ดขาดทีเดียวว่า สำหรับในโลกมนุษย์นี้ถ้าไม่มีพ่อแม่ไม่มีแม่แล้ว คนเราก็เกิดขึ้นมาไม่ได้แน่นอน พ่อแม่เป็นบุคคลที่มีพระคุณอย่างสูงที่สุด ในฐานะเป็นผู้ให้กำเนิด เป็นผู้เลี้ยงดู เป็นผู้ให้การศึกษา และยังมีพระคุณอย่างอื่นอีกหลายอย่างมากมาย แต่เรื่องอย่างนี้เรารู้กันดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นจะต้องพูดถึง และถ้าหากเราจะเข้าใจถึงเรื่องชีวิตเพียงแค่นี้ มันก็ช่วยแก้ปัญหาอะไรให้กับเราไม่ได้ เรื่องของชีวิตเราจำเป็นจะต้องรู้ให้ตลอดสายโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องรู้อย่างแจ่มแจ้งทีเดียวว่า ชีวิตได้กำเนิดมาจากวิญญาน อำนาจของวิญญานแผ่ซ่าน ควบคุมทุกๆ เซลล์ในร่างกาย ความจริงอันนี้ต้องพยายามมองให้เห็นให้ได้ และผู้ที่มองเห็น

ถึงความจริงในชั้นนี้เท่านั้น จึงจะรู้ได้ว่า แม้จะเห็นอยู่
ชัดๆ ด้วยตาว่าโรคหายด้วยยากี่จริง แต่ความจริงแท้ๆ
นั้น ก็คือ โรคหายด้วยอำนาจของวิญญาน ซึ่งมีอยู่
ในตัวยานนั้นๆ นั่นเอง

อันที่จริง สำหรับคนที่ต้องการจะเข้าใจเรื่องการ
รักษาโรคด้วยอำนาจจิตนั้น จะต้องพยายามศึกษาเรื่อง
วิญญานในวัตถุให้เข้าใจจนกระทั่งยอมรับว่า ในวัตถุทุก
อย่างมีวิญญาน เพราะถ้าไม่ยอมรับความจริงข้อนี้แล้ว
ก็ไม่อาจที่จะรู้ว่าโรคหายด้วยอำนาจของวิญญานนั้นเป็น
ไปได้อย่างไร และเรื่องวิญญานในวัตถุนี้ ข้าพเจ้าก็ได้
เคยเขียนมามากแล้ว ขอให้ย้อนไปอ่านในเรื่องวิญญาน
เล่มต้นๆ แต่อย่างไรก็ดีประเด็นที่สำคัญที่สุดที่จะต้องทำ
ความเข้าใจให้ดี ก็คือ คุณสมบัติของวัตถุก็คืออำนาจ
ของวิญญานในวัตถุที่แสดงออกมา การศึกษาให้รู้ถึง
สรรพคุณของตัวยานต่างๆ ก็คือ การศึกษาให้รู้ถึงอำ
นาจของวิญญานในวัตถุนั้นๆ ขอให้นึกถึงทฤษฎีชั้นมูล
ฐานซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า:—

วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง ประเสริฐกว่าสิ่งทั้งปวง สิ่งทั้งปวงสำเร็จมาแต่วิญญาณ วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเป็นไปตามอำนาจของสิ่งสิ่งเดียวคือจิตหรือวิญญาณ

ทฤษฎีต่างๆ เหล่านี้เป็นทฤษฎีชั้นมูลฐานซึ่งข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้วอย่างมากมาย ถ้าหากใครจะไม่เข้าใจว่า คุณสมบัติของวัตถุก็คืออำนาจของวิญญาณในวัตถุก็เป็น เพราะไม่เข้าใจ ทฤษฎี ชั้นมูลฐาน ดังที่ กล่าว มานี้ ฉะนั้นถ้าหากใครจะไม่เข้าใจ หรือไม่เห็นด้วยกับการรักษาโรคด้วยอำนาจจิต ก็ขอให้พยายามไปศึกษาทฤษฎีชั้นมูลฐานเหล่านั้นให้ดีเสียก่อน

อนึ่งจะต้องทำความเข้าใจให้ดีอีกว่า โดยสภาพของวัตถุนั้น เมื่อโครงสร้างผิดกันหรือคุณสมบัติในวัตถุผิดกัน ก็หมายถึงสภาพของวิญญาณในวัตถุนั้นๆ ผิดกัน และความเจ็บป่วยในร่างกายทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้น ถ้าพิจารณาจากแง่ของวัตถุ ก็หมายความว่าวัตถุที่ประกอบขึ้นเป็นอวัยวะส่วนนั้นๆ ไม่อยู่ในสภาพปกติ เพราะ

ฉะนั้น จึงเป็นการจำเป็น ที่จะต้องหา วัตถุที่มี สภาพอย่าง เดียว กัน กับที่เป็นโครง สร้าง ของ อวัยวะ เข้ามา ชดเชย คล้ายกับว่ากำแพงตรงนั้นทะลุเป็นรู เราก็ต้องไปหาอิฐหา ปูนอย่างเดียวกันเข้ามาชดเชย คือเอามาซ่อมแซม และ ต้องเป็นของชนิดเดียวกันกับที่มีอยู่แล้ว กำแพงตรงนั้น ก็หายจากการเป็นรูและมีสภาพเหมือนเดิม ร่างกาย ของคนเราก็เหมือนกันที่เกิดความเจ็บป่วยนั้น ก็เป็น เพราะมันมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น การกินอาหารการกินยา ย่อมหมายถึงการนำสิ่งที่มีลักษณะอย่างเดียวกันกับที่เคยมี อยู่แล้วเข้าไปในร่างกาย เพื่อที่จะไปชดเชยหรือไปซ่อมแซม ส่วนที่มันสึกหรอ หรือส่วนที่ผิดปกติให้กลับคืนเข้าสู่สภาพเดิม

อนึ่ง เราจะต้องเข้าใจกฎของไตรลักษณ์ข้อหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวงเป็น ทุกข์ คำว่า สังขาร ในที่นี้หมายถึง สิ่งที่มีปัจจัยปรุง แต่งทุกอย่าง และคำว่า สังขารเป็นทุกข์ หมายความว่า สิ่งที่มีปัจจัยปรุงแต่งทุกอย่าง จะต้องมียุติธรรม

กันข้ามซึ่งสามารถจะประหัตประหารหรือทำลาย ให้
 หมดสั้นไปได้ ในทำนองเดียวกันกับที่ทางวิทยาศาสตร์
 กล่าวว่า เมื่อมี matter ก็ต้องมี antimatter คำว่าเป็น
 ทุกข์ในที่นี้ไม่ได้ หมายความว่า เกิดทุกข์เวทนา หรือ เกิด
 ความเจ็บป่วย ฉะนั้นตามหลักไตรลักษณ์นี้ จึงถือได้ว่า
 ไม่ก็เป็นทุกข์ เหล็กก็เป็นทุกข์ ความคิดก็เป็นทุกข์
 ความสุขก็เป็นทุกข์ คำว่า เป็นทุกข์ในที่นี้ หมายความว่า
 ว่า สิ่งเหล่านั้นไม่เที่ยง ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงได้
 ดับได้ สิ้นสุดได้ เพราะมันจะต้องมีสิ่งตรงกันข้าม
 ซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับมันเกิดขึ้นไม่วันใดก็วันหนึ่ง คำว่า
 เป็นทุกข์ในเรื่องไตรลักษณ์ มีความหมาย ดังที่กล่าวมานี้
 เพราะฉะนั้นเราจะต้องพิจารณาให้เห็นว่าอวัยวะต่างๆ ใน
 ร่างกายวันหนึ่งมันจะต้องเกิดโรค หรือเกิดความเจ็บป่วย
 และนั่นก็คือมันจะต้องมีสภาพผิตปกติไปจากเดิม และใน
 เมื่อมันผิตปกติไปจากเดิม เพราะสาเหตุอะไร มันก็ต้อง
 มีสิ่งที่จะต้องแก้หรือทำลายสาเหตุอันนั้นได้ เว้นไว้แต่ว่า
 เราจะยังค้นไม่พบหรือยังไม่รู้เท่านั้น และในบรรดาสา-

เหตุของโรคภัยไข้เจ็บทั้งหมดนั้น ถ้าค้นกันไปให้ถึงที่สุดแล้ว ก็จะไปลงเอยในเรื่องของวิญญาณ ซึ่งสามารถสรุปได้เลยที่เดียวว่า โรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างที่เกิดขึ้นในร่างกาย เป็นเพราะวิญญาณที่ควบคุมอวัยวะส่วนนั้นๆ มีสภาพผิดปกติไปจากเดิม และการที่จะแก้ปัญหานั้น เมื่อกล่าวโดยสรุปก็มีวิธีอยู่ ๒ อย่าง กล่าวคือ—

๑. การแก้ตรงโดย ค้อมุ่งไปแก้วิญญาณที่ควบคุมอวัยวะนั้นๆ เลยทีเดียว

๒. การแก้โดยทางอ้อม คือการใช้วัตถุที่มีสภาพใกล้เคียง หรือเหมือนกับวัตถุที่เป็นโครงสร้างของอวัยวะนั้นๆ เข้าไปชดเชยส่วนที่สึกหรือผิดปกติไป

การรักษาโรคโดยอาศัยอำนาจทางวิญญาณซึ่งเป็นการรักษาโดยตรงนั้น วิธีนี้จะใช้ได้ผลจริงๆ ก็ต่อเมื่อผู้ที่ใช้มีอำนาจจิตสูงมาก ก็ต้องสูงพอที่สามารถจะบังคับวิญญาณในวัตถุหรือวิญญาณในเซลล์ให้เป็นไปตามอำนาจของตัวเองได้ แต่โดยธรรมดาคนที่ทำได้อย่าง

นี้ต้องได้อภิญญาอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงจะมีความสามารถ ในการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตได้ เช่นคนที่สามารถระลึกชาติได้ ก็หมายถึงสามารถปรับปรุงวิญญานในสมองให้มีคุณภาพพิเศษผิดไปจากคนธรรมดา ซึ่งในเมื่อวิญญานมีอำนาจพิเศษเกิดขึ้นแล้ว ก็หมายถึงเซลล์ในสมองก็มีโครงสร้างพิเศษเปลี่ยนไปตามด้วย และด้วยเหตุนี้จึงสามารถระลึกชาติได้ หรือสามารถที่จะมีหุทิพย์ตาทิพย์เกิดขึ้น และถ้าหากจะมีนักวิทยาศาสตร์คนใดสามารถสร้างสมองเทียม หรือสมองวิทยาศาสตร์ให้มีโครงสร้างคล้ายกับสมองของคนที่ได้หุทิพย์ ตาทิพย์ หรือคนที่ระลึกชาติได้ สมองที่สร้างขึ้นมานั้นก็สามารถที่จะใช้เป็นเครื่องมือได้เหมือนกับคนหุทิพย์ตาทิพย์อย่างนี้เป็นต้น แต่การกระทำอย่างนี้ เรายังมองไม่เห็น ทางว่าจะสร้างขึ้นมาได้ อย่างไร

อย่าลืมว่า โครงสร้างของวัตถุทุกอย่างย่อมขึ้นอยู่กับโครงสร้างของวิญญานในวัตถุนั้นๆ คุณสมบัติของ วัตถุ ก็คือ อำนาจของ วิญญาน ที่มีอยู่ในวัตถุนั้นๆ

ทฤษฎีอันนี้เป็นทฤษฎีขั้นมูลฐาน ผู้ที่ไม่เข้าใจถึงทฤษฎีอันนี้ก็มักจะมองไม่เห็นเลยว่า การรักษาโรคโดยใช้อำนาจจิตจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างไร เช่นในบางกรณีซึ่งเป็นเรื่องจริง คนบางคนเพียงแต่ตีมน้ำมนต์โรคก็หาย หรือใช้วิธีเสกเป่า หรือใช้เวทมนต์คาถา แล้วโรคก็หาย และในบางกรณีแม้จะเป็นการรักษาในระยะไกล คือคนที่ป่วยกับคนที่รักษาอยู่ห่างไกลกัน ไม่ได้เห็นตัวกัน แต่ถึงกระนั้น คนที่มีอำนาจจิตสูงก็สามารถที่จะรักษาโรคบางอย่างให้หายได้ ตัวอย่างเช่นนี้มีจริง ๆ และในทางตรงกันข้าม บางคนอาจจะเคยได้ยินถึงการประทุษร้ายด้วยวิธีใช้เวทมนต์คาถา อย่างที่โบราณเรียกว่า บิดไส้ บังพัน ถูกคุณ อย่างนี้เป็นต้น ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีอยู่ แต่สำหรับในสมัยปัจจุบันตัวอย่างจริง ๆ หาได้ยากมาก และการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตในรายที่ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ก็หาได้ยากมาก

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ความเจ็บป่วยทุกชนิดที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นด้วยเหตุอะไรก็ตาม เช่นมีเชื้อโรคบางอย่างเข้าไปสู่ร่างกาย หรือมี

สิ่งที่เป็นพิษเข้าไปสู่ร่างกาย หรือเกิดบาดเจ็บเพราะ
 อุบัติเหตุหรือเพราะอะไรก็ตาม ทั้งหมดย่อมเนื่องมาจาก
 สาเหตุอันเดียว คือสภาพของวิญญานที่ควบคุมอวัยวะ
 นั้น ๆ ไม่อยู่ในสภาพปกติ ความเจ็บป่วยจึงได้เกิดขึ้น
 แต่อย่างไรก็ดี ถ้าหากเราพิจารณากันแต่เพียงจากแง่ของ
 วิญญาน ก็ไม่อาจจะเข้าใจเรื่องที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้ว
 เพราะฉะนั้นท่านควรจะรู้ทฤษฎีอีกอย่างหนึ่ง กล่าวคือ
 ถ้าโครงสร้างของวัตถุเกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะเนื่อง
 มาจากเหตุอะไรก็ตาม ก็หมายถึงโครงสร้างของวิญ-
 ญานเปลี่ยนแปลง หรืออำนาจของวิญญานเปลี่ยน
 แปลง ตัวอย่างเช่น เอมิดกริดไปที่เนื้อ ก็จะเกิดเป็น
 บาดแผลขึ้นมา นั่นหมายความว่ามีการกำลัจากภายนอก
 ซึ่งมีอำนาจเหนือกว่ากำลังที่มีอยู่ในอวัยวะนั้น ๆ เข้าไป
 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นบาดแผลจึงได้
 เกิดขึ้น แต่สำหรับคนที่มีอำนาจจิตสูง เมื่อรู้ว่าจะมีของ
 ซึ่งมีคมผ่านเข้าไปในเนื้อ ซึ่งกำลังจิตตามปกติไม่สามารถ
 ที่จะสร้างความเหนียวแน่น หรือความต้านทานให้เกิดขึ้น

ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ต้องเพิ่มอำนาจจิตลงในเซลล์ที่จะต้องถูกมีดให้มากขึ้นกว่าเดิม ครั้นแล้วโครงสร้างของวัตถุคือเนื้อในบริเวณนั้น ก็จะมี ความเหนียวเกิดขึ้นมากกว่าเมื่อก่อน ผลที่ได้รับก็คือมีดกรีดไม่เข้า

ในกรณีที่คนเราเกิดมามีอำนาจต้านทานต่อโรคร้ายไข้เจ็บก็เหมือนกัน อยู่ในกฎอันเดียวกันกับกฎตามที่กล่าวมาแล้ว กล่าวคือ สำหรับบางคนซึ่งวิญญูณมีคุณสมบัติพิเศษมาตั้งแต่ก่อนปฏิสนธิ เมื่อมาสร้างร่างกายก็จะสร้างขึ้นมาในรูปพิเศษ ผลที่ได้รับก็คือมีความแข็งแรง มีความต้านทานต่อโรคร้ายไข้เจ็บได้ดี คนบางคนที่เกิดมามีร่างกายอ่อนแอมาตั้งแต่เกิด เป็นคนไข้โรคเจ็บป่วยง่าย เวลาป่วยขึ้นมาแล้วก็รักษายาก ทงหมดที่ว่านี้ก็เนื่องมาจากวิญญูณที่สร้างร่างกายขึ้นมา มีคุณสมบัติไม่ดีพอ และขอให้นึกไปให้กว้าง ถึงสัตว์ต่างๆ สัตว์บางอย่างกินอาหารอย่างนี้ได้ แต่สัตว์อีกชนิดหนึ่งกินไม่ได้ หรือสัตว์บางอย่าง แม้จะมีเชื้อโรคที่ร้ายแรงเข้าไปก็ทำอันตรายแก่มันไม่ได้ แต่สัตว์บางอย่างเมื่อมี

เชื้อโรคอย่างเดียวกันเข้าไปในร่างกาย ก็จะเกิดเจ็บป่วย
 ขึ้น ^๕ทั้งหมดที่^๕ว่านี้ เราอธิบายกันว่า เป็นเพราะคุณ
 สมบัติของน้ำย่อยไม่เหมือนกัน ความต้านทานในร่างกาย
 ไม่เหมือนกัน แต่ไม่มีใครทราบว่าการที่มันต่างกัน
 เช่นนั้น เป็นเพราะมีวิญญานต่างกัน อย่าลืมนะ วิญญ
 ญาณเป็นผู้สร้างชีวิต

อนึ่งโปรดจำไว้อย่างหนึ่งว่า การรักษาโรคโดย
 อาศัยอำนาจทางวิญญานไม่อาจจะทำได้ทุกอย่าง แม้
 ว่าผู้ทำการรักษาจะมีอำนาจจิตสูงที่สุดเหมือนกับพระ
 พุทธเจ้าก็ไม่อาจจะรักษาโรคได้ทุกอย่าง เช่นเดียวกับ
 พระพุทธองค์แม้จะเป็นสัพพัญญู ก็ไม่อาจจะสอนคนให้
 เป็นคนดีได้ทุกคน ไม่อาจจะสอนคนให้บรรลุมรรคผล
 ได้ทุกคน ^๕ทั้งนี้เพราะยังมีสิ่ง^๕อีก^๕สิ่ง^๕หนึ่ง ^๕ซึ่งมีอำนาจ
 เหนือ^๕สิ่ง^๕ทั้ง^๕ปวง คือ^๕วิบาก^๕ของ^๕แต่ละ^๕บุคคล^๕ที่ได้^๕สร้าง^๕มา
 การที่พระพุทธเจ้าไม่สามารถจะสอนใครต่อใครให้เป็นคน
 ดีได้ทุกคนนั้น ก็เพราะคนบางคนแม้พระองค์จะทรงแนะ
 นำอย่างไร เขาก็ไม่อาจจะเข้าใจได้ ไม่อาจจะทำตามได้

เพราะวิบากของเขาเป็นมาอย่างนั้น ในกรณีอย่างนี้ พระพุทธเจ้าก็ไม่อาจที่จะทรงสอนเขาได้ ในทำนองเดียวกัน สภาพของวิญญานที่มีอยู่ในเซลล์ที่มีชีวิตต่างๆ นั้น บางอย่างก็มีความตื้อตันมาก ไม่อาจที่จะรับอิทธิพลจากวิญญานอื่นได้ ซึ่งเปรียบเหมือนกับคนที่โง่มากที่สุด จะพูดจะแนะนำอย่างไร เขาก็ไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และด้วยเหตุนี้เอง การรักษาโรคโดยอำนาจทางจิตจึงไม่ได้ผล ยิ่งผู้รักษามีอำนาจจิตอ่อนด้วยแล้ว แม้ในรายที่อาจจะรักษาได้ด้วยอำนาจจิต ก็ไม่อาจจะรักษาได้ และคนที่มีอำนาจจิตสูงจริงๆ ก็หายากมาก ด้วยเหตุนี้จึงต้องหันไปใช้วิธีธรรมตา คือการรักษาโรคด้วยการใช้ยา หรือโดยอาศัยวิธีการทางวัตถุ เช่น การนวด การประคบ การเข้าเฝือก การผ่าตัด อะไรทำนองนี้เป็นต้น

เมื่อพูดถึงหลักเกณฑ์โดยทั่วไปแล้ว การรักษาโรคจะได้ผลจริงๆ ต้องอาศัยวิธีทางวัตถุ ทั้งนี้ก็เพราะว่าวัตถุกับวัตถุซึ่งถ่วงกันเลือก เราจักจะพบว่า วัตถุบาง

อย่างเกอกูลกัน เป็นประโยชน์ต่อกัน เช่นวัตถุที่เป็นอาหาร หรือยาประเภทบำรุงต่างๆ และวัตถุบางอย่างก็เป็นปฏิปักษ์กัน เช่นจำพวกยาพิษหรือยาที่สามารถทำลายเชื้อโรคได้ หรือทำลายพืชได้ อย่างนี้เป็นต้น

การรักษาโรคโดยอาศัยวิธีทางวัตถุ ที่ว่าได้ผลดีกว่า ก็เพราะว่าถ้าเรารู้จักเลือกสรรวัตถุได้เหมาะสมอำนาจของวิญญาณในวัตถุอย่างหนึ่ง จะมีผลหรือออกฤทธิ์ต่อวิญญาณในวัตถุอีกอย่างหนึ่ง ได้ดีกว่าที่จะใช้อำนาจจากวิญญาณชั้นสูงเข้าไปเปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเทียบเคียงที่เห็นได้ง่ายก็เช่น มดที่เดินตามกันเป็นแถวๆ นั้น ถ้าหากเราซึ่งเป็นมนุษย์จะบอกให้มันเดินไปทางนั้น หรือให้มันทำอย่างนั้นอย่างนี้ จะเห็นได้ว่ายากที่จะทำได้ แต่ถ้าเราใช้มดที่เป็นหัวหน้าของมันนำ มันจะทำตามได้ง่ายกว่า เพราะโดยธรรมชาติของมันที่เป็นตัวหัวหน้าเดินไปทางไหน ลูกน้องก็จะเดินตามไปทางนั้น ตัวอย่างเช่นนี้คนที่ไม่ใช่เป็นนักคิดก็มักจะมองข้ามไปโดยไม่รู้ว่ามีมันเป็นตัวอย่างที่ให้ข้อคิดที่ดีมาก คนฉลาดแนะนำคน

โง่ บางที่ไม่ได้ผล ก็เพราะสภาพจิตใจแตกต่างกันมาก ตรงกันข้าม คนโง่กับคนโง่แนะนำกัน เขากลับทำตาม กันได้ง่าย เพราะสภาพจิตใจใกล้เคียงกัน ด้วยเหตุนี้เรา จึงเห็นว่า คนที่คบกันเชื่อฟังกัน จะต้องเป็นคนที่มีนิสัย เหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน กฎอันเดียวกันนี้เอง ย่อม นำไปใช้ได้กับการรับประทานอาหาร ของบางอย่างที่เรา ถือว่าเป็นอาหารของเราได้นั้น ก็เพราะวัตถุนั้นมีโครงสร้าง เหมือนกัน หรือคล้ายกันกับโครงสร้างของเซลล์ ต่าง ๆ ในร่างกาย การรับประทานอาหารก็คือการชดเชย ส่วนที่สึกหรือไป อย่าลืมที่จะนึกบ่อย ๆ ว่า โครงสร้าง ของวัตถุย่อมขึ้นอยู่กับโครงสร้างของวิญญาณ เพราะ ฉะนั้นวัตถุที่มีโครงสร้างใกล้เคียงกัน จึงมีอิทธิพลต่อกัน หรือทดแทนกันได้ นั่นหมายความว่า สามารถที่จะถ่าย วิญญาณจากวัตถุที่เป็นอาหาร เข้ามาแทนวิญญาณหรือเข้า มาชดเชยวิญญาณที่ดับไป และทางพระพุทธศาสนาได้ถือ เป็นหลักอย่างเคร่งครัดทีเดียวว่า วิญญาณมีการดับและ เกิดใหม่อยู่เสมอทุกขณะเหมือนกับเปลวไฟ ซึ่งอันที่

ดับก็เป็นอันดับไป อันที่เกิดใหม่ไม่ใช่อันเก่า วิญญาณ
 ในเขตต์ต่าง ๆ ดับไปสูญสิ้นไปอยู่ตลอดเวลา แต่แล้ว
 ก็ได้ชดเชยมาใหม่ จากวิญญาณในวัตถุที่เป็นอาหาร ขอ
 ให้นึกถึงหลักชีววิทยาที่รู้จักกันดีอยู่อย่างหนึ่งว่า กำลังงาน
 ทุกอย่างในร่างกายเกิดขึ้นจากการเผาผลาญ และกำลัง
 งานที่ว่านี้หมายถึงความรู้สึกนึกคิดซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจ
 ข้อพิสูจนที่เห็นได้ชัดก็คือ ถ้าโลหิตไม่ไปเลี้ยงสมอง
 เพียงชั่วขณะเท่านั้น ความรู้สึกในสมองก็จะดับวูบไป
 ทันที คือเกิดอาการสลบ หรือบางที่ถ้าหยุดอยู่นาน ก็ถึง
 ตายไปเลย

เพราะเหตุที่วิญญาณในเขตต์ต่าง ๆ ของร่างกายไม่
 อาจที่จะรับอิทธิพลจากวิญญาณชั้นสูงได้เสมอไป เหมือน
 กับคนที่ฉลาดไม่อาจจะสอนคนโง่ให้ฉลาดเหมือนกับตัว
 เองได้เสมอไป เพราะเหตุนี้การรักษาโรคด้วยการใช้ยา
 จึงจำเป็นอยู่เสมอ แม้แก่ผู้ที่ได้อภิญญา ซึ่งนับว่ามีอำนาจ
 จิตสูงมาก การใช้ยาก็ยังจำเป็นอยู่เสมอเหมือนกัน เพราะ
 ฉะนั้น อย่างมัวงมงายที่จะรักษาโรคด้วยวิธีทางจิตอย่าง

เดียว เช่นการใช้น้ำมันต์หรือการเสกเป่าอย่างนี้เป็นต้น
แต่อย่างไรก็ตาม เราจะต้องนึกไว้เสมอว่า—

การรักษาโรคทางยามีความสัมพันธ์กับการรักษา
โรคทางจิตอย่างไร?

และเพราะเหตุไร การรักษาโรคทางจิตจึงมีผล
ทำให้โรคหายได้?

และเพราะเหตุไร อำนาจทางอยู่ยงคงกระพัน
จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้?

และเหตุไร การทำร้ายกันด้วยอำนาจทางจิต
จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้?

หลักวิชาต่าง ๆ เหล่านี้ จะต้องศึกษาให้เข้าใจ
ด้วย เพราะถึงแม้ว่าการรักษาโรคทางยาทำให้โรคหาย
ได้ก็จริง แต่ก็ควรจะต้องใช้วิธีทางจิตเข้ามาประกอบด้วย
เสมอ เช่นควรจะรู้จักวินิจฉัยโรคโดยอาศัยการวิเคราะห์
ทางจิต เพราะในบางกรณีคนไข้เป็นโรคอย่างเดียวกัน
ใช้วิธีรักษาอย่างเดียวกัน คนหนึ่งหาย แต่อีกคนหนึ่ง
ไม่หาย เราจะได้รู้ว่าเป็นเพราะเหตุไร และจะได้รู้จักวิธี

แก่ หรือตัวอย่างอีกอย่างหนึ่ง คนบางคนการกินอยู่ไม่
 ค่อยดี แต่ก็มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ตรงกันข้ามกับ
 อีกคนหนึ่งซึ่งมีความเป็นอยู่ดีมาก ปฏิบัติตามหลักอนามัย
 อย่างเคร่งครัด แต่เหตุการณ์กลับปรากฏว่ามีสุขภาพทาง
 ร่างกายไม่สมบูรณ์ เจ็บป่วยอยู่เรื่อย ๆ การวิเคราะห์
 ทางจิตจะช่วยทำให้การรักษาโรคได้ผลดีขึ้น และโดย
 เฉพาะ ในกรณีของการวิเคราะห์โรคโดยอาศัยวิธีทางจิต
 ในระดับสูง ผู้ที่มีสมาธิถึงขั้นได้อภิญญานั้นจะสามารถ
 บอกได้โดยไม่ผิดว่า คนคนนี้จะรักษาหายหรือไม่หาย จะ
 หายเมื่อไร หรือว่าจะต้องตายภายในระยะเวลาเท่าไร
 และควรจะรักษาด้วยวิธีไหนจึงจะได้ผล การวิเคราะห์
 โรคโดยอาศัยวิธีทางสมาธิขั้นสูงนี้ จะทำได้ก็เฉพาะผู้ที่ได้อภิญญา
 เช่นสามารถระลึกชาติได้ อย่างนี้เป็นต้น

การศึกษาให้เข้าใจถึงวิธีการรักษาโรคทางจิตอย่างลึก
 ซึ้ง ประโยชน์ที่จะได้รับจริงๆ ก็คือจะทำให้เขาผู้นั้นรู้
 แน่นอนถึงวิธีที่จะทำให้ร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรค
 ภัยไข้เจ็บ และมีอายุยืนยาวตามความปรารถนา การ

ศึกษาถึงเรื่องร่างกายและเรื่องโรคภัยไข้เจ็บตามวิธีทาง-
 แพทย์อย่างที่ศึกษากันอยู่ทุกวันนี้ ต่อให้มีความรู้วิเศษ
 สักเพียงไร ก็ไม่มีทางที่จะรู้ไปถึงต้นตอว่า เหตุไรคน
 เราเกิดมาจึงมีโรคภัยไข้เจ็บไม่เหมือนกัน และวิธีรักษา
 ที่ได้ผลแน่นอนจริง ๆ นั้น ไม่ใช่วิธีทางวัตถุ เรื่องนี้
 ทางพระพุทธศาสนาได้รู้มานานแล้วว่า คนที่จะมีสุขภาพ
 ทางร่างกายสมบูรณ์มาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายนั้น จะ
 ต้องเป็นคนที่มีสุขภาพทางจิตดีมาตั้งแต่ชาติก่อน ความ
 ทุกข์ซึ่งมีอยู่ในวิญญาณนั้นแหละ คือต้นเหตุของโรค
 ภัยไข้เจ็บทุกอย่าง ความอ่อนแอซึ่งมีอยู่ในสันดานเช่น
 วิบากของความวิตกกังวล วิบากของความกลัว พวกจุด
 อ่อนต่าง ๆ เหล่านี้ถ้าหากยังมีอยู่ในวิญญาณ โรคภัยไข้
 เจ็บจะต้องเกิดขึ้นได้เสมอ อย่าลืมนะว่า สิ่งที่จะป้องกันไม่
 ให้โรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นแก่ร่างกาย หรือเมื่อเกิดโรคภัยไข้
 เจ็บแล้ว ก็รักษาง่าย หายง่าย สิ่งทีกล่าวนี้นี้ก็คืออำนาจ
 ตำนาน ซึ่งจะต้องมีมาตั้งแต่เกิด อำนาจตำนานที่ว่านี้
 ถ้าจะพิจารณาในแง่ของวัตถุ ก็จะบอกได้ว่า ได้แก่สาร

ประกอบชนิดไหนบ้าง แต่ถึงกระนั้น ก็อย่าลืมว่า พวก
 สารประกอบต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวการสำหรับต่อต้านโรค
 ภัยไข้เจ็บนั้นก็ได้อาณาอาหาร ประเด็นสำคัญมีอยู่ว่า
 คนเราถึงแม้จะกินอาหารเหมือนกัน หรือรับประทาน
 ยาประเภทบำรุงเหมือนกัน ก็ไม่ได้หมายความว่า อานา
 ณาต้านทานที่จะเกิดขึ้นในร่างกายเหมือนกัน ขอ
 ให้วิเคราะห์ไปถึงชีวิตต่าง ๆ ทุก ๆ ประเภท พืชก็คื
 สัตว์ก็คื มนุษย์ทั้งหลายก็คื ทั้งหมดที่ว่ามีต่างก็สร้าง
 อานาณาต้านทานซึ่งได้มาจากอาหารที่รับเข้าไปสู่ร่างกาย
 ชีวิตบางประเภท ถึงแม้จะกินอาหารอย่างเดียวกัน แต่
 ผลที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกัน ซึ่งเราอาจจะอธิบายได้ว่า เป็น
 เพราะการย่อยไม่เหมือนกัน โครงสร้างของร่างกายไม่
 เหมือนกัน หรือเพราะอะไรก็ตาม คำอธิบายที่ว่ามี ที่
 จริงก็เป็นคำอธิบายที่ถูกต้อง แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่ใช่ว่า
 อธิบายที่สมบูรณ์ ขอให้คิดถึงพระพุทธรูปที่ข้าพเจ้านำ
 มากล่าวอ้างบ่อยที่สุด คือ:—

มโนคือวิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย
 วิญญาณประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จ
 มาแต่วิญญาณ

ขอได้โปรดพิจารณาบ่อย ๆ ว่า โครงสร้างของ
 เซลล์ต่าง ๆ ในร่างกายเกิดจากโครงสร้างของวิญญาณ
 วิญญาณคืออำนาจสร้างสรรค์และควบคุมการเกิด การ
 เจริญเติบโต และการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างภายในร่าง-
 กาย เพราะฉะนั้นถ้าหากเราปรับปรุงสภาพของวิญญาณ
 ให้ได้มาตรฐานแล้ว คนเราก็จะมีสุขภาพทางร่างกาย
 ดีที่สุด ซึ่งตัวอย่างหรือข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนนี้หาดูได้ยาก
 ในโลกมนุษย์ แต่ในโลกของโอปปาติกะแล้ว ข้อเท็จจริง
 อันนี้เห็นได้ชัดที่สุด

จงจำไว้ว่า สุขภาพทางจิตคือต้นเหตุที่แท้จริง
 ของสุขภาพทางร่างกาย.

การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตเป็นไปได้อย่างไร
 ข้าพเจ้าได้อธิบายมาก่อนข้างจะละเอียดทีเดียว ซึ่งคำ
 อธิบายเหล่านี้ข้าพเจ้าได้มาจากโอปปาติกะที่เป็นเทพเจ้า

ลำพังสติปัญญาของข้าพเจ้าเองแล้วไม่อาจจะรู้ได้เลย เพราะเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินสติปัญญาของข้าพเจ้ามากมาย และยิ่งกว่านั้น ทั้งที่เรื่องนี้ข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนเองจากคำบอกเล่าของโอปปาทิกะตังที่ได้กล่าวมา ซึ่งในขณะที่ท่านอธิบายให้ฟังโดยผ่านทางคุณศรีเพ็ญนั้น แม้ข้าพเจ้าจะรู้สึกว่าจะเข้าใจก็จริงได้เขียนออกมาได้ก็ตาม แม้กระนั้นหลักวิชาตังที่ได้เขียนไว้นี้ ข้าพเจ้าเองก็ยังคงอ่านแล้วอ่านอีก และยังอ่านก็ยิ่งรู้สึกว่าได้ความเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้น ทั้งนี้ก็เนื่องจากมีพื้นในเรื่องวิญญาณมาก่อนแล้ว โดยการศึกษาจากเรื่องปฏิจจสมุปบาท เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้าจึงไม่สู้จะมีปัญหาอะไรในการทำความเข้าใจในคำอธิบายของท่าน แต่สำหรับคนที่ไม่มีพื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องปฏิจจสมุปบาทมาก่อนหรือมีมาน้อย ก็เป็นของแน่นอนว่าแทบจะอ่านไม่รู้เรื่องเลย ถึงแม้จะมีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์มาเป็นอย่างดีก็ตาม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ที่จะขอเตือนไว้สักเล็กน้อยว่า ถ้าท่านปรารถนาที่จะเข้าใจหลักวิชาเกี่ยวกับเรื่องการรักษาโรคด้วยอำนาจ

จิตอย่างแท้จริงแล้ว จะต้องพยายามศึกษาเรื่องปฏิจจสมุปบาทให้เข้าใจดีเสียก่อน และการศึกษาเรื่องนี้ถ้าจะให้มีความรู้กว้างเพื่อที่จะนำมาอธิบายให้คนสมัยปัจจุบันเข้าใจง่าย ซึ่งรวมทั้งตัวเองก็จะเข้าใจง่ายด้วยนั้น ต้องมีพื้นฐานความรู้ทางวิทยาศาสตร์พอสมควร เพราะฉะนั้นท่านจะเห็นได้ว่า ถ้าคนไหนศึกษามาแต่ทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นศึกษามาแต่ในทางวิทยาศาสตร์อย่างเดียว ไม่ได้ศึกษาเรื่องปฏิจจสมุปบาท หรือผู้ที่ศึกษาแต่เรื่องปฏิจจสมุปบาทจากคัมภีร์ทางพุทธศาสนาอย่างเดียว โดยไม่มีพื้นฐานความรู้ทางวิทยาศาสตร์เลย สำหรับบุคคลที่มีการศึกษามาแต่ในด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นนี้ จะเป็นการยากมากที่จะเข้าใจถึงหลักวิชาที่ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว

อนึ่งข้าพเจ้าหวังที่รู้อยู่ว่าเรื่องนี้เข้าใจยากมาก ซึ่งความเป็นจริงไม่ควรจะเขียนออกมา เพราะคนทั่วไปจะอ่านไม่รู้เรื่อง เป็นการเสียเวลาเปล่า แต่แล้วข้าพเจ้าก็เขียน ซึ่งคนไหนถ้าไม่พยายามอ่านอย่างมีสมาธิจริงๆ

แล้ว จะรู้สึกวนเวียนซ้ำซาก จับใจความไม่ค่อยได้ ทั้ง
นี้ก็เพราะต้องการจะบันทึกเอาไว้เพื่อการภายหลังมาก
กว่าที่จะหวังผลในปัจจุบัน

อนึ่ง การที่หลักวิชาเหล่านี้มีความหมายซับซ้อน
คนอ่านต้องมีความรู้หลายด้านจึงจะอ่านเข้าใจนั้น ทั้ง
ก็เนื่องด้วยโอปปาทิกะองค์ที่อธิบายนี้ ท่านมีความรอบรู้
หลายด้านตั้งแต่เมื่อสมัยยังเป็นมนุษย์อยู่แล้ว ฉะนั้นเมื่อ
มาเกิดเป็นโอปปาทิกะก็ยิ่งจะทำให้เข้าใจในหลักวิชาต่างๆ
เหล่านี้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นท่านจึงสามารถอธิบาย
ความเร้นลับของธรรมชาติในเรื่องนี้ได้ อย่างน่าอัศจรรย์
ยิ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่หลักวิชาที่ท่านบอกมาเป็นสิ่งที่มีประ
โยชน์มากที่สุด ควรแก่การบันทึกเอาไว้อย่างยิ่ง ถึงหาก
ว่าคนในสมัยปัจจุบันนี้จะยังไม่เข้าใจ แต่ก็เชื่อแน่ว่า อีก
ไม่กี่ปีข้างหน้าคือในชั่วอายุของข้าพเจ้านี้เอง จะต้องม
นักศึกษาทงที่เป็นคนไทยและชาวต่างประเทศเข้าใจเรื่อง
อย่างนี้กันอย่างแพร่หลายแน่นอน ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้น
แล้ว หลักวิชาที่เขียนไว้นี้จะเป็สิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับ

โลกในตอนนี้ และต่อ ๆ ไปอีกด้วย อย่างชนิดที่จะกล่าว
ไว้ได้อย่างแน่ใจทีเดียวว่า จะเป็นสิ่งที่จะนำโลกไปสู่สันติยิ่ง
กว่าในสมัยใด ๆ ที่ผ่านมาแล้ว

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า หลักวิชาดังที่กล่าว
มานี้ที่จะมีความสำคัญยิ่ง ก็เพราะโดยธรรมชาติคนเรา
ทุกคนย่อมรักร่างกายของตัว ไม่มีใครอยากแก่อยากเจ็บ
และอยากตาย เพราะฉะนั้นจึงได้พยายามค้นรณทุกวิถี
ทาง เพื่อที่จะให้ร่างกายของตัวมีความเป็น อยู่สะดวก-
สบายปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และคนส่วนใหญ่ก็เข้าใจกัน
ว่า การที่จะเสริมสร้างสุขภาพทางร่างกายให้มีความสม-
บูรณ์อยู่เสมอ นั้น ต้องอาศัยปัจจัยทางวัตถุต่าง ๆ เช่น
ที่อยู่ เสื้อผ้าอาหารและยารักษาโรค ตลอดจนสิ่งที่จะอำ-
นวยความสะดวกให้ต่าง ๆ เพราะคนส่วนใหญ่มีความ
เข้าใจแบบนี้ จึงทำให้มีการค้นคว้าในด้านต่าง ๆ เพื่อที่
จะสร้างสรรค์สิ่งที่จะอำนวยความสะดวกทุกอย่าง อย่าง และ
ด้วยความเจริญในด้านวัตถุนี้เองที่ทำให้เกิดปัญหาในทาง
สังคมขึ้นมามากมาย โดยเฉพาะปัญหาในด้านจิตใจรู้สึก

ว่าเป็นปัญหาใหญ่และมีตัวกันทุกคน ซึ่งรวมทั้งปัญหา
 ในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บด้วย ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้มันวัน
 แต่จะมีมากขึ้นโดยลำดับ และตราบโศกที่ยังมัวคิดแต่จะ
 แก่กันแต่ในตำนานวัตถุ ปัญหาที่ยิ่งจะมากขึ้นทุกที ซึ่งเดี่ยว
 นี้ก็เริ่มจะรู้สึกตัวกันแล้ว และด้วยเหตุนี้เองจึงปรากฏว่า
 ในปัจจุบันเริ่มมีนักศึกษาหันมาสนใจในทางศาสนา มาก
 กว่าแต่ก่อน และไม่ใช่เฉพาะแต่ในเมืองไทยเท่านั้น แม้
 แต่ในต่างประเทศก็มีการตื่นตัวกันมาก โดยเฉพาะใน
 กลุ่มนักวิทยาศาสตร์ที่หันมาสนใจกันอย่างจริงจังก็มีไม่
 น้อยเลย แต่ถึงกระนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่ก็ยังคลำไม่พบ
 ประเด็นที่สำคัญในคำจิตใจที่จะนำมาแก้ปัญหาสังคมให้
 ได้ผล ทั้งนี้เพราะยังเริ่มต้นกันไม่ถูก ต่อเมื่อใดนักศึกษา
 เริ่มมองเห็นความสำคัญของจิตใจว่ามีอยู่เหนือร่างกาย
 หรือเหนือวัตถุทุกอย่าง โดยการพิจารณาจากพฤติกรรม
 ของสิ่งที่มีชีวิต ซึ่งการพิจารณาในเรื่องนี้ การศึกษา
 เรื่องปรัชญาสมุปบาทจะช่วยให้ความสว่างได้อย่างดียิ่ง และ
 แล้วในที่สุดก็จะจับประเด็นสำคัญได้ในข้อที่ว่า ถ้าคนเรา

มีสุขภาพทางจิตดีแล้ว ก็จะทำให้ร่างกายมีความสมบูรณ์ทุกด้าน และการที่จะมีสุขภาพทางจิตสมบูรณ์ได้ ก็จะต้องเป็นคนมีเมตตากรุณา ต่อบุคคลอื่นอย่างลึกซึ้ง และต้องมีความเสียสละ มีความอดทน มีความยุติธรรม เหล่านี้เป็นต้น ถ้าคนส่วนใหญ่เกิดความเข้าใจว่า การรักษาสุขภาพทางจิตให้มีความสมบูรณ์อยู่เสมอจะเป็นรากฐานของความเจริญและความปลอดภัยทุก ๆ ด้าน และเป็นการแก้ปัญหาในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บอย่างได้ผลที่แท้จริงอีกด้วย เมื่อใดโลกเกิดความเข้าใจดังที่กล่าวมานี้แล้ว ศีลธรรมในสังคมก็เริ่มจะดีขึ้นโดยไม่มีปัญหา เพราะทุกคนที่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิตตามหลักวิชาที่ได้อธิบายมาก็จะต้องสนใจในเรื่องสุขภาพทางจิตซึ่งมีกฎตายตัวว่า คนที่จะมีสุขภาพทางจิตดีนั้น ต้องเป็นคนมีศีลธรรมดังที่ได้กล่าวมา ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีทางที่จะรักษาสุขภาพทางจิตให้สมบูรณ์ไว้ได้เสมอ เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิตในแบบนี้ เขาก็จะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์ของผู้อื่น และเนื่องจาก

การศึกษาในเรื่องเหล่านี้ ถ้าทำกันให้ถูกวิธีแล้วก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก คือเป็นเรื่องที่อาจจะศึกษากันได้โดยทั่วๆ ไป เหมือนกับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เพราะฉะนั้นจึงหวังได้ว่า ในไม่ช้าความรู้เกี่ยวกับในด้านจิตใจดังที่ได้กล่าวมาก็จะแพร่หลายไปทั่วโลก ด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้มีความ มั่นใจว่าเมื่อโลกได้ตื่นตัวในเรื่องเหล่านี้แล้ว หลักวิชาดังที่ได้กล่าวมา ก็จะต้องกลายเป็นสิ่งที่มีค่าสำหรับโลกอย่างมากมาย ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้เอาไว้ก็เพราะมีความแน่ใจว่า ถึงแม้ในปัจจุบันคนทั่วไปจะอ่านไม่รู้เรื่อง แต่สักวันหนึ่งข้างหน้าคนที่อ่านรู้เรื่องจะต้องมีอย่างแน่นนอน และมีมากด้วย

ในบรรดาโรคต่างๆ เช่นโรคกระเพาะ โรคหืด โรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบและโรคอื่นๆ ตามที่หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวไว้ว่า ท่านเมฆแดงได้ช่วยรักษาให้หายไถ่นั้น ถ้าเข้าใจหลักวิชาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ก็ไม่สู้จะมีปัญหาอะไร แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีอยู่อีกโรคหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้า

เองก็สงสัยอยู่เหมือนกัน คือการผ่าตัดเอากระดูกออก
ด้วยอำนาจจิต ซึ่งในหนังสือเอสเทลส์โรเบิร์ตส์ภาคหนึ่ง
หน้า ๗๗ ได้กล่าวไว้ดังนี้

การผ่าตัดโดยอาศัยโอปปาติกะ โดยการทรงผ่าน
ทางร่างกายของดิฉัน ท่านแมมแดงและเซอร์มอเรลล์
แมคแคนซีได้ช่วยกันกระทำ การผ่าตัดที่น่าตื่นเต้นให้แก่
หญิงผู้หนึ่ง ผู้เป็นนางพยาบาลซึ่งได้มาให้ดิฉันรักษาโรค
หญิงผู้นี้ได้ ประสบอุบัติเหตุ ครั้งหนึ่งในระยะก่อนที่จะมา
หาดิฉันนี้ และในตอนนั้นก็ได้ได้รับความทุกข์ทรมานจาก
ความเจ็บปวดที่ในกระดูกสันหลัง ซึ่งแม้จะรักษา
พยาบาลทางยามาแล้วด้วยวิธีใดก็ตาม ก็ปรากฏว่าไม่
ยอมหายเลย ในตอนที่ดิฉันเริ่มทำการรักษาคนไข้รายนี้
นี้ ก็ได้ปรากฏว่ามีจิตแพทย์มานั่งร่วมวงอยู่หลายท่าน
ด้วยกัน นอกจากนั้นก็ยังมียาแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิผู้หนึ่ง
ซึ่งได้มาขอทำการค้นคว้าในการรักษาแบบนี้ เข้ามานั่งดู
อยู่ด้วย เราได้นำคนไข้คือนางพยาบาลผู้นอนลงบนโต๊ะ
และท่านแมมแดงก็ทำการสำรวจร่างกายของคนไข้ และ

แจ้งให้เราทราบว่า ความเจ็บปวดนั้นเกิดจากมีกระดูกหักชิ้นหนึ่งคาอยู่ในร่างกายของเธอ ท่านเมฆแดงจึงให้ดิฉันเข้าสมาธิให้ลึก และท่านก็ได้ทำการรักษาโดยผ่านทางร่างของดิฉัน ครั้งแรกท่านได้สะกดให้นางพยาบาลผู้นั้นให้หยั่งลงสู่ความหลับในทันที โดยการเอามือวางลงบนศีรษะของเธอ เกือบจะในพริบตาเดียว นางพยาบาลผู้นั้นก็หมดความรู้สึกไปเลย ซึ่งในการนี้ไม่ปรากฏว่าต้องใช้วิธีจูงใจ หรือการพูดแนะนำอย่างที่จิตแพทย์ใช้กัน แต่ประการใด

นายแพทย์ ที่มาร่วมอยู่ด้วยได้ มา ตรวจดู ร่างกายของเธอ และด้วยการที่รู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้ง จึงได้กล่าวกับท่านเมฆแดงว่า “เพื่อเห็นแก่มนุษยชาติ ขอให้ท่านเมฆแดง ช่วย บอกแก่พวกเรา ด้วยว่าจะ กระทำแบบนั้นได้อย่างไร” (คือหมายความว่า ขอให้ท่านเมฆแดง ช่วยบอกแก่พวกเราด้วยว่า จะกระทำอย่างไร จึงจะสามารถ ทำคนที่กำลังตื่นให้หลับ หมดสติได้โดย ฉับพลัน หรือชั่วขณะวินาทีเดียวแบบนี้)

ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า “ไม่ได้หรอก, ลุกเอ๋ย, อำนาจชนิดนี้สามารถจะข้ามมนุษย์ได้ เช่นเดียวกับที่จะช่วยมนุษย์ได้เหมือนกัน และเมื่อข้ามมนุษย์แล้ว ก็จะไม่ปรากฏร่องรอยให้เห็นว่า ความตายนั้นเกิดมาจากอะไร อำนาจชนิดนี้จะมีโทษอย่างมหันต์ ถ้าหากว่าไปอยู่ในมือของบุคคลที่มีใจชั่วร้าย ด้วยเหตุนี้แหละ เราจะบอกให้เจ้าทราบยังไม่ได้”

โดยอาศัยมือของดิฉัน ท่านเมฆแดงได้เริ่มหวดหลังของหญิงผู้^๕ จนกระทั่งในที่สุดก็รู้สึกว่ามีกระดูก^๕ ชิ้นเล็กๆ ชิ้นหนึ่งปรากฏอยู่ในมือขวาของดิฉัน ท่านเมฆแดงได้บอกกับกลุ่มบุคคลที่แวดล้อมอยู่นั้นว่า กระดูก^๕ ชิ้นนี้แหละ เป็นต้นเหตุแห่งความเจ็บปวดดังกล่าวแล้ว นายแพทย์ประหลาดใจอย่างยิ่ง รีบฉวยกระดูก^๕ ชิ้นนั้นไปจากมือของดิฉัน อย่างชนิดที่เรียกว่าแทบจะกระชากไปจากมือเลยทีเดียว ครั้นแล้ว หลังจากที่ตรวจกระดูก^๕ ชิ้นนั้นดูทุกแง่ทุกมุมแล้ว เขาก็หันกลับไปมองคนไข้

และพยายามตรวจดูสันหลังของเธออย่างถี่ถ้วน เพื่อจะ
หาร่องรอยว่าจะมีแผลหรือผิวเนื้อฉีกขาดแห่งใดบ้างหรือ
ไม่ ที่เป็นเครื่องแสดงว่า กระดูกชั้นนั้นได้ถูกดึงหรือ
ถูกผ่าตัดเอาออกมา แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีร่องรอยอย่างใด
เลยแม้แต่น้อย

ต่อมาอีก ๒—๓ นาที คนไข้คือนางพยาบาลผู้^๕
ก็^๕ฟื้นคืนสติขึ้นมาครั้งแรก เธอได้ลุกนั่งและก้มหลัง
ทดลองก้มหนึ่งก่อน และก้มลงไปอีกก้มหนึ่ง ก็
ปรากฏว่าความเจ็บปวดได้หายไปอย่างเด็ดขาด บัดนี้^๕
เป็นเวลา^๕กว่า ๒๐ ปีแล้วที่เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้น ดิฉัน^๕
ได้เห็นนางพยาบาลผู้^๕นั้นอีกต่อจากนั้นราว ๒ ปี และเธอ
ก็ได้บอก^๕ว่า ความเจ็บปวดนั้นได้หายไปอย่างปลิดทิ้งและ
ไม่ได้กลับคืนมาอีกเลย

ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวก็ได้ว่า กระดูกชั้น^๕
นายแพทย์ผู้^๕ที่มาดูอยู่ด้วยนั้นได้ขอเอาไปสอบสวนดู การ
ผ่าตัดของดิฉันมีผลเกิดขึ้นทำให้เขาเชื่อได้ ก็เพราะเศษ
กระดูกชั้น^๕นั้นเอง และนายแพทย์ผู้^๕ได้นำเอาชิ้นกระดูก

ชั้นเล็กๆ นี้ไปทำการทดลองทุกวิถีทาง เท่าที่ท่านและพวกนายแพทย์ของท่านจะสามารถหาวิธีทดลองชั้นมาได้ แต่แล้วก็ปรากฏว่า กระจุกชั้นนี้เป็นกระจุกมนุษย์จริงๆ อย่างไม่มีข้อสงสัยอะไรได้ ส่วนการที่จะเป็นชั้นกระจุกออกมาจากกระจุกสันหลังข้อใดข้อหนึ่งนั้น ก็ยังไม่มีใครสามารถจะพูดได้อย่างแน่ใจเต็มที่ แม้ว่าบุคคลที่ได้ทำการสำรวจดูนั้นล้วนแต่เป็นคนที่มีคุณวุฒิเพียงพอที่จะให้ความเห็นได้ว่า เป็นกระจุกสันหลังอย่างแน่นอนก็ตาม”

จากเรื่องที่คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้บันทึกไว้นี้ ท่านจะเห็นได้ว่า กระจุกชั้นนี้ซึ่งเป็นกระจุกจริงๆ ท่านเมฆแดงได้ดึงเอาออกมาจากในร่างกาย ของนางพยาบาลผู้นั้น โดยผ่านทางคนทรง คือเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ข้าพเจ้าสงสัยว่า ทำไมในครั้งแรกนางพยาบาลผู้นี้จึงไม่ให้แพทย์ทำการผ่าตัด เพราะในสมัยนั้นเอ็กซ์เรย์ก็มีแล้ว การผ่าตัดก็ทำได้โดยไม่ยาก เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านเมฆแดงแล้ว ท่านบอกว่าเขาได้เอ็กซ์เรย์ดูแล้วก่อนที่จะมารักษากับท่าน แต่เนื่องจากเอ็กซ์เรย์แล้วไม่พบ

ซึ่งจะเป็นเพราะเหตุไรท่านไม่ทราบ เพราะฉะนั้นทาง
 โรงพยาบาลจึงไม่ได้ทำการผ่าตัด อาจจะเป็นเพราะว่า
 กระดูกชั้นที่หก^{๕๖} ชั้นที่เจ็ด^{๕๗} ชั้นที่เล็กมาก และการหักนั้นอาจ
 จะช่อน้อยอย่างมีมติษิตยากที่จะเอ็กซเรย์ค้นพบ เช่นกระ
 ดุกที่หักนั้น เป็นแต่เพียงรอยร้าว หรือแตกออกมาเพียง
 เล็กน้อยจากที่ของมัน และก็เป็นที่เพียงชั้นเล็กๆ สำหรับ
 ในกรณีอย่างนี้ก็เป็นกรยากที่จะค้นพบ หรือไม่เช่นนั้น
 เป็นเพราะการเอ็กซเรย์ไม่ได้ทำกันอย่างถี่ถ้วน ไม่ได้ทำ
 หลายๆ ครั้ง จึงไม่พบ แต่ทั้งหมดนั้นก็เป็นที่เพียงข้อ
 สันนิษฐานของข้าพเจ้าเท่านั้น เพราะท่านเมฆแดงท่าน
 ก็รู้แต่เพียงว่า ได้เอ็กซเรย์มาแล้ว แต่ไม่พบ จึงได้มา
 ให้ท่านรักษา

ท่านได้ยืนยันว่า ท่านได้เอากระดูกชั้นนั้นออกมา
 จริงๆ และเอาออกมาจากร่างกายของนางพยาบาลผู้
 แต่ทำไมจึงออกมาได้ ท่านไม่ทราบเหตุผล ท่านรู้แต่
 เพียงว่า ด้วยอำนาจจิตของท่าน ทำให้กระดูกชั้นนั้นหลุด
 ออกมา แต่โอปปาทิกะอีกองค์หนึ่งท่านช่วยอธิบายว่า
 เมื่อสมัยที่ท่านยังมีชีวิตเป็นคน ท่านเคยเห็นพวกโยคีใน

ประเทศอินเดียสามารถบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่ได้ เช่น บังคับให้แก้วน้ำเคลื่อนที่ไปได้ ซึ่งเป็นการเคลื่อนไปด้วยอำนาจจิตจริงๆ เมื่อตัวอย่างเช่นนี้มีได้ การที่ท่านเมฆแดงดึงเอากระดูกออกมาจากในร่างกายของนางพยาบาลผู้^๕ จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เช่นเดียวกัน แต่ปัญหาที่มีอีกว่า ทำไมในร่างกายจึงไม่มีรอยฉีกขาด ตอนที่กระดูกหลุดออกมา สำหรับในประเด็นนี้ท่านบอกว่า เราจะมองดูกันแต่ในแง่ของวัตถุอย่างเดียวไม่ได้ เพราะวิธีเอากระดูกออกมานั้น มันก็ไม่ได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรที่จะสงสัยว่า ในตอนที่กระดูกออกมา ทำไมจึงไม่มีรอยฉีกขาดปรากฏอยู่ด้วย แต่อย่างไรก็ดีก็น่าสนใจสำหรับเรื่องอย่างนี้ เพราะคนโดยทั่วไปเคยเข้าใจแต่ในเรื่องของวัตถุ เคยคิดแต่ในแง่ของวัตถุ ไม่เข้าใจถึงเรื่องอำนาจจิตอย่างลึกซึ้ง เมื่อพบเรื่องอย่าง^๕นี้ก็ต้องสงสัยเป็นธรรมดา

อนึ่ง ท่านได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า สำหรับผู้ที่ได้ฝึกหัดมาในทางปฐวีกสิณจนมีความชำนาญ ก็สามารถเข้าฌานได้ทันทีโดยอาศัยปฐวีกสิณเป็นอารมณ์ สำหรับ

ผู้ที่ได้ปฏิวัติเช่นนี้ การที่จะบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่ เป็นสิ่งที่ทำได้โดยไม่ยาก และสามารถที่จะแสดงปาฏิหาริย์อย่างอื่นๆ ได้อีกหลายอย่าง เช่นการเดินบนน้ำ การเพิ่มน้ำหนักให้กับร่างกายของตัวเอง ตลอดจนการสร้าง ความเห็นหรือความต้านทานต่อสิ่งที่มีคมอย่างนี้ เป็นต้น เพราะฉะนั้นการที่จะเอากระดูกออกมาจากร่างกายจึงเป็นเรื่องที่ไม่ยาก แต่อย่างไรก็ดี คนที่จะสามารถใช้อำนาจจิตทำอะไรต่ออะไรได้หลายอย่างตามความตั้งใจนั้น จะต้องฝึกสมาธิมาหลายวิธี และจะต้องมีความชำนาญทุกๆ วิธีด้วย จึงจะสามารถมีอำนาจจิตสูงได้ หลักสำคัญมีอยู่ว่า ถ้าผู้ใดสามารถทำใจให้เป็นอิสระ คือไม่ให้ติดอยู่ในอารมณ์ใดๆ ได้อย่างฉับพลัน ผู้นั้นก็สามารถเรียกเอาอำนาจจิต ออกมาใช้ ได้ตามความตั้งใจ เช่นเมื่อต้องการจะสลัดอารมณ์อย่างอื่นออกไปให้หมด ต้องการจะนึกถึงแต่ลมหายใจเข้าออกอย่างเดียว ในทันใดนั้นภายในจิตใจก็จะมีอารมณ์อย่างอื่นเหลืออยู่เลย นอกจากลมหายใจเท่านั้น และในเมื่อต้องการที่จะสลัดลมหายใจคือไม่นึกถึงลมหายใจ ต้องการจะ

นึกถึงอารมณ์อย่างอื่น ในขณะที่นั้นก็จะมีแต่อารมณ์ที่กำลังเฟื่องอยู่เท่านั้น ส่วนลมหายใจจะไม่รู้สึกเลย และในทำนองเดียวกัน ในเมื่อต้องการจะสร้างภาพหรือนึกถึงภาพอันใดในใจ ก็จะมีแต่ภาพอันนั้น และภาพที่ปรากฏนั้นต้องชัดเจนมากเหมือนกับสัมผัสด้วยตา และสามารถบังคับภาพให้เล็กหรือให้โต หรือจะให้เป็นอย่างไร ภาพนั้นก็จะเป็นไปตามความตั้งใจทันที

และที่สำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ในเมื่อต้องการที่จะ สลัดอารมณ์ ทุกอย่าง ที่เป็น วัตถุออกไปให้หมด ต้องการจะนึกถึงแต่ความว่างอย่างเดียว ในใจก็จะว่างทันที ภายในใจมองเห็นแต่ความว่าง รู้สึกแต่ความว่าง แม้แต่ร่างกายของตัวเองก็ไม่รู้สึกว่ามีอยู่ ภายในใจปราศจากความนึกคิด ปราศจากอารมณ์ทุกอย่าง ภายในใจมีความรู้สึกอยู่อย่างเดียว คือรู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีอะไร จุดนี้เป็นจุดที่สำคัญมาก ถ้าผู้ใดเข้าฌานโดยมีความว่างเป็นอารมณ์ และเข้าได้ไวมาก เข้าได้ลึกมาก กล่าวคือ ความรู้สึกที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของว่างเปล่า ความรู้สึกอันนี้

ชัดมาก หนักแน่นมาก เต็มซัดมาก ก็ย่อมหมายถึงว่า ผู้นั้นจะสามารถรวมพลังจิตได้มากและเมื่อรวมได้มาก ก็สามารรถที่จะแสดงปาฏิหาริย์ได้มาก

การทำใจให้เป็นอิสระหรือการทำใจให้ว่างนั้น อาจเทียบได้กับการทำให้ส่วนประกอบของปรมาณูเป็นอิสระจากกัน และนั่นย่อมหมายถึงการเอาพลังงานปรมาณูมาใช้ ในคำนี้จิตใจก็เหมือนกัน การที่คนทั่วไปเอาพลังจิตออกมาใช้ได้ได้น้อยมาก ก็เพราะใจไม่เป็นอิสระ ตีคอยู่ในอารมณ์ต่างๆ มากมาย เพราะฉะนั้นคนไหนในเมื่อสามารถบังคับใจตัวเองได้ ทำใจให้เป็นอิสระได้ ไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์ บังคับความรู้สึกนึกคิดได้ เราก็จะพบว่า คนคนนั้นมีอำนาจจิตเหนือคนอื่น ซึ่งจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับปัญหาที่ว่า คนคนนั้นบังคับใจตัวเอง หรือเอาชนะใจตัวเองได้มากน้อยแค่ไหนอย่างไร ผู้ที่ได้ฉานก็คือบุคคลที่สามารถเอาชนะใจตัวเอง หรือเอาชนะอารมณ์ได้มากเป็นพิเศษ ผิดจากคนธรรมดามากมาย เพราะฉะนั้น บุคคลเหล่านี้จึงสามารถแสดง

ปาฏิหาริย์คือกระทำในสิ่งที่ผิดวิสัยธรรมดาได้ หลายอย่าง
 ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

หนึ่ง ใครที่จะขอเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อยว่า ถ้า
 หากท่านเข้าใจหลักดังต่อไปนี้เป็นอย่างดี ท่านก็จะเข้าใจ
 เรื่องปาฏิหาริย์แจ่มแจ้ง หลักที่ว่านี้ก็คือ—

พลังของจิตคือตัวการที่ควบคุมความเป็นไปของ
 วัตถุทุกอย่าง เพราะแม้แต่ในวัตถุที่ไร้ชีวิตก็มีวิญญาณ
 โครงสร้างของวัตถุก็ดี คุณสมบัติของวัตถุก็ดี ก็คือ
 โครงสร้างหรือคุณสมบัติของวิญญาณในวัตถุนั้นๆ

หรือพูดอีกนัยหนึ่ง โครงสร้างของวัตถุหรือคุณ
 สมบัติของวัตถุ ก็คือปรากฏการณ์ของวิญญาณในทาง
 วัตถุ เช่นเดียวกับร่างกาย ก็คือการแสดงออกของ
 วิญญาณในทางวัตถุนั้นเอง

จงพิจารณาให้เห็นว่า ทุกเซลล์ของร่างกายมีพลัง
 ของวิญญาณแทรกซึมอยู่ทั่วไป และควบคุมพฤติกรรม
 ทุกอย่างภายในร่างกาย และจงพยายามมองให้เห็นถึง
 ความจริงในขั้นต่อไป คือ แม้ในพวกวัตถุที่ไร้ชีวิต มัน

ก็มีพลังของวิญญาณควบคุมอยู่ เหมือนกับร่างกายที่มีชีวิต ถ้าเข้าใจทฤษฎีชั้นมูลฐานดังที่กล่าวมาแจ่มแจ้งพร้อมกับเข้าใจถึงเรื่องอิทธิพลของการทำใจให้เป็นอิสระจากอารมณ์ดังที่ได้กล่าวมา เรื่องปาฏิหาริย์ต่างๆ ก็เข้าใจได้โดยไม่ยาก และจะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นไปได้ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัยหรือว่าเป็นไปไม่ได้

๙. เรื่องผีสิง

ในหนังสือเอสเทลล์โรเบิร์ต ภาค ๑ มีกล่าวถึงเรื่องผีสิงไว้หลายตอน เช่นในหน้าที่ ๘๓ ได้กล่าวถึงชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งในบางครั้งจะมีความรู้สึกอย่างรุนแรงอยากจะฆ่าแม่ของตัวเอง ทั้งนี้เนื่องจากมีวิญญาณของโอปปาทิกะที่ชั่วร้ายมาเข้าสิง และในหน้า ๘๙ ก็ได้กล่าวถึงผู้หญิงคนหนึ่งที่มีวิญญาณของผู้ชายมาเข้าสิง ซึ่งในขณะที่วิญญาณนั้นยังอยู่ ผู้หญิงคนนั้นก็จะมีกิริยาเปลี่ยนไปจากเดิม เช่นมีอาการก้าวร้าวทำท่าทางเป็นผู้ชาย ปากเบะอย่างน่าเกลียดอย่างนั้นเป็นต้น และทั้งสองรายนี้ท่านเมฆแดง

ก็ได้ช่วยเหลือบขบไล่วิญญาณที่ชั่วร้ายออกไป โดยผ่านทางคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ และนอกจากนี้ในบทที่ ๕ ก็มีกล่าวเกี่ยวกับเรื่องผีสิงทั้งหมด จากเรื่องผีสิงในลักษณะต่าง ๆ ดังที่บรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ สำหรับคนที่ไม่เข้าใจทางหลักวิชาหรือข้อเท็จจริงที่ย่อมจะต้องเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ และบางคนที่อาจจะไม่เชื่อว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปได้ โดยเฉพาะผู้ที่เป็นจิตแพทย์หรือผู้ที่สนใจในวิชาของจิตแพทย์โดยไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะเลย ก็มักจะสันนิษฐานว่า คนที่เรียกว่าถูกผีสิงนั้น ก็คือคนที่มีความกดดันในทางอารมณ์อย่างรุนแรง และแสดงกริยาอาการต่าง ๆ ออกมาจากความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ในจิตใต้สำนึก หรือไม่เช่นนั้นก็กำลังทำอะไรต่าง ๆ ในทำนองนี้ ข้อเท็จจริงที่ในวงการจิตแพทย์ได้กล่าวไว้ว่าย่อมมีอยู่อย่างแน่นอน และคนที่มีอาการและลักษณะอย่างนี้ที่รักษาหายด้วยวิธีทางจิตแพทย์ก็มีอยู่น้อย ฉะนั้นจึงทำให้จิตแพทย์ทั้งหลายลงความเห็นเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ดี มีคนไข่อีกไม่น้อยเหมือนกันที่ทาง

จิตแพทย์รักษาไม่หาย เพราะความผิดปกติของคนไข้ไม่
 เกี่ยวกับจิตของเขาโดยตรง แต่หากเกี่ยวกับอำนาจกาย
 นอกเข้ามาครอบงำ ตราบจิตที่ยังไม่ได้กำจัดอำนาจที่วาน
 ออกไป อาการผิดปกติของคนไข้ก็ย่อมไม่หาย คนไข้
 แบบนี้ซึ่งหมายถึงความผิดปกติของเขาเกิดจากมีวิญญาน
 มาเข้าสิง และเคยไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตมาแล้วเป็น
 เวลานาน แต่ก็ไม่หาย คนไข้ประเภทนี้ข้าพเจ้าเคยพบ
 หลายราย เช่นมีอยู่รายหนึ่งเป็นคนไข้ชาย คนไข้รายนี้
 บ่วยอยู่ถึง ๑๒ ปี จึงได้พบกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้
 ช่วยเหลือจนหายเป็นปกติไปแล้ว และยังมีคนอื่น ๆ
 อีกหลายรายที่มีสาเหตุเนื่องมาจากโอบปาติกะ ซึ่งข้าพเจ้า
 เคยช่วยเหลือเป็นผลสำเร็จมาแล้ว ซึ่งคนไข้เหล่านี้ล้วน
 แต่เคยรักษาจากโรงพยาบาลมาแล้วแต่ไม่หาย ทั้งนี้
 เนื่องมาจากทางโรงพยาบาลไม่รู้ว่า โรคภัยไข้เจ็บบาง
 อย่างมีสาเหตุมาจากโอบปาติกะ สำหรับส่วนตัวของ
 ข้าพเจ้าปัญหาในเรื่องนี้ไม่มี แต่ในเมื่อนึกถึงประชาชน
 โดยทั่วไป ซึ่งบางพวกก็มีความเชื่อในเรื่องอย่างนี้

อย่างมงาย ไม่ว่าจะ เป็นโรคอะไรก็มักจะเข้าใจว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องผี แล้วก็เที่ยวรักษาโดยวิธีเสกเป่าและใช้น้ำมันต์ ซึ่งทำให้เสียทั้งเวลาและเงิน และโรคก็ไม่หาย บางรายก็ถึงกับต้องเสียชีวิตไปโดยไม่จำเป็น เพราะถ้าเขาไปหาแพทย์ให้ทำการรักษาแล้ว โรคนั้นก็หาย และบางพวกก็ไม่ยอมเชื่อในทางนี้เสียเลย ความไม่พอดีในเรื่องเหล่านี้มีอยู่ทั่วไป เพื่อขจัดความไม่รู้ในเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าจึงได้เรียนถามถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องผีสิงกับโอบปาติกะองค์หนึ่ง ซึ่งท่านได้กรุณาอธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

คนที่ถูกผีสิงซึ่งหมายถึงมีวิญญาณของโอบปาติกะคนใดคนหนึ่งเข้ามาสิงอยู่นั้น ตามความรู้สึกของคนทั่วไปซึ่งเขามองไม่เห็นโอบปาติกะ เห็นแต่กิริยาอาการของคนที่ถูกผีสิง ก็มักจะเข้าใจกันว่า ร่างกายของโอบปาติกะผู้^๑เข้ามาสิงนั้นได้เข้ามาซ่อนอยู่ในร่างกายของคนที่ถูกสิง^๒ ทั้งนี้เพราะคนที่ถูกผีสิงหรือคนที่เป็นคนทรงนั้น^๓ ในเวลาที่ถูกผีสิงหรือเข้าทรง บุคลิกลักษณะของคนนั้น

จะเปลี่ยนไปจากเดิม กลายเป็นคนละคน จึงทำให้
 สันนิษฐานว่า ผู้ที่มาเข้าสิงหรือมาเข้าทรงได้เข้าไปอยู่ใน
 ร่างกายของคน ๆ นั้น เข้าไปคอยคุมจิตใจของผู้นั้น หรือ
 เข้าทำหน้าที่แทนจิตใจของผู้ที่เป็นคนทรง คนนั้นจึงได้
 แสดงกิริยาอาการออกมาอย่างนั้นซึ่งไม่ใช่ลักษณะเดิมของ
 เขาความเข้าใจดังที่กล่าวมานี้ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง เพราะ
 ความเป็นจริงนั้นคนที่ถูกผีสิงหรือคนที่มิวิญญาณมาเข้า
 ทรงนั้น ก็คือคนที่ถูกสะกดจิตโดยโอปปาติกะนั้นเอง
 และผู้ที่สะกดนั้นก็ไม่ได้เข้าไปอยู่ในร่างกายของคน
 คนนั้นเลย เพราะในขณะนั้นใครก็ตามที่เข้าสมาธิได้ลึก
 จนสามารถมองเห็นโอปปาติกะได้นั้น เมื่อเข้าสมาธิไปดู
 แล้วก็จะเห็นว่าผู้ที่มาเข้าสิงหรือมาเข้าทรงนั้นอาจจะยืน
 หรือนั่งอยู่ข้าง ๆ หรือไม่ก็อาจจะยืนหรือนั่งอยู่ข้างหน้า
 หรือข้างหลัง หรือที่ไหนก็ได้ อันนี้ไม่แน่ แต่ลักษณะ
 ที่เหมือนกันก็คือ โอปปาติกะผู้นั้นจะใช้อำนาจจิตพุ่ง
 ไปยังผู้นั้น ทำให้ความรู้สึกของผู้นั้นหมดไป และ
 แล้วเขาก็จะบังคับให้คนคนนั้นพูดหรือทำอะไรออกมา

ก็ได้ สุดแล้วแต่เขาจะสั่ง และในบางราย ผู้ที่สะกด
อาจจะอยู่ห่างไกลกันมากก็ได้ ตัวอย่างเช่นหมักมีอยู่
เสมอ และนอกจากนี้ยังมีเรื่องแปลอีกอย่างหนึ่งกล่าวคือ
ในขณะที่คนทรงหรือคนที่ถูกผีสิงแสดงอาการต่าง ๆ
ออกมาเหมือนกับมีใครมาเข้าสิงอยู่นั้น ในขณะที่นั้นผู้
ที่เป็นตัวการไม่ได้อยู่ในที่นั้น และก็ไม่ได้ทำการ
สะกดจากในระยะไกลด้วย คือแปลว่าในขณะที่นั้นผู้ที่
เป็นตัวการไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรด้วยเลย แต่เป็นเพราะ
เขาได้สะกดจิตผู้นั้นเอาไว้แล้ว อำนาจสะกดของผู้นั้นยัง
ฝังอยู่ในจิตใจของผู้ที่ถูกสะกด และในเมื่อมันยังไม่คลาย
ตัวออก มันก็ย่อมจะมีผลเช่นเดียวกับในขณะที่ถูกสะกด
เรื่องอย่างนี้ สำหรับคนที่เคยรู้ หรือเคยเห็น เกี่ยวกับเรื่อง
การสะกดจิตมานานมาก และเคยเห็นมาหลายแบบ ก็จะมี
ความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้ได้ดี เพราะหลักเกณฑ์เหมือน
กัน ต่างกันก็แต่เพียงว่า การสะกดจิตใจโลกมนุษย์เป็น
การกระทำระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ แต่ในกรณีของคนที

ถูกผีสิงหรือมีใครมาเข้าทรง ผู้ที่ถูกสะกดเป็นมนุษย์
แต่ผู้ที่ทำการสะกดเป็นโอปปาติกะ

หนึ่งในโลกมนุษย์นี้เอง คนที่เคยสะกดจิตคนอื่น
เป็นผลสำเร็จมามาก ก็ไม่ได้หมายความว่าสะกดคนอื่น
ได้ทุกคน ในทำนองเดียวกัน โอปปาติกะที่แม้จะมีอำนาจ
จิตสูงสักเพียงใด ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถ
สะกดจิตใครต่อใครก็ได้ วิชาการเกี่ยวกับเรื่องการ
สะกดจิตเป็นศาสตร์ใหญ่มีรายละเอียดมาก ผู้ที่ต้องการ
จะทราบเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งต้องศึกษาอีกมาก เท่าที่
อธิบายมานี้เป็นเพียงแต่ต้องการจะชี้ให้เห็นว่า คนที่ถูก
ผีสิงหรือคนที่เป็นคนทรงเป็นไปได้อย่างไร แต่อย่างไร
ก็ดี ควรจะทราบความจริงอีกอย่างหนึ่ง คือเรื่องตัวเป็น
สี่ เพราะคนที่ถูกผีสิงหรือคนที่จะเป็นคนทรงได้นั้น
ต้องมีตัวเป็นสี่ ถ้าไม่มีตัวเป็นสี่ แม้ฝ่ายผู้ทำการ
สะกดจะมีอำนาจจิตสูงสักเพียงใด ก็จะสะกดไม่ได้

คนที่มตัวเป็นสี่ หมายความว่า คนๆ นั้นมี
ลักษณะในทางจิตใจที่สามารถ จะดึงดูจิตใจของ อีกฝ่าย

หนึ่งเข้ามาหาตัวเองได้ ทั้งนี้ก็เนื่องจากภายในจิตใจส่วน
 ลึกมีลักษณะบางอย่างเหมือนกัน หรือมีความต้องการ
 ตรงกัน สามารถที่จะเป็นประโยชน์ต่อกันและกันได้
 หรืออีกนัยหนึ่ง หมายถึงมีลักษณะในทางจิตใจที่อีกฝ่าย
 หนึ่งจะสนใจได้ง่าย สื่อโดยธรรมชาติซึ่งมีด้วยกันทุกคน
 และเห็นได้ง่ายที่สุด ก็คือผู้หญิงกับผู้ชายซึ่งเราจะสังเกต
 ได้ว่า ผู้หญิงย่อมมีอำนาจที่จะดึงดูดจิตใจของผู้ชาย และ
 พร้อมทั้งจะปฏิบัติตามความต้องการของผู้ชาย ส่วนฝ่าย
 ผู้ชายก็มีลักษณะอย่างเดียวกัน คือพร้อมที่จะดึงดูดจิตใจ
 ของผู้หญิง และปฏิบัติตามความต้องการของผู้หญิง
 จากตัวอย่างเช่นนี้จะทำให้เราเข้าใจง่ายว่า คนที่มีตัวเป็น
 สื่อ^๕นั้นหมายความว่าอย่างไร

แต่อย่างไรก็ดี เราก็คงพบว่า ไม่ว่าหญิงหรือชาย
 ไม่ใช่จะมีอำนาจดึงดูดต่อเพศตรงกันข้ามทุกคน และอำ-
 นาจในการดึงดูดก็มีไม่เหมือนกัน บางคนมีมาก บางคน
 มีน้อย และนอกจากตัวอย่างระหว่างหญิงกับชายแล้ว
 เรายังพบตัวอย่างอื่นๆ อีกหลายอย่าง เช่นคนที่

นักการพนัน นักดื่ม หรือคนที่มีนิสัยตรงกันในทางใดทางหนึ่งก็มักจะดึงดูดเข้าหากัน และพร้อมที่จะทำตามกัน นี่คือตัวอย่างของคำว่ามีตัวเป็นสื่อ การมีตัวเป็นสื่อในลักษณะอย่างนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา

แต่สำหรับในกรณีของการสะกดจิตนั้น มีความหมายมากกว่านี้ คนที่จะสะกดจิตอีกฝ่ายหนึ่งได้ จนกระทั่งคนๆ นั้นหมดความรู้สึก หรือหมดอำนาจที่จะบังคับตัวเองได้ และเป็นไปตามคำสั่งของอีกฝ่ายหนึ่งทุกประการ เช่นจะสะกดให้หลับ ให้ตัวแข็ง ไม่ให้มีความรู้สึกเจ็บปวดหรือให้ทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง คนนั้นเป็นต้องทำตามนั้น ย่อมหมายถึงว่าผู้ที่ทำการสะกดมีอำนาจจิตสูงเป็นพิเศษ และมีศิลปะในอันที่จะจับจุดอ่อนของอีกฝ่ายหนึ่ง และจงใจเขาได้ง่าย การทำเสน่ห์หรือการประทุษร้ายกันด้วยอำนาจจิตซึ่งเป็นวิธีทางไสยศาสตร์ ก็มีหลักเกณฑ์เหมือนกัน เป็นแต่มีรายละเอียดบางอย่างแตกต่างกันออกไปเช่นในเรื่องของการปลุกเสกพระ การทำน้ามนต์ หรือการเสกเป่าลงที่ตายสายสิญจน์หรือที่ขผึ้ง หรือที่รูปปั้นซึ่งทำด้วยขผึ้ง หรือวัตถุอย่างอื่น นั้นหมายถึง

ว่า วัตถุที่ได้รับการปลุกเสกนั้นมีคุณสมบัติที่จะรับพลังจิตจากคนที่ทำการปลุกเสกเอาไว้ได้ ซึ่งอำนาจจิตที่อยู่ในวัตถุเหล่านี้อาจจะอยู่ได้นานนับเป็นร้อยๆ ปี หรือมากกว่านั้นก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุที่เป็นสื่อ และอำนาจจิตของผู้ที่ทำการปลุกเสก การสะกดจิตในแบบที่สั่งเอาไว้ล่วงหน้าก็มีกฎเกณฑ์แบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นถ้าหากเข้าใจหลักวิชาต่างๆ เหล่านี้เป็นอย่างดีแล้ว เราก็จะเข้าใจได้ง่ายถึงคนที่ถูกผีสิงหรือคนที่เป็นคนทรง

หนึ่งโดยปกติธรรมดาในชีวิตของคนทั่วไป มักจะมีโอปปาติกะ เข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน อยู่เสมอ แต่เนื่องจากคนทั่วๆ ไปนั้นจิตใจมักจะวุ่นวายอยู่กับปัญหาเฉพาะหน้า จิตใจไม่ว่างพอที่จะรับพลังจากอีกฝ่ายหนึ่ง หรือไม่เช่นนั้นก็เนื่องจากอำนาจต้านทานในทางจิตใจซึ่งมีอยู่ด้วยกันทุกคน อำนาจต้านทานที่ว่านี้จะคอยผลักดันทำให้ อำนาจจิต ของโอปปาติกะ เข้ามาครอบงำไม่ได้ ในเมื่อลักษณะในทางจิตใจที่แสดงออกในขณะนั้น กับลักษณะ แห่งจิตใจของโอปปาติกะที่เข้ามาเกี่ยวข้องไม่เหมือนกัน แต่สำหรับในกรณีของคนที่จิตใจกำลังหมก

มุ่นในทางใดทางหนึ่ง เช่นกำลังเมากำลังเล่นการพนัน พวกโอปปาติกะที่มีนิสัยแบบเดียวกันจะเข้ามาครอบงำได้ง่าย และในทำนองเดียวกัน คนที่กำลังเข้าสมาธิจิตใจกำลังสงบ และเพ่งอยู่กับอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะทำให้โอปปาติกะที่มีคุณธรรมมีจิตใจสูงเข้ามาเกี่ยวข้อได้ง่าย และช่วยเพิ่มพลังจิตหรือจูงใจในทางดีได้ง่าย หรือคนที่กำลังใช้ความคิดเน่เน่และเป็นไปอย่างสงบในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โอปปาติกะที่มีจิตใจแบบเดียวกันก็จะเข้ามาคลุจใจได้ง่าย เหตุการณ์ทำนองนี้เป็นเหตุการณ์ที่มีอยู่เป็นประจำในชีวิตของคนทุกๆ ไป แต่เนื่องจากคนส่วนมากไม่ได้สนใจศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ ฉะนั้นจึงไม่รู้จักและอีกอย่าง คนที่มีสมาธิถึงขั้นที่สามารถจะติดต่อกับโอปปาติกะได้โดยวิธีทางสมาธิ คือสามารถเข้าสมาธิไปแล้วเห็นโอปปาติกะและพูดจากันได้ คนที่ได้สมาธิถึงขั้นนี้จริงๆ มีน้อยมาก แต่ส่วนมากที่อ้างกันว่าสามารถติดต่อกับได้นั้น มักจะเป็นเรื่องของการเห็นมโนภาพที่เกิดในใจของตนเองมากกว่า คนเหล่านี้ในปัจจุบันมีมาก และ

พวกนี้เอง ที่ทำให้ เรื่องในทำนองนี้ กลายเป็นเรื่อง ลึกลับ และยุ่งยากพิศุจน์กันไม่ได้ เลยทำให้คนที่มีความสนใจ อยากจะเชื่อในเรื่องเหล่านี้ อยู่บ้าง เชื่อไม่ลง เพราะฉะนั้น คนที่จะศึกษา หากความรู้ในเรื่องเหล่านี้ ต้องระมัดระวังให้ มากทีเดียว

อนึ่ง ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า โดยปกติคนทั่วไป ไปย่อมจะมีโอปปาติกะเข้ามาเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วยเสมอ แต่ ส่วนมากไม่รู้สึกรู้สัก และไม่แสดงปฏิกิริยาที่มีอาการเหมือน คนที่ถูกผีสิง ทั้งนี้ก็เพราะทุกคนมีอำนาจต้านทานต่ออำนาจของโอปปาติกะ ซึ่งอำนาจต้านทานที่ว่านี้ เกิดมาจาก พินิจจิตใจบางอย่าง เช่น เป็นคนที่มีลักษณะเข้มแข็งเชื่อมั่นในตัวเอง คนอื่นจึงได้ยาก คนประเภทนี้ไม่ว่าจะไปอยู่ ต่อหน้าใคร หรือไปเกี่ยวข้องกับใคร คนอื่นครอบงำได้ ยาก เขาก็จะมีลักษณะเป็นตัวของเขาเองอยู่เสมอ แต่ถึง กระนั้น ในบางครั้ง ถ้าไปพบคนที่เข้าถึงจิตใจของตัว เขาก็สามารถที่จะจูงคนนั้นได้ง่าย นี่เป็นเหตุการณ์ที่เรา รู้กันอยู่

หนึ่งบุคคลที่มีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง แต่ใน
 บางครั้งคนอื่นก็จูงได้ง่ายนั้น เราจะสังเกตได้อีกอย่างหนึ่ง
 ว่าถ้าหากเขาไม่ได้พบเห็นคนที่สามารถจะจูงเขาได้ ซึ่ง
 ถึงแม้คนที่จูงเขาได้นั้นจะอยู่ใกล้ๆ เขาก็ตาม แต่ในเมื่อ
 คนที่จะจูงเขาได้นั้นไม่ได้พูด หรือไม่ได้แสดงกิริยาอะไร
 ออกมาให้อีกฝ่ายหนึ่งได้พบเห็น หรือได้ยิน คือคนทั้ง
 สองไม่เห็นกันไม่มีความสนใจต่อกัน ในกรณีอย่างนี้เขาก็
 จะไม่ตกอยู่ในอำนาจของการชักจูงของอีกฝ่ายหนึ่ง ในทำ
 นองเดียวกัน การที่โอปปาติกะส่วนมากไม่มีอิทธิพล
 ต่อมนุษย์ สาเหตุส่วนใหญ่นี้ก็เพราะมนุษย์มองไม่
 เห็นเขา พูดกับเขาไม่ได้ ตัวเองไม่มีความสนใจ
 ต่อโอปปาติกะ และในแต่ละขณะก็มักมีเรื่องเฉพาะ
 หน้าที่จะต้องสนใจอยู่เสมอ จิตใจไม่ว่างพอที่อกฝ่าย
 หนึ่งจะจูงได้ ทั้งๆ ที่อกฝ่ายหนึ่งพยายามที่จะจูงก็ตาม
 ด้วยเหตุนี้จึงไม่ตกอยู่ในอำนาจของโอปปาติกะ

และอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ คนบางคนมีความ
 เต็มใจและตั้งใจที่จะให้อีกฝ่ายหนึ่งจูง คืออยากจะเป็นคน

ทรง หรือว่าอยากจะได้รับอิทธิพล อยากจะได้รับการ
คลลใจ จึงทำใจไว้ให้พร้อมที่จะรับ แต่แล้วเรารู้สึกว่า
รับไม่ได้ กล่าวคือในใจของตัวเองไม่รู้สึกว่ามีความรู้สึก
ความนึกคิดอะไรที่แปลกปลอมเข้ามา ซึ่งทำให้ตัวเอง
แยกแยะได้ว่าอันนี้ไม่ใช่ความคิดที่เกิดจากตัวเอง การที่
คนส่วนมากรับไม่ได้ ทั้งๆที่ทำใจไว้พร้อมที่จะรับ ทั้งนี้
ก็เนื่องจากจิตใจของผู้นั้นไม่ว่างพอที่จะรับ คือแม้ว่าจะ
ได้ตั้งใจแล้วว่าที่จะรับความรู้สึกนึกคิดจากอีกฝ่ายหนึ่ง แต่
แล้วก็อดนึกคิดไปตามอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ เพราะ
ฉะนั้นคนที่ต้องการจะเป็นคนทรงหรือต้องการที่จะรับการ
คลลใจ จะต้องพยายามหัดสมาธิให้มาก หัดทำใจให้ว่าง
ตัวเองจะต้องไม่นึกคิดอะไรเลย จึงจะรับความรู้สึกนึกคิด
จากอีกฝ่ายหนึ่งได้

อนึ่งสำหรับในกรณีของคนที่เข้าสมาธิได้ดี แม้จะ
สามารถทำใจให้ว่างได้ ความกตัญญูภายในจะต้องไม่
ตัวย หรือมีแต่น้อย จึงจะสามารถเป็นคนทรงได้ ซึ่งจะ
สมบูรณ์ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์หรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับกำลังของ

สมาธิ กล่าวคือ ถ้าคนไหนไม่มีความกตัญญูอยู่ใน
 เข้าสมาธิได้ลึกมากทำให้ห่างจากอารมณ์ต่างๆ ได้จริงๆ
 จนกระทั่งสามารถที่จะหลับในสมาธิได้เสมอ ไม่ว่าเวลา
 ไหน และเมื่อหลับไปแล้ว ก็ไม่เห็นภาพอะไร ไม่รู้สึก
 ตั้ว แต่ก็ไม่ใช่เหมือนคนหลับธรรมดา เพราะคนหลับ
 ธรรมดาถึงแม้จะไม่รู้สึกตั้ว แต่ใจก็ไม่ว่าง ซึ่งจะสังเกต
 ได้จากความฝัน เพราะฉะนั้นขอได้โปรดจำไว้ให้แม่นที่
 เดียวว่า คนที่จะเป็นคนทรงได้อย่างสมบูรณ์ก็คือคนที่
 สามารถหลับในสมาธิได้ และไม่มีความกตัญญูอยู่ใน
 หรือมีแต่น้อย

อนึ่ง คนที่หลับในสมาธิได้นี้ยังมีประเด็นที่จะต้อง
 ศึกษาอีกหลายอย่าง เช่นบางคนเมื่อเข้าสมาธิไปแล้ว
 เมื่อตั้งใจจะให้หลับก็หลับจริงๆ แต่เสร็จแล้วเป็นคนทรง
 ไม่ได้ พวกนี้ที่เป็นไม่ได้เพราะใจไม่ว่าง เนื่องจากใน
 ขณะที่หลับนี้ใจไปเกาะแน่นอยู่กับความ^{รู้}รู้สึกบางอย่างโดย
 ไม่รู้ตัว เหมือนกับคนที่ถูกสะกดจิต คือคนที่ถูกสะกด
 จิตนั้น ก่อนที่เขาจะหลับหมดสติไป ใจของเขาจะต้อง

ไปยึดอยู่กับคำสั่งของผู้ที่ทำการสะกด แม้ในขณะที่หลับ
ไปแล้ว ใจก็ยังอยู่กับคำสั่งอันนั้นโดยที่ตัวเองก็ 모르สึกตัว
เพราะเหตุที่เขายึดอยู่ในคำสั่งอันนั้น ใจของเขาจึงไม่ว่าง
เพราะฉะนั้นอย่าเข้าใจว่า ถ้าคนไหนเข้าสมาธิได้ลึกจน
กระทั่งไม่รู้สึกตัวแล้วจะเป็นคนทรงได้ทุกคน

อนึ่ง คนที่หลับในสมาธิได้ถ้าหากจิตใจโดยนิสสัย
สันดานเป็นคนที่มุ่งไปทางไหนก็ง่าย ไม่มีลักษณะเข้มแข็ง
เป็นตัวของตัวเอง คนประเภทนี้แม้ในขณะที่หลับไปใจ
จะไม่ว่าง แต่โอปปาติกะก็สามารถที่จะเข้ามาชักจูงได้ง่าย
ซึ่งเราเรียกกันว่า ถูกผีสิง คนที่ฝึกสมาธิในเมื่อเข้าสมาธิ
ไปลึก ๆ แล้ว ส่วนมากที่ได้รับอันตรายจากโอปปาติกะ
ก็เพราะเหตุนี้ ส่วนที่มีความยึดมั่นในอารมณ์อย่างใด
อย่างหนึ่งอย่างหนึ่งแน่นหรือจิตใจเข้มแข็ง พวกนี้มัก
จะมีความปลอดภัย ถ้าหากจะไม่ปลอดภัย ก็เป็นเพราะ
ตัวเองมีจุดอ่อน ซึ่งเป็นจุดที่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งจูงได้ง่าย
โดยเฉพาะจากโอปปาติกะที่มีอำนาจจิตเข้มแข็งมีอำนาจ
จิตเหนือคนอื่นได้ง่าย โอปปาติกะประเภทนี้เมื่อมาพบ

จุก่อนจากคนประเภทนั้นเข้าก็อาจจะงุนงงใจได้ง่าย และจุก่อนที่ว่ามีสาเหตุมาหลายอย่าง เช่นบางคนเคยมีเวรต่อกันมาความหวาดกลัวต่อฝ่ายที่เป็นศัตรูที่ฝังอยู่ในสันดานนั้นย่อมจะต้องมีอยู่ แต่คน ๆ นั้นไม่รู้ตัว ส่วนโอปปาติกะที่เคยมีเวรต่อกันมาเขาจะรู้โดยไม่ยาก มันเหมือนกับเราเมื่อไปฆ่าใครมา เราก็ย่อมจะกลัวว่าคน ๆ นั้นจะกลับมาฆ่าเรา แม้เราจะตายไปแล้วกลับมาเกิดอีกหลายครั้ง เหตุการณ์ต่าง ๆ สิ้นหมดแล้วก็ตาม แต่ความหวาดกลัวต่อคนคนนั้นก็ยังคงฝังอยู่ในสันดาน และด้วยเหตุนี้เองโอปปาติกะที่เคยมีเวรต่อกันมาเมื่อมาพบเข้าเขาก็จะรู้ทันที และโดยเฉพาะโอปปาติกะที่ยังไม่เคยมาเกิดเป็นมนุษย์หลังจากชาติที่ได้ประทุษร้ายกัน เขาจะจำเหตุการณ์ที่คน ๆ นั้นเคยทำต่อเขาในสมัยที่เป็นมนุษย์ได้อย่างแม่นยำที่สุด เพราะฉะนั้นเมื่อมาพบเข้า ความอาฆาตอย่างรุนแรงก็จะเกิดขึ้น และเพราะเหตุที่อีกฝ่ายหนึ่งมีจุก่อนคือความหวาดกลัวที่ฝังอยู่ในสันดาน ด้วยเหตุนี้เองทั้ง ๆ ที่คน ๆ นั้นโดยลักษณะทั่วไปแล้วเป็นคน

เข้มแข็ง ใครจูงได้ยาก ตัวไม่เป็นสื่อ วิญญาณที่ไหนๆ มาเข้าสิงไม่ได้ แต่กับคนที่เคยมีเวรต่อกันมา เขาก็จะตกอยู่ใต้อำนาจโดยไม่รู้ตัว เช่นอีกฝ่ายหนึ่งอาจจะตั้งใจให้เกิดอุบัติเหตุ หรือไม่เช่นนั้น ก็อาจจะเข้าสิงจริงๆ และให้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกมาอันจะเป็นการประทุษร้ายตัวเอง ตัวอย่างเช่นนี้มักจะมีอยู่เสมอ

อนึ่ง ยังมีบุคคลอีกประเภทหนึ่งที่อาจจะมีตัวเป็นสื่อได้ง่าย ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เป็นคนมีสมาธิ ไม่เคยฝึกสมาธิมาก่อนเลย บุคคลประเภทนี้ก็คือพวกที่มีความกตัญในทางอารมณ์สูง พวกคนทรงหรือพวกผีเข้าที่เราเห็นในที่ต่างๆ ส่วนมากคือบุคคลประเภทนี้ และความ เป็นจริงคนเหล่านี้ไม่ใช่เป็นคนทรงที่สมบูรณ์ เพราะ กิริยาอาการที่แสดงออกมานั้น ส่วนมากออกมาจากจิตใต้สำนึก และโอปปาติกะที่เข้ามาทรงนั้น ความจริงก็เกือบจะสะกดจิตคนประเภทนี้ไม่ได้เลย หากแต่คนเหล่านี้มีเชื่อบางอย่างที่ตรงกัน ถึงคุณเข้าหากันได้ง่าย จึงทำให้บุคคลประเภทนี้มีปฏิกิริยาออกมา และบ่อยครั้งโอปป-

ปาดิกะที่ว่ามาเข้าทรงนั้น ความจริงเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับหรือมาสะกตจิตเลย แต่ในเมื่อพวกนี้ผ่านเข้ามาในระยะที่อีกฝ่ายหนึ่งจะรับกระแสจิตจากโอปปาติกะนั้นได้ พวกที่มีความกตตันเหล่านี้ก็เกิดปฏิกิริยาขึ้นมาเอง เช่นในสำนักที่มีการเข้าทรงเป็นอาชีพ หรือในพิธีกรรมบางอย่างที่มีการเชิญวิญญาณต่าง ๆ ให้มาเข้าทรงเราก็จะพบว่า มีหลายคนที่อยู่ในพิธีนั้นพลอยถูกผีเข้าไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจจะเข้าทรง คนที่ไม่รู้ความจริงในเรื่องเหล่านี้ ก็พากันนับถือกราบไหว้ ซึ่งก็นับว่าเป็นเรื่องทิ้งมลายอย่างหนึ่ง

ตามประเพณีของคนไทยสมัยโบราณ หรือแม้ในปัจจุบันนี้ในที่บางแห่งตามชนบท ก็ยังมีการเข้าทรงแบบนี้ คือการทำพิธีเชิญวิญญาณต่าง ๆ เช่นเชิญวิญญาณแม่สี แม่สาก อะไรทำนองนี้ ซึ่งในการเชิญนั้นมักจะมีการร้องเพลง มีการเคาะไม้หรือทำจังหวะอย่างใดอย่างหนึ่ง และในที่สุดก็มีวิญญาณมาเข้าสิงคนที่ตั้งใจจะเป็นคนทรง ในการเข้าทรงแบบนี้มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง คือคน

ที่เป็นคนทรงนั้นมักจะหมดความรู้สึกไปจริง ๆ ซึ่งผิดกับพวกที่มีความกดดันดังที่ได้กล่าวมา พวกนี้ความรู้สึกตัวยังคงมีอยู่ เป็นเพียงแต่บังคับควบคุมตัวเองไม่ได้ และการที่พวกแม่สีหมดความรู้สึกตัวนั้นเป็นด้วยอิทธิพลของการสะกดจิตจากคนที่อยู่รอบ ๆ กล่าวคือเสียงเพลงและเสียงเคาะที่เป็นจังหวะ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยการสะกดจิตได้เป็นอย่างดี ในเมื่อคนส่วนมากที่อยู่ในที่นี้ ซึ่งรวมทั้งคนที่เป็นคนทรงมีความเชื่อในทางนี้เป็นทุนอยู่แล้ว แม้ในกรณีอย่างนี้ การเข้าทรงที่ว่านั้น บางทีก็ไม่มีใครมาเข้าทรงเลย กิริยาอาการต่าง ๆ ที่แสดงออกมานั้น ออกมาจากจิตใต้สำนึกของคนทรง
๕๕
หงสน

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า คนที่จะเป็นคนทรงได้อย่างสมบูรณ์นั้น จะต้องเป็นคนที่สามารถหลับในสมาธิได้ และจะต้องไม่มีความกดดันอยู่ภายใน และจะต้องเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ไม่คิดที่จะหลอกลวงใคร นิสัยโอ้อวดก็จะต้องไม่มีด้วย คนที่จะมีลักษณะอย่างนี้หาได้

ไม่ย่ายนั้ เพราะฉะนั้นคนทรงที่สมบูรณ์จึงหาได้ยาก ส่วนคนที่จะถูกผีเข้าหรือถูกผีสิงได้ ก็จะต้องมีจุดอ่อน ใดอย่างหนึ่งและจะต้องมีนิสัยบางอย่างที่เหมือนกับ โอปปาทิกะซึ่งจะทำให้ดึงดูดเข้าหากัน ถ้าหากไม่มีจุดอ่อน ที่เขาจะครอบงำได้เขาก็ไม่อาจจะเข้าสิงได้ จะทำได้ อย่าง มากก็เพียงแค่ลใจหรือจูงใจให้ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือ ทำให้หมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ตัวเองชอบ เช่นผู้ที่ชอบเล่นการ พนันหรือผู้ที่เป็่นนักดื่มหนักเที่ยว พวกนี้มักจะมีโอปปาทิกะ ที่มึ่นิสัยอย่างเดียวกัน คอยชักจูงอยู่เบื้องหลังเสมอ แต่ อย่งไรก็ดี ในเวลาที่เกิดความเจ็บป่วย ร่างกายอ่อนแอ ควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้ เกือบจะทุกคนเมื่ออยู่ในสภาวะ อย่งนี้ พวกโอปปาทิกะจะเข้ามาเกี่ยวข้องได้ง่าย เว้น ไขแต่ว่าคน ๆ นั้นจะมีบุญบารมีเป็นเครื่องคุ้มกัน กล่าว คือด้วยอำนาจแห่งบุญบารมีซึ่งมีอยู่ในสันดานจะทำให้ เกิดรัศมีที่มีพลัง และจากรัศมีอันนี้เอง พวกโอปปาทิกะ ร้าย ๆ ไม่อาจที่จะเข้ามาใกล้ได้ และในเวลาเดียวกัน พวก โอปปาทิกะที่ดีทั้งหลายก็จะเข้ามาคุ้มครองและให้ความ

ช่วยเหลือ ซึ่งจะช่วยเหลือได้มากน้อยแค่ไหนอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับวิบากของเขา เพราะเหตุนี้ คนที่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ จึงมักนิยมหาน้ำมนต์มาให้คนป่วย ซึ่งไม่ใช่เป็นการรักษาโรคโดยตรง แต่ความมุ่งหมายเพื่อป้องกันมิให้โอปปาทิกะที่ร้าย ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง

การขับพวกผีปีศาจอย่างที่ท่านเมฆแดงได้กระทำนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ถึงแม้จะไม่ใช้น้ำมนต์หรือใช้เครื่องรางอย่างอื่นก็ได้ เพราะสิ่งสำคัญที่จะทำให้พวกนี้กลัวนั้น คือกระแสจิตที่มีอำนาจเหนือกว่า ขอได้โปรดเข้าใจว่า อำนาจจิตของผู้ที่มีอำนาจจิตสูงนั้น เป็นสิ่งที่โอปปาทิกะร้าย ๆ เกรงกลัวมาก เพราะอำนาจจิตหรือพูดอีกนัยหนึ่งคือกระแสจิตที่ส่งออกมานั้น เมื่อต้องการจะให้เกิดผลอย่างใดแก่โอปปาทิกะที่ร้าย ๆ มันก็จะมีผลตามความตั้งใจทุกอย่าง เช่น จะให้เกิดความร้อนเหมือนถูกไฟไหม้ หรือจะให้เกิดความเจ็บปวดเหมือนถูกของมีคม หรือจะให้เกิดอาการเหมือนถูกมัดด้วยเชือก ซึ่งทำให้คนนั้นตื่นไม่หลับ ก็สามารถจะทำได้ทุกอย่าง และยัง

กว่านั้น ผู้ที่มีอำนาจจิตสูงนั้นจะบันดาลให้เกิดภาพอะไร
โอบปาติกะก็จะเห็นเป็นภาพอย่างนั้น ความเป็นไปใน
ลักษณะนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา ใคร ๆ ก็ทำได้ถ้าหากมี
อำนาจจิตสูง ในโลกของโอบปาติกะนั้นอำนาจจิตสามารถ
ที่จะบันดาลให้เกิดอะไรก็ได้ เพราะโดยธรรมดาทุกสิ่งทุก
อย่างในโลกนี้ก็เกิดจากอำนาจของจิตอยู่แล้ว

คนที่ไม่รู้ความจริงในเรื่องอำนาจจิต ก็มักจะไป
หลงมกมายเกี่ยวกับเรื่องพิธีกรรม หรือวัตถุที่เป็นเครื่อง
ราง ingsที่สุดแล้วแต่ความเคยชิน เช่นอย่างคนไทย
เราเคยเชื่อกันมาว่า นามนต์ ข้าวสารเสก มีคหมอ ไบ
หนาด พระเครื่องรางองค์ไหนหรือพิธีกรรมอย่างไรที่เคย
ถือกันมาว่าศักดิ์สิทธิ์ สามารถจะขับไล่พวกภูตผีปีศาจได้
เราก็จะทำกันอย่างนั้นทุก ๆ ครั้ง อันที่จริงผู้ที่ทำครั้งแรก
หรือครั้งต่อ ๆ มา คงจะทำได้ผล ในเมื่อผู้ที่ทำพิธีขับไล่
เป็นคนมีอำนาจจิตสูง ฉะนั้นคนทั้งหลายจึงได้เชื่อถือ
ต่อ ๆ กันมา แต่ต่อมาคนรุ่นหลังมีอำนาจจิตไม่พอ แม้
เขาจะได้ใช้เครื่องรางอย่างเดียวกัน หรือพิธีกรรมอย่าง

เดียวกัน แต่แล้วก็ได้ผล เมื่อไม่ได้ผลหลาย ๆ ครั้ง
เข้า คนทั้งหลายก็เสื่อมศรัทธา พิธีกรรมหรือเครื่องราง
ต่าง ๆ ก็หมดความศักดิ์สิทธิ์ และในที่สุดก็ได้รับการดู
หมิ่นจากผู้ที่มีการศึกษาอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้

อันที่จริงพิธีกรรมและวัตถุต่าง ๆ ที่ใช้ในการประ-
กอบพิธี จะไม่มีความหมายอะไรเลย ถ้าหากผู้ที่ประ-
กอบพิธีไม่มีอำนาจจิตสูงพอ และโดยธรรมดาคนที่ม้อ-
นาจจิตสูงจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้พิธีอะไรเลยก็ได้ เพราะ
ไม่ว่าเขาจะใช้วัตถุอันใด หรือใช้คำพูดอย่างไร ทุกอย่าง
ก็จะมี ความศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้น และโปรดอย่าลืมว่า คนที่
จะมีอำนาจจิตสูงจริง ๆ นั้นในสมัยปัจจุบันหาได้ยากมาก
เพราะคนที่จะมีอำนาจจิตสูงจริง ๆ นั้นจะต้องสมบูรณ์ไป
ด้วยคุณลักษณะหลายอย่าง เพียงแต่มีสมาธิอย่างเดียว
ไม่พอ เช่นจะต้องเป็นคนมีนิสัยกล้าหาญ กล้าผจญกล้า
เสี่ยงต่ออันตรายทุกอย่าง เป็นคนมีความเด็ดขาด และ
ที่สำคัญที่สุดก็คือจะต้องเป็นคนมีสัจจะ ลักษณะอันสุด
ท้ายนี้ต้องเด่นมากและต้องมีมาตั้งแต่กำเนิดด้วย ก็คนที่

มีคุณสมบัติเหล่านี้มาตั้งแต่เกิดนั้น ก็จำเป็นอยู่เองที่จะ
ต้องเป็นคนที่เคยฝึกฝนในทางนี้มามากแล้วตั้งแต่ในชาติ
ก่อน ๆ

แต่อย่างไรก็ดี พิธีกรรมและวัตถุต่างๆ ที่ใช้ใน
พิธีกรรมยังเป็นของจำเป็นอยู่เสมอสำหรับคนทั่วไป
ทั้งนี้เพราะการที่จะใช้อำนาจจิตเพื่อให้เกิดผลอย่างใด-
อย่างหนึ่งขึ้นมาั้น ผู้กระทำถ้าหากไม่ได้ใช้พิธีกรรม
หรือวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ด้ายสายสิญจน์ น้ำ
หรือเทียนเป็นต้น กำลังสมาธิก็มักจะไม่ว่าง แต่ในเมื่อ
ได้อาศัยสิ่งเหล่านี้แล้วทำให้ผู้ที่ประกอบพิธีมีพลังจิตเข้ม
แข็งขึ้น และอีกอย่างหนึ่ง คนที่เข้ามาร่วมในพิธีในเมื่อ
เคยมีศรัทธาต่อพิธีกรรมต่างๆ เหล่านี้มาแล้ว ก็จะทำให้
พลังจิตที่เกิดจากศรัทธาของคนเหล่านี้สร้างบรรยากาศ
ในทางอำนาจจิตให้ดีขึ้น และอีกอย่างหนึ่ง พวกโอบ-
ปาติกะที่เคยเห็นพิธีกรรมและเคยเชื่อในสมัยที่ยังเป็นคน
อยู่ ซึ่งความเชื่ออันนี้ก็ยังคงมีอยู่ในสันดาน เพราะฉะนั้น
เมื่อมาได้เห็นพิธีก็จะเกิดปฏิกิริยาทำให้เกิดความกลัว ซึ่ง

ในบางกรณีเพียงแต่เห็นเขาเริ่มทำพิธี พวกนั้นก็เปิดหนีไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ การประกอบพิธีต่าง ๆ จึงยังเป็นของจำเป็น แต่ก็อย่าลืมว่า การประกอบพิธีทุกอย่างจะมีผลจริง ๆ ก็ต่อเมื่อผู้ประกอบพิธีต้องมีอำนาจจิตสูงพอ ซึ่งบางคนก็สูงมาตั้งแต่เกิดแล้ว แต่บางคนก็ฟังจะมาสูงในตอนทำพิธี อันนี้คือสาระสำคัญในการใช้อำนาจจิตขับไล่พวกภูตผีปีศาจ

อนึ่ง ยังมีรายละเอียดอีกบางอย่างที่ควรจะทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ กล่าวคือ ในกรณีที่มีวิญญาณมาเข้าสิง^๕ ถ้าหากเป็นวิญญาณที่ร้ายและพื้นเดิมก็เป็นคนมีอารมณ์รุนแรง และไม่ค่อยจะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิต พวกนี้เมื่อเข้าสิงใครแล้ว ตัวของตัวเองก็จะหมดความสำนึกตัว คือลืมนึกถึงตัวเองในสภาพที่เป็นโอปปาติกะ แต่เขาจะยึดถือเอาร่างที่เขาเข้าสิงเป็นตัวของเขาทั้งหมด เพราะฉะนั้นกิริยาอาการที่คนแสดงออกมา^๕ นั้น ก็คือกิริยาอาการของโอปปาติกะที่เข้าสิง ในกรณีอย่างนี้ในเมื่อเราเข้าสมาธิไปดู เราจะพบว่ากิริยาอาการ

ของโอปปาติกะที่เห็นในสมาธินั้นเป็นอย่างไร กิริยาของคนที่ถูกสิงก็จะเป็นอย่างนั้น เช่นเมื่อโอปปาติกะทำหน้าที่อย่างไร ยกมือยกเท้าอย่างไร หรือทำอาการอย่างไร มันจะมีผลทำให้คนที่ถูกสิงแสดงออกมาเกือบจะเหมือนกันทุกอย่าง ที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า เกือบจะเหมือนกันทุกอย่างนี้ ก็เพราะว่าโดยธรรมชาติคนที่ถูกสิงแม้จะหมดความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่ความเคยชินหรือนิสัยสันดานบางอย่างที่เป็นของคน ๆ นั้นโดยเฉพาะ ก็จะต้องแสดงปะปนออกมาด้วย หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือโอปปาติกะที่เข้าสิงนั้นจะไม่สามารถบังคับให้คน ๆ นั้นแสดงกิริยาอาการออกมาตามความรู้สึกของตัวเองได้ทุกอย่าง และในกรณีอย่างนี้จะต้องเข้าใจไว้ด้วยว่า สภาพแห่งจิตใจของคนที่ถูกสิงกับของโอปปาติกะจะต้องมีอะไรบางอย่างที่คล้ายคลึงกันมาก และถึงจุดเข้าหากันได้ง่าย จนกระทั่งทำให้เกิดอาการครอบงำได้อย่างสนิท และคนที่ถูกสิงนั้นก็จะต้องมีความอ่อนแอในทางจิตอยู่มากด้วย เพราะฉะนั้นถ้าหากคนไหนปรากฏว่ามีผีร้าย ๆ มาเข้าสิงได้ ก็

แสดงให้เห็นว่า พันจิตใจของคนที่ถูกสิงนั้นมีลักษณะคล้ายกับของโอปปาติกะที่เข้ามาเข้าสิง หรืออีกนัยหนึ่ง คนที่ถูกผีร้ายเข้าสิงก็คือคนที่มีความวิบากมาไม่ดี

อนึ่ง โอปปาติกะประเภทดังที่กล่าวมานี้ ซึ่งเมื่อเข้าสิงแล้วตัวเองก็ลืมตัวนั้น เราจะสังเกตได้ว่าเหมือนกับคนที่กำลังโกรธจัด ซึ่งคนประเภทนี้เมื่อมีความรู้สึกอย่างไร ก็จะแสดงออกไปตามอารมณ์บังคับตัวเองไม่ได้ และไม่รู้ตัวว่าตัวเองทำอะไรไปบ้าง เขาจะลืมตัวไปชั่วขณะ ซึ่งการลืมตัวที่ว่านี้บางคนก็ลืมตัวมาก แต่บางคนก็รู้สึกตัวบ้าง ไม่ถึงกับปล่อยอารมณ์ไปทั้งหมด พวกโอปปาติกะที่เข้าสิงก็เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ดี ยังมีประเด็นที่ต่างกันอีก กล่าวคือ สำหรับพวกที่มีเจตนาร้ายต่อคนที่ถูกสิงโดยตรงนั้น สำหรับในกรณีอย่างนี้ โอปปาติกะที่เข้าสิงจะรู้ตัวว่า คนที่ถูกสิงนั้นกับตัวเขาเป็นคนละคน เมื่อเขาต้องการจะให้คน ๆ นั้นเกิดอาการอะไร เขาก็จะบังคับให้คน ๆ นั้นเป็นอย่างที่เขาตั้งใจ ซึ่งในประเด็นนี้ เมื่อเข้าสมาธิไปดูแล้วก็จะเห็นว่ากิริยาของคนกับของโอปปาติกะที่แสดงออกไม่เหมือนกัน

ส่วนโอบปาติกะที่มีอำนาจจิตสูง เป็นคนที่มีคุณ
 ธรรมสูง และเข้าใจเรื่องชีวิตของตัวเองและของมนุษย์
 เป็นอย่างดีนั้น การเข้าทรงจะมีลักษณะพิเศษไม่เหมือน
 กับการเข้าทรงธรรมดา เช่นโอบปาติกะที่มาเข้าทรงนั้น
 เมื่อก่อนตนเองจะเป็นคนชาติไหนก็ตาม แต่ก็สามารถที่
 จะบังคับให้คนทรงพูดออกมาในภาษาของคนทรงได้เสมอ
 เช่นคนทรงเป็นคนไทย แต่โอบปาติกะที่มาเข้าทรงเป็น
 ฝรั่งเศส ไม่เคยรู้ภาษาไทยมาก่อน พูดภาษาไทยไม่เป็น แต่
 ในขณะที่เข้าทรงนั้น จะสามารถบังคับให้คนทรงพูดออก
 มาเป็นภาษาไทย แต่ก็มีควมหมายอย่างที่ท่านต้องการ
 ได้เสมอ และในทำนองเดียวกัน ถ้าไปเข้าทรงคนจีน
 ก็สามารถที่จะบังคับให้พูดภาษาจีนออกมาได้ แปลว่า
 โอบปาติกะชั้นสูงนั้นสามารถบังคับให้พูดออกมาได้ทุก
 ภาษา ทั้งนี้สุดแล้วแต่คนทรงจะเป็นคนชาติไหน เพราะ
 โดยธรรมดาในว่าคนเราจะพูดภาษาอะไร แต่ความหมาย
 ในทางจิตใจย่อมเหมือนกันเสมอ ตัวอย่างเช่นนี้ข้าพเจ้า
 เคยพบมาแล้วหลายครั้ง

๑๐. อำนาจอาถรรพ์

ในหนังสือเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์บทที่ ๕ เป็นบทที่กล่าวถึงเรื่องบ้านผีสิง ในบทนี้ทั้งบทเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวโยงกับเรื่องผีสิงในบทที่ ๓ ที่ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว ความจริงในตอนนั้นควรจะอธิบายเรื่อง "การพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของ" ก่อน เพราะเป็นบทที่ต่อกันมาจากบทที่ ๓ แต่เพราะเหตุที่เรื่องบ้านผีสิงในบทที่ ๕ เป็นเรื่องประเภทเดียวกันกับเรื่องผีสิงในบทที่ ๓ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้อธิบายปัญหาข้อนี้ไว้ในลำดับนี้

ในบทที่ ๕ นี้ปัญหาอันแรกที่อาจจะมีคนสงสัยก็คือเรื่อง เตียงอุบาทว์ ซึ่งมีข้อความตอนหนึ่งที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้กล่าวไว้ดังนี้:—

“พอฉันเข้าไปในห้อง ก็รู้ทันทีว่ามีความชั่วร้ายสิงอยู่ที่นั่นแล้ว พลังอันชั่วร้ายที่สิงอยู่นั้นมีความรุนแรงเหลือเกิน จนกระทั่งส่งผลมากระทบกระเทือนจิตใจของฉันอย่างมาก ทำให้รู้สึกได้ชัดเจนอย่างยิ่ง จากนั้นฉัน

ก็รู้เหตุการณ์ที่เป็นมาแต่เบื้องหลังอันเกี่ยวกับเตียงนี้โดยตลอด ดิฉันได้เล่าให้ผู้ที่อยู่ในที่นั้นฟังโดยไม่ได้หยุดคิดหรือลังเลแต่ประการใด เรื่องมีอยู่ว่า:—

เตียงนี้เป็นเตียงแบบฝรั่งเศสที่ทำขึ้นโดยอาศัยแรงงานของคนในท้องถิ่นนั้น และเตียงนี้ได้เคยเข้าไปตั้งอยู่ในห้องใหญ่ของคฤหาสน์ของท่านดยุกผู้หนึ่ง ดิฉันแลเห็นคน ๆ หนึ่งนอนหลับอยู่บนเตียง จากนั้นก็มีผู้เข้ามาลอบแทงเขาจนตายในขณะนอนหลับนั่นเอง ครั้นแล้วคนฆ่าก็เที่ยวค้นไปทั่วห้องเพื่อหาเอกสารบางอย่าง ซึ่งดิฉันรู้ดีว่าเขาจะหาไม่พบเลย เอกสารนั้นถูกซ่อนอยู่อย่างดีในขาเตียงข้างหนึ่งที่เขาทำเป็นโพรงข้างในไว้ เมื่อหลังจากหาเอกสารดังกล่าวไม่พบแล้ว เจ้าคนฆ่าก็ลากเอาซากศพลงมาจากเตียงแล้วโยนร่างนั้นลงไปในคู

อันที่จริงเท่าที่เล่ามานี้ เป็นฆาตกรรมครั้งที่สามที่ได้เกิดขึ้นบนเตียงนอนตัวนี้ ผู้เป็นเหยื่อฆาตกรรมรายแรกถูกวางยาพิษ และคนที่สองก็ถูกทุบจนตายโดยที่

ศิระของผู้เป็นเหยื่อนั้นแหลกละเอียด จนกระทั่งโลหิตไหลเปโระเปอนไปทั้งเตียงนอนนั้น

ผู้เป็นเจ้าของปัจจุบันได้รับรองกับคิดว่า ที่จินนเล่ามานี้ตรงกับรายละเอียดที่เขาได้รับมาจากแหล่งอื่นเหมือนกัน เธอได้บอกกับข้าพเจ้าว่ามีผู้ที่ตั้งใจจะมาซื้อหลายคน แต่ละคนพอมาเห็นแล้วก็ไม่มีใครชอบ และยอมซื้อไปได้สักราย ผู้เป็นเจ้าของในปัจจุบันให้ความเห็นซึ่งจินนก็เห็นด้วยว่า ผู้ที่ตั้งใจจะมาซื้อนั้นคงจะได้รับพลังอันชั่วร้ายจากเตียงนั้นนั่นเอง แม้ว่าพวกคนเหล่านั้นจะไม่รู้ความเป็นมาของเตียงนี้ก็ตาม เธอได้บอกว่า เธอได้เรียกช่างมาให้ซ่อมแซมเตียงนี้ไม่นาน หลังจากที่ได้ออกมา แต่เมื่อช่างมาถึงทำการสำรวจดูทั่วแล้วเขาก็บอกว่า เขาไม่ขอทำอะไรเกี่ยวข้องกับเตียงนี้อีกต่อไป ช่างได้บอกว่า “มันมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเตียงนี้ ผมรู้สึกไม่ชอบเลย รู้สึกคล้าย ๆ กันว่ามันจะมีเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรม และผมไม่ขอแตะต้องเตียงนี้เลยอย่างเด็ดขาด”

ต่อมาหญิงผู้เป็นเจ้าของเตียงนี้เองก็รู้สึกถึงพลังหรืออำนาจอันชั่วร้ายที่แฝงอยู่กับเตียงนี้ และเริ่มจะเชื่อว่าน่าจะมีความจริงอยู่บ้างเกี่ยวกับความกลัวของช่างคนที่กล่าวแล้วนี้ มาถึงระยะนี้เองที่ดิฉันได้ถูกตามตัวไปดูแลและดิฉันก็แน่ใจว่า ประวัติที่ดิฉันทราบมานี้จะต้องเป็นความจริงทุกอย่าง เพราะความประทับใจที่ดิฉันได้รับจากเตียงนี้^๕นั้นแจ่มชัดเหลือเกิน จนไม่สามารถจะแปลความหมายเป็นอื่นไปได้ การที่เตียงนมผสงนั้น^๕ ก็เกิดจากบุคคลที่ถูกแทงนั้นยังมีความห่วงกังวลอยู่ กลัวว่าเอกสารที่ซ่อนไว้นั้นจะหายไปเสีย ซึ่งเอกสารนั้นอาจจะมีความหมายอย่างยิ่งแก่ทายาทผู้รับมรดกหรือสมบัติของเขาในยุคต่อมา”

จากเรื่องที่ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เล่ามาให้ฟังนี้ มีปัญหาอยู่หลายอย่างที่น่าสงสัย ซึ่งถ้าไม่เข้าใจหลักวิชาแล้ว ก็อาจจะเห็นว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปไม่ได้ เช่นเมื่อเอสเทลล์เข้าไปในห้องที่มีเตียงอุบาทว์นั้นตั้งอยู่ ก็รู้สึกว่าจะได้รับพลังอันชั่วร้ายมาจากเตียงนั้น ปัญหาที่มีอยู่ว่า—

เตี้ยงได้รับพลังอันนี้ไว้ได้อย่างไร ?

เพราะปรากฏว่าวิญญาณของคนที่ถูกฆ่าตายบนเตี้ยงนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว แสดงให้เห็นว่าพลังที่เอสเทลล์ได้รับนั้นมาจากเตี้ยง ไม่ใช่มาจากวิญญาณของผู้ตาย เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เรียนตามโอปปาติกะองค์ที่เคยตอบปัญหาบ่อย ๆ และท่านได้อธิบายให้ฟังว่า:—

โดยธรรมดาวัตถุทุกอย่างย่อมจะรับหรือดึงดูดพลังของวิญญาณที่อยู่ล้อมรอบได้เสมอ เพราะในวัตถุทุกอย่างก็มีวิญญาณอยู่แล้ว ซึ่งวิญญาณที่วนหมายถึงพลังงานวิญญาณที่เป็นเหตุให้เกิดโครงสร้างและคุณสมบัติของวัตถุ คำว่าวิญญาณในที่นี้ไม่ได้หมายถึงโอปปาติกะ

แต่วัตถุต่าง ๆ นั้นจะรับพลังของวิญญาณได้มากน้อยแค่ไหนอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับประเภทของวัตถุ และความแรงของกระแสวิญญาณที่แผ่ออกมา วัตถุบางอย่างเช่นน้ำ หรือของที่นำมาใช้ทำเป็นเครื่องราง เช่นขี้ผึ้ง ค่ายสายสิญจน์ ดิน หรือโลหะบางอย่างถึงที่เห็นกันอยู่

ทั่ว ๆ ไปนั้น วัตถุเหล่านี้ได้พิสูจน์กันมาแล้วว่าใช้เป็น
สื่อรับกระแสวิญญาณได้ดี ฉะนั้นจึงได้นำมาใช้กัน

และอีกประการหนึ่ง แม้วัตถุที่นำมาใช้เป็นเครื่อง
วางนั้นจะใช้เป็นสื่อได้ดีก็ตาม แต่ถ้าผู้ทำการปลุกเสก
มีอำนาจจิตไม่แรง วัตถุนั้นก็รับไว้ได้น้อย หรือบางที
อาจจะรับไว้ไม่ได้เลยก็ได้ สำหรับในประเด็นนี้ เคย
พิสูจน์กันมาแล้ว เช่นพระเครื่องรางองค์ไหนได้เข้าพิธี
ปลุกเสกอย่างถูกต้องมาแล้วจากผู้ที่มีอำนาจจิตสูง เช่น
พระของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เป็นต้น
เมื่อบางพระไว้ในมือแล้วเข้าสมาธิไปๆ ก็จะมีแสงซึ่ง
แผ่ออกมาจากองค์พระนั้น และจะรู้สึกว่ามีอาการเยือกเย็น
ทำให้ใจสดชื่น เพราะพระที่ท่านเสกไว้มุ่งให้มีผลในทาง
เมตตา แต่ถ้าเป็นพระที่ปลุกเสกไว้เพื่อหวังผลในทางอยู่
ยงคงกระพัน ก็จะมีรัศมีเป็นอีกอย่าง และความรู้สึกที่
ได้รับก็เป็นอีกอย่าง และถ้าเป็นเครื่องรางประเภทที่เข
ปลุกเสกไว้เพื่อให้มีผลในทางไม่ดี ก็จะมีรัศมีอันอย่างนี้
เป็นต้น ส่วนเครื่องรางที่ยังไม่ได้ปลุกเสก หรือก่อน

กรวดก่อนหินธรรมชาติเมื่อเข้าสมาธิไปตุแล้ว จะไม่มีผล
อะไรเลย รัศมีก็ไม่มี จากตัวอย่างที่พิสูจน์ได้นี้จึงทำให้
เชื่อว่า วัตถุทุกอย่างสามารถดึงดูดพลังวิญญาณที่อยู่ล้อม
รอบได้จริง

แต่อย่างไรก็ดี บางคนอาจจะสงสัยว่า วัตถุเครื่อง
รางที่สามารถรับพลังวิญญาณจากผู้ปลุกเสกได้ ก็เพราะ
ได้ทำพิธีปลุกเสก แต่ในกรณีของเตียงอุบาทว์นี้ ไม่ได้
ทำพิธีปลุกเสก แต่เหตุไฉนเตียงจึงสามารถรับพลังอัน
ชั่วร้ายนั้นไว้ได้? ปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามท่าน
เหมือนกัน และท่านได้อธิบายให้ฟังว่า:—

ก่อนอื่นขอพยายามศึกษาให้เข้าใจเสียก่อนว่า โดย
ธรรมชาติพลังงานวิญญาณย่อมมีอยู่ทั่วไป ไม่เฉพาะแต่
ในวัตถุที่เป็นของแข็งหรือของเหลวเท่านั้น ในบรรยากาศ
ทั่วไปก็มีพลังของวิญญาณแทรกซึมอยู่เหมือนกัน
เหมือนกับคลื่นแม่เหล็ก และในกรณีที่มีการชกกันบน
เตียงนั้น ความรู้สึกอันรุนแรงของผู้ที่ถูกชก รวมทั้ง
ความรู้สึกของผู้ที่ชก ซึ่งก็มีความรุนแรงไม่น้อย กระแส

จิตที่ออกมาจากบุคคลทั้งสองนี้ จะทำให้บรรยากาศในบริเวณนั้นเปลี่ยนรูป ซึ่งหมายความว่า จะทำให้พลังของวิญญานที่มีอยู่ในบรรยากาศกลายเป็นพลังที่ชั่วร้ายไปด้วย และพลังอันนั้นก็เข้าแทรกซึมอยู่ในอากาศ และในวัตถุที่อยู่ในบริเวณนั้น คือแปลว่าไม่เฉพาะแต่เพียงเท่านั้นที่ได้รับพลังอันชั่วร้ายนี้ ในบรรยากาศทั่วบริเวณนั้นก็มีพลังอันชั่วร้ายนี้ด้วย ข้อนี้เราจะสังเกตได้ เช่นถ้าหากเราเข้าไปในบริเวณที่มีการฆาตกรรมเกิดขึ้นบ่อย ๆ หรือเข้าไปในช่องของพวกอัมพรพาล เข้าไปในบ้านร้างที่มีโอปปาทิกระร้าย ๆ สิงอยู่ในสถานที่อย่างนั้น สำหรับคนที่มีตัวเป็นสื่อจะรู้สึกถึงบรรยากาศในที่นั้น ๆ ว่าไม่เหมือนกับที่อื่น ๆ แต่สำหรับคนที่มีตัวไม่เป็นสื่อหรือมีแต่น้อย ก็อาจจะไม่รู้สึก เรื่องอย่างนี้ได้เป็นที่รู้กันทั่วโลก บางคนที่ไม่เข้าใจถึงหลักวิชาในเรื่องนี้ และตัวเองไม่เคยได้รับกระแสจากวิญญานที่มีอยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ก็มักกล่าวหาว่าคนที่รู้สึกสังหรณ์อย่างนั้นอย่างนั้น เป็นพวกที่มีอุปาทาน ซึ่งเขาหมายถึงว่า ความรู้สึก

สังหรณ์นั้นเกิดจากความยึดถือที่เคยชินมาก่อน ไม่ใช่เป็นเรื่องจริง แต่สำหรับคนที่เข้าใจในเรื่องเหล่านี้และมีตัวเป็นสื่อ ทุกคนจะสามารถยืนยันถึงความสังหรณ์ได้ตรงกัน ซึ่งแสดงว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ความจริงอย่างนั้นควรจะรับฟังไว้บ้าง และตัวเหตุนี้เองเมื่อเอสเทลล์-โรเบิร์ตส์เข้าไปใกล้เตียงอุบาทว์นั้นจึงได้รู้สึกถึงพลังอันชั่วร้ายนั้นได้อย่างรุนแรง เพราะเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์มีตัวเป็นสื่ออยู่มาก

๑๑. การระลึกชาติ

ยังมีปัญหาอีกประเด็นหนึ่ง คือ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ไม่เพียงแต่รู้สึกถึงพลังอันชั่วร้ายนั้นเท่านั้น แต่สามารถรู้ถึงเหตุการณ์ในหนหลัง จนกระทั่งบรรยายออกมาเป็นภาพได้ คล้ายกับเป็นการระลึกชาติได้ เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร? ปัญหาอันนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพราะถ้าเข้าใจเรื่องนี้ดี ก็จะทำให้เข้าใจถึงเรื่องการระลึกชาติว่าเป็นไปได้ได้อย่างไร

ท่านได้อธิบายให้ฟังว่า เหตุการณ์ต่างๆ โดยปกติย่อมจะถูกบันทึกไว้ในจิตใจของคนที่ได้ประสบมา ขอให้พิจารณาดูให้ละเอียดแล้วจะเห็นว่า เหตุการณ์นั้นๆ ได้ถูกบันทึกไว้ด้วยพลังของวิญญาณ ในทำนองเดียวกับเมื่อเราบันทึกเสียงด้วยเทป หรือบันทึกภาพด้วยเทป นั้นย่อมหมายถึงอนุของแม่เหล็กซึ่งมีอยู่ในเทปได้เปลี่ยนรูปไปตามคลื่นเสียงหรือคลื่นแสง ซึ่งถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง ก็คือ ทั้งเสียงและแสงได้บันทึกไว้ด้วยอำนาจของแม่เหล็ก ในทำนองเดียวกัน เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยธรรมชาติย่อมจะถูกบันทึกไว้ด้วยพลังของวิญญาณที่มีอยู่ในบรรยากาศ ถ้าคนไหนสามารถที่จะรับคลื่นที่บันทึกเหตุการณ์นั้นไว้ได้ ก็จะทำให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และถ้าคนไหนอำนาจในการรับของตัวเองมีน้อย ก็จจะรู้สึกขึ้นมาแต่เพียงสังหรณ์ใจว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ถ้าคนไหนอำนาจในการรับมีมาก ก็จะทำให้รู้ถึงเหตุการณ์ในทำนองเดียวกับเรานี้ก็ได้ถึงเหตุการณ์ที่เคยรู้เห็นอะไรมา แต่อาจจะเห็นภาพในใจไม่ชัด หรือบางคนก็อาจจะไม่เห็นภาพอะไรเลย เพียง

แต่รู้ว่าเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ แต่สำหรับคนที่มีอำนาจในการรับสูงมาก ก็จะได้เห็นเป็นภาพออกมาเลย คำว่า อำนาจในการรับ ในที่นี้หมายถึง กำลังสมาธิว่ามีมากน้อยแค่ไหน ถ้ามีมาก อำนาจในการรับก็มีมาก ถ้ามีน้อย อำนาจในการรับก็มีน้อย

ถ้าท่านศึกษาหลักวิชาดังที่กล่าวมานี้เข้าใจดีแล้ว ก็จะเข้าใจได้โดยไม่ยากว่า เหตุไรเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ จึงรู้ถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และได้เห็นภาพของเหตุการณ์นั้นด้วย และไม่ใช่เพียงแค่ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เท่านั้น ที่รู้สึกถึงพลังอันชั่วร้ายนี้ คนอื่น เช่น ช่างไม้ที่มาซ่อมเตียง ก็ยังรู้สึกสังหรณ์ว่าเตียงนี้คงจะมีการเกี่ยวข้องกับ การฆาตกรรมมาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ยอมรับซ่อม แต่ก็รู้สึกแต่เพียงสังหรณ์ใจ ไม่เหมือนกับเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ซึ่งสามารถรู้ถึงเหตุการณ์ได้อย่างละเอียด ทั้งนี้ก็เพราะอำนาจในการรับมีไม่เหมือนกัน

อนึ่งจากทฤษฎีที่ท่านได้อธิบายมาให้ฟังนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการระลึกชาติชัดเจนขึ้น การ

ที่พระพุทธเจ้าสามารถระลึกชาติได้ พระอรหันต์องค์
 อื่น ๆ ตลอดถึงพวกฤาษีหรือโยคีหรือใครก็ตามที่มีสมาธิ
 ตีสามารถระลึกชาติได้ ซึ่งเรื่องเหล่านี้บางคนไม่ยอมเชื่อ
 ว่าเป็นไปได้นั่น ความเป็นจริงแล้วเป็นเรื่องที่เป็นไปได้
 อย่างแน่นอน การระลึกชาติในแบบที่ง่ายและจำกัดที่สุด
 ก็คือทุกคนสามารถจะระลึกถึงเหตุการณ์ที่เคยผ่านมาแล้ว
 ได้ ซึ่งบางคนก็จำได้มากจำได้อย่างละเอียด แต่บางคน
 ก็จำได้เพียงเล็กน้อยและจำได้ไม่นาน ขอให้พิจารณาว่า
ทำไม คนเราจึงสามารถระลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา
 แล้วได้?

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า เหตุการณ์ทุกอย่างที่
 เราเคยผ่านมาย่อมบันทึกไว้ในจิตใจ คำว่า บันทึกไว้ใน
 ในจิตใจ หมายถึง เหตุการณ์ได้เข้าไปเปลี่ยนแปลง
 ทำให้พลังของวิญญาน ที่มีอยู่ภายในเปลี่ยนแปลง
 จากเดิม เพราะเหตุที่จิตใจกับสมองมีความสัมพันธ์
 กันอย่างใกล้ชิด หรือพูดอีกนัยหนึ่ง โครงสร้างของ
 เซลล์สมองก็คือปรากฏการณ์ ของวิญญานในทางวัตถุ

เพราะฉะนั้น เมื่อโครงสร้างของ วิญญาณ เปลี่ยน รูป
โครงสร้างของเซลล์สมองก็ต้องเปลี่ยนรูปตามไปด้วย
และการเปลี่ยนรูปของวิญญาณจะมีความมั่นคงคือทนต่อ
การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภายหลังได้มากน้อยแค่ไหน
อย่างไร ก็ย่อมขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสมอง คนที่มี
สมองดี อะไรที่บันทึกไว้ในจิตใจแล้ว ก็จะมีความ
มั่นคงคือมีความต้านทานต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นใน
ภายหลังได้ดี ผลก็คือคน ๆ นั้นมีความจำดี แต่ก็อย่าลืม
ว่า คนที่จะเกิดมามีสมองดีหรือไม่ดี ก็ต้องขึ้นอยู่กับ
วิบากที่มีมาตั้งแต่ชาติก่อน

การรื้อฟื้นความจำหรือการระลึกถึงเหตุการณ์ที่
ผ่านมาทุกคนทำได้ ขอให้สังเกตว่า ในขณะที่เราต้อง
การจะนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา พอเรา ตั้งใจ จะนึกถึง
อะไร เหตุการณ์อันนั้นก็ปรากฏขึ้นมา และถ้าหากจิต-
ใจเราสงบมีสมาธิ ก็จะมีนึกออกมาได้ดี แต่สมอง
ต้องดีและเป็นปกติด้วยจึงจะมีนึกออกได้ดี ความตั้งใจ
ที่จะนึกหรือรื้อฟื้นเหตุการณ์ในหนหลังขึ้นมา นี้คือตัว

จักรสำคัญที่ทำให้นึกถึงเหตุการณ์ในหนหลัง แต่ก็อย่าลืมนึกถึงปัจจัยอื่น ๆ เช่นต้องมีสมาธิ สมองดีอย่างนี้เป็นต้น นี่คือการระลึกชาติที่เรามีกันอยู่เป็นปกติ

ส่วนในกรณีของผู้ที่ได้ฌานซึ่งสามารถที่จะระลึกชาติของคนอื่นได้ด้วยนั้น ก็เพราะเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คนนั้นได้ผ่านมาได้บันทึกอยู่ในจิตใจของเขา หรือจะพูดว่า บันทึกอยู่ในสมองของเขา ก็มีความหมายอย่างเดียวกัน ขอให้นึกถึงตัวอย่างของคนที่ได้รับการสังฆรณ์จากสถานที่หรือจากวัตถุอะไรก็ตาม เรื่องอย่างนี้เป็นไปได้ก็เพราะวัตถุนั้น ๆ หรือบรรยากาศในทันทีบันทึกเหตุการณ์เอาไว้ คนที่มีอำนาจในการรับจึงสามารถรู้สึกได้หรือรูขมมาได้ ถ้าท่านเข้าใจเรื่องนี้ดี ท่านก็จะเห็นว่าถ้าคนไหนสามารถระลึกชาติของตัวเองได้ คนนั้นก็สามารที่จะระลึกชาติของผู้อื่นได้โดยไม่ยาก

สมองของคนเราอาจจะเทียบได้กับวัตถุเครื่องรางหรือวัตถุที่เป็นสื่อในการรับพลังจิต และควรจะพิจารณาให้ละเอียดว่า สมองเป็นวัตถุที่เป็นสื่อรับพลังจิตได้

ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด เพราะอณูในเซลล์สมองก็เหมือนกับอณูของแม่เหล็กในเทป ซึ่งสามารถที่จะปรับตัวเองหรือเปลี่ยนแปลงไปตามคลื่นของกระแสจิตได้ทันที และในเมื่อโครงสร้างของเซลล์สมองเปลี่ยนไปในรูปไหนนั้นย่อมหมายถึงเหตุการณ์ที่จิตได้รับรู้มาได้ถูกบันทึกไว้ในรูปนั้น ข้อเท็จจริงอันนี้พยายามพิจารณาให้ละเอียดส่วนวัตถุอย่างอื่นถึงแม้อณูของมัน จะมีการเปลี่ยนแปลงตามคลื่นของกระแสจิตที่เกิดจากการปลุกเสก หรือเกิดจากความรู้สึกอันรุนแรงของใครก็ตาม ถึงแม้มันจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร แต่อ่านาจตำแหน่งที่มีอยู่ในวัตถุ นั้นย่อมจะต้องมีอยู่เสมอ ก็ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปทั้งหมดไม่ได้ แต่ในเมื่อรับไว้ได้แล้ว ก็เสื่อมสลายได้ยาก ไม่เหมือนกับสมองซึ่งรับไว้ได้ง่าย แต่ก็เสื่อมสลายได้ง่าย เพราะอณูในเซลล์สมองเปลี่ยนตามกระแสจิตได้ง่าย นี่คือการแตกต่างระหว่างเซลล์สมอง กับวัตถุที่เป็นสื่อในการรับกระแสวิญญาณ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้านักวิทยาศาสตร์พยายามศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับโครงสร้างและสาร

ประกอบของสมองอย่างละเอียด จนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริง
 ในเรื่องเหล่านี้แล้ว นักวิทยาศาสตร์ก็สามารถที่จะประ-
 ดิษฐ์เครื่องมือสำหรับกระแสจิตจากคนอื่น หรือจาก
 โอบปาติกะได้ง่ายขึ้น และต่อไปก็อาจจะรู้จักวิธีที่จะทำ
 การเปลี่ยนแปลงอำนาจของจิตที่มีอยู่ในเครื่องประดิษฐ์
 นั้น ให้ปรากฏออกมาเป็นรูปหรือเป็นเสียงได้เหมือนกับ
 เหตุการณ์ที่ได้เคยเกิดมา อันนี้เป็นแต่เพียงความหวัง
 ของข้าพเจ้าว่า สักวันหนึ่งนักวิทยาศาสตร์คงจะสร้าง
 เครื่องมือนั้นได้ และเมื่อใดสร้างเครื่องมืออันนี้ได้แล้ว
 ความเร้นลับต่าง ๆ ของชีวิตก็จะถูกเปิดเผยขึ้นมาโดยง่าย
 และเมื่อมนุษย์ทั้งหลายรู้ถึงความเร้นลับของชีวิตเป็น
 อย่างดีแล้ว ก็คงจะรู้สึกว่สิ่งที่สำคัญที่สุดที่มนุษย์ควรจะ
 ทำ ก็คือการสร้างจิตใจของตัวเองให้สูงขึ้นด้วยคุณธรรม
 ต่าง ๆ ความคลั่งไคล้หลงใหลที่มุ่งแต่จะแข่งขันกันแสวง
 หาวัตถุอย่างที่มีอยู่ในเวลานี้ เมื่อถึงสมัยนั้นมนุษย์ทั้ง
 หลายก็คงจะเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ และแล้วก็จะหันมา
 สนใจในเรื่องการสร้างจิตใจมากขึ้น

อนึ่ง เมื่อพูดถึงเรื่องการระลึกชาติได้ ข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะเน้นให้ท่านผู้อ่านได้ทราบถึงประเด็นที่สำคัญอีกสักครั้งหนึ่ง กล่าวคือ ผู้ที่ระลึกชาติได้ดีในชีวิตประจำวัน ก็คือคนที่มีความจำดี ซึ่งสามารถระลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาได้คืนัน มีหลักสำคัญอยู่ ๒ ประการ คือ—

๑. ในด้านจิตใจจะต้องเป็นคนที่ไม่มีความกตัญญูในทางอารมณ์ หรือมีแต่น้อย จะต้องไม่มีอารมณ์ค้าง ไม่เป็นคนมีนิสัยชอบฝันหรือสร้างวิมานในอากาศ และเป็นคนขยันท่อง เมื่อจะจำเรื่องราวอะไรก็พยายามจำให้แม่นยำ คนที่นิสัยอย่างนี้ ถ้าหากเป็นมาตั้งแต่เกิด ก็เป็นอันหวังได้แน่นอนอย่างหนึ่งว่า จะต้องเป็นคนที่มีความจำดี แต่ถ้าหากนิสัยอันนี้ไม่ได้มีมาตั้งแต่เกิด พังมาหัดในภายหลัง ก็จะทำให้มีความจำดีขึ้นเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้เท่ากับคนที่ไม่มีนิสัยกตัญญูมาตั้งแต่เกิด ซึ่งหมายความว่านิสัยอันนี้ได้มีมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อน

อนึ่งสำหรับคนที่ไม่มีความกตัญญูนี้ ถ้าหากได้มีโอกาสฝึกสมาธิให้ดีแล้ว ก็จะกลายเป็นคนที่มีความจำดีขึ้นเป็นพิเศษทีเดียว และจะฝึกสมาธิได้ง่ายด้วย

๒. ในค้ำนสมองก็ต้อตี้ค้ำย แต่โดยธรรมคาคน
 ที่มีวิบากมาคิตี สมองก็ย้อมจะต้อตี้มาต้งแต่เกิด แต่
 อย่งไรก็ค้ำสมองของคนเรจะคิตีหรือไมคิตีขึ้นอยู่กบเหตุ
 หลยอย่ง เช่นถ้เกิดในตระกูลที่พ่อแม่เป็นคนมีสมอง
 คิตี ลูกก็ต้อตี้ค้ำย และในเมื่อได้สิ่งแเวคล้อมที่คิตี เช่น
 ด้รับอหำรคิตี ด้ยำบำรุงที่คิตี รวมท้งมีการพักผ่อนใน
 ทงสมองอย่งเพียงพอ สุขภำพในทงร่ำงก่ำยโดยท้วไป
 กิตี ไม่มีสิ่งที่เป็นพิษต่อสมอง ถ้หำกคนไหนมีลักษณะ
 ต้งที่ว้ำนั้ ก็แปลว่ำอยู่ในสิ่งแเวคล้อมที่คิตี และสมองก็จะ
 คิตีค้ำย ถ้สิ่งแเวคล้อมต้งที่กล่ำวมำไมคิตี หรือกรรมพันธ์
 ไมคิตี สมองก็จะไมคิตีค้ำย

คนที่สมำรถระลิกขำคิตีได้ ซึ่งหำยถึงก่ำรระลิก
 ขำคิตีได้ในขำคินั้ คีอระลิกถึงเหตุก่ำรณที่ผ่ำนมำแล้วด้คิตี
 จะต้อตี้มีคุณสมบัติต้งในค้ำนจิตใจและสมองคิตีต้งที่ด้กล่ำว
 มำแล้ว อนันเป็นหล็กเกณท์โดยท้วไปของคนที่ระลิกขำคิตี
 ด้ แต่สำหรับคนที่สมำรถจะระลิกถึงขำคิก่อนด้นั้
 นอกจำกจะต้อตี้มีคุณสมบัติต้งสองอย่งเป็นพนฐำน
 อยู่ก่อนแล้ว เขำจะต้อตี้มีคุณสมบัติจำเป็นอกอย่ง

ก็จะต้องได้มาณชั้นสูงด้วย จึงจะสามารถระลึกชาติ
ก่อนได้ คนที่จะระลึกชาติได้หรือไม่ได้ จะระลึกได้มาก
หรือน้อยแค่ไหนอย่างไรบ้างสำคัญอยู่ที่สมาธิ ซึ่งราย-
ละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้ที่ต้องการจะทราบต้องศึกษา
จากหนังสือเล่มอื่นเช่นหนังสือเรื่อง ผู้และเทวดามัจฉริง
แต่ทางที่ตีต้องศึกษาจากพระไตรปิฎกเกี่ยวกับเรื่องนี้โดย
เฉพาะ ในที่นี้ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์จะอธิบายเรื่อง
นี้อย่างละเอียด เพราะถ้าจะทำก็ต้องเป็นหนังสืออีกเล่ม
หนึ่ง ซึ่งจะต้องใช้หน้ากระดาษมากมาย

๑๒. เหตุไรบางคนระลึกชาติได้

บางคนระลึกไม่ได้?

หนึ่งยังมีปัญหาอีกข้อหนึ่ง ซึ่งคนส่วนมากมักจะ
สงสัย คือเด็กบางคนพอเกิดมาพูดได้ ก็ระลึกชาติได้
โดยไม่ได้ฝึกหัด ตัวอย่างเช่นนี้มีทุกประเทศ เมื่อไม่นาน
มานี้มีฝรั่งคนหนึ่งชื่อศาสตราจารย์เอียน สตีเวนสัน ได้
เข้ามาสำรวจเกี่ยวกับคนที่ระลึกชาติได้ในเมืองไทย เขา
ได้พบว่ามีอยู่หลายรายที่มีหลักฐานเชื่อถือได้ว่าระลึกชาติ
ได้จริงๆ ท่านศาสตราจารย์ผู้นี้ได้ไปสำรวจหลายประ-

เทศ และเท่าที่ปรากฏในเอกสารที่เขารวบรวมไว้ได้นั้น มีอยู่ถึง ๖๐๐ กว่าราย จากหลักฐานที่เขาอ้างไว้นี้ ทำให้เชื่อได้ว่า คนบางคนสามารถระลึกชาติได้จริง ปัญหาที่มีอยู่ว่า เพราะเหตุไรบางคนจึงระลึกชาติได้? และเพราะเหตุไรคนส่วนมากจึงระลึกชาติไม่ได้? ปัญหาข้อนี้ ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านแล้ว และท่านได้อธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

ก่อนอื่นขอให้พิจารณาให้เข้าใจเสียก่อนว่า ชีวิตของคนเรานั้นก็เหมือนกับการเดินทาง トラบไตที่เรายังไม่บรรลุถึงนิพพานเราก็จะต้องเดินต่อไปเรื่อย ๆ ไม่มีการสิ้นสุด การตายไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะโดยธรรมดาเมื่อคนเราตายแล้ว หลังจากนั้นเพียงชั่วขณะจิตเดียวก็เกิดใหม่ เพราะฉะนั้นความตายจึงไม่มีความหมายอะไร ความตายก็เหมือนกับการนอนหลับ ซึ่งผู้ที่นอนหลับเมื่อตื่นขึ้นมาแล้ว ก็ย่อมจะจำถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วได้ และในระหว่างที่ไปมีชีวิตอยู่ในโลกของโอปปาติกะนั้น โดยปกติพวกโอปปาติกะที่อยู่ในสุคติภูมิย่อมจำถึงเหตุการณ์ในขณะที่เป็นมนุษย์ได้เสมอ ซึ่งบางคนก็จำได้ดี

เหตุที่ทำให้ระลึกชาติไม่ได้

๑๕๓

มาก แต่บางคนถ้าเป็นโอบปาติกะอยู่นาน หรือมัวไป
เพลิดเพลิดอยู่กับเหตุการณ์ในโลกของโอบปาติกะ ก็
อาจจะลืมเหตุการณ์ในโลกมนุษย์ สำหรับโอบปาติกะ
ประเภทนี้เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะจำเหตุการณ์ในหนหลัง
ไม่ได้เลย แต่สำหรับพวกที่ยังสนใจอยู่กับเรื่องมนุษย์
และยังจำเหตุการณ์ในระหว่างที่ยังเป็นมนุษย์ได้ดี พวก
นี้เมื่อมาเกิดเป็นคนแล้ว ย่อมอยู่ในฐานะที่สามารถจะ
ระลึกชาติก่อนได้ ก็จะระลึกได้ถึงชาติที่เคยเป็นมนุษย์
และชาติที่เป็นโอบปาติกะด้วย แต่อย่างไรก็ดี สาเหตุที่
ทำให้ระลึกชาติไม่ได้นั้นมีอยู่หลายอย่าง เช่น :-

เหตุที่ทำให้ระลึกชาติไม่ได้

๑. สภาพของจิตตอนที่จะจุติ ถ้าหากเป็นจิตที่
มีตมัวไม่ผ่องใส หรืออยู่ในภาวะของความสับสนตัว เนื่อง
จากมีเรื่องอื่นๆ แทรกเข้ามาในขณะที่กำลังจะจุติ เลยทำ
ให้ลืมถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมด คล้ายกับเมื่อเรากำลัง
พูดอะไรอยู่ แต่ครั้นแล้วมีเหตุการณ์อย่างอื่นมาขัด
จังหวะ เลยทำให้ลืมว่าเมื่อตะกี้ได้พูดว่าอะไร หรือได้

พูดมาถึงไหนแล้ว ในระหว่างที่กำลังจะจุติ ถ้าสภาพของจิตตกอยู่ในภาวะคล้ายๆ อย่างนี้ เมื่อมาเกิดเป็นคนก็จะทำให้ลืมถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมด และอันนี้แหละ คือสาเหตุใหญ่ที่ทำให้คนทั้งหลายเกิดมาแล้วระลึกชาติก่อนไม่ได้

สาเหตุที่ทำให้ระลึกชาติก่อนไม่ได้ดังที่กล่าวมานี้ บางคนอาจเห็นว่า ไม่น่าจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ระลึกชาติก่อนไม่ได้ อันที่จริง ถ้าเป็นเหตุการณ์ในโลกมนุษย์ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญจริง เพราะถึงแม้จะมีเหตุการณ์แทรกเข้ามา ทำให้ลืมถึงเรื่องราวที่ผ่านมา แต่แล้วเราก็จะระลึกได้อีก ในโลกมนุษย์เป็นอย่างนี้ได้ แต่สำหรับในจังหวะที่กำลังจะจุติมาเกิดในท้องแม่นั้น จะเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในโลกมนุษย์อย่างนั้นไม่ได้ เพราะการจุติแล้วปฏิสนธินั้นเป็นการเปลี่ยนชีวิตใหม่ทั้งหมด อย่าลืมว่า วิบากที่ให้ผลในขณะกำลังจะจุตินั้น คือสิ่งที่จะวางพื้นฐานของชีวิตที่เกิดใหม่ตลอดทั้งชีวิต เพราะฉะนั้น ถ้าหากในขณะที่กำลังจะจุติ ถ้าเกิดงงหรือลืมตัว ก็อนึก

ถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาไม่ได้ ครั้นแล้วเหตุการณ์ที่ผ่านมา
นั้น ก็จะขาดตอนไปเลย เพราะสภาพของจิตใจที่กำลัง
งหรือสึมตัวนั้น จะวางพื้นฐานให้แก่ชีวิตใหม่

ขอให้จำไว้ว่า โดยหลักกรรมดาเมื่อวิญญาณจุติ
แล้ว ก็จะปฏิสนธิทันที และในขณะเดียวกันกับที่วิญ
ญาณปฏิสนธินั้น วิญญาณซึ่งอยู่ในสภาพที่สึมเหตุการณ์
ในอดีตทั้งหมด ก็จะเริ่มสร้างสมองขึ้นมาใหม่ตามวิบาก
ที่มีอยู่ในขณะนั้น และสมองที่สร้างขึ้นมาใหม่นั้นก็จะเริ่ม
ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของกรรมพันธุ์ และสิ่งแวดล้อมที่กำลัง
มีอยู่ในขณะนั้น และจะอยู่ในสภาพเช่นนี้เรื่อยไป จน
กระทั่งคลอด และเมื่อคลอดออกมาแล้วก็เริ่มได้รับอิทธิ
พลจากสิ่งภายนอก ซึ่งยิ่งจะทำให้สภาพของสมองและ
สภาพของจิตใจผิดไปจากในตอนที่ยังเป็นโอปปาติกะ ด้วย
เหตุนี้จึงทำให้สึมถึงชาติก่อนได้อย่างสนิท คล้ายกับว่า
เรากำลังเขียนหนังสือบันทึกถึงเหตุการณ์ในอดีตอยู่ แต่
ครั้นแล้วก็มีเหตุการณ์อย่างใหม่เข้ามาแทรก ทำให้เรา

ต้องตั้งต้นเขียนเรื่องใหม่ และก็จำเป็นจะต้องเขียนอยู่ตลอดเวลาด้วย ซึ่งเรื่องที่เขียนนี้ไม่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต เมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุการณ์ในอดีตซึ่งอยู่อีกหน้าหนึ่ง ก็ถูกทับด้วยหน้าที่เขียนใหม่มากขึ้นโดยลำดับ จนกระทั่งไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะไปพลิกดูข้อความในหน้าที่เขียนค้างเอาไว้ ข้ออุปมาอันนี้ แม้จะไม่ตรงกับความเป็นจริงนัก แต่ก็พอเป็นตัวอย่างที่จะทำให้เข้าใจได้ว่าทำไม คนเราจึงระลึกถึงชาติก่อนไม่ได้

๒. จงจำไว้ให้ดีว่าเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้ คนเราเกิดมาระลึกชาติก่อนไม่ได้นั้น อยู่ในประเด็นข้อที่หนึ่ง และที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะพื้นเดิมเป็นคนมีความกตัญญูมาก มีอารมณ์ค้างมาก เป็นคนมีความจำไม่ดี และชอบฝันหรือสร้างวิมานในอากาศ ฝันนิสสัยเหล่านี้แหละที่ทำให้ลืมถึงเหตุการณ์ในอดีต ถ้าหากตอนที่กำลังจะจุติมีเหตุการณ์อื่นแทรกเข้ามา เลยทำให้เกิดความลืมตัว ลืมเหตุการณ์ที่ผ่านมา นึกได้แต่เฉพาะเรื่องที่กำลังมีอยู่

เหตุที่ทำให้ระลึกชาติไม่ได้

๑๕๗

เดี๋ยวนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากคนไหนฟื้นเดิมเป็นคนไม่มีความกตัญ ไม่มีความกตัญ เป็นคนมีความจำดี มีสติอยู่กับตัวเสมอ และเป็นคนมีสมาธิดี ในขณะที่กำลังจะจุติ จิตใจก็ผ่องใส สำหรับบุคคลประเภทนี้เมื่อมาเกิดเป็นคนพอเริ่มพูดได้ เขาก็จะบอกได้ถึงชาติก่อนว่าเขาเคยเกิดเป็นอะไร แต่อันที่จริงเขาระลึกได้ตั้งแต่คลอดมาแล้ว แต่เขาพูดไม่ได้ ในตอนนั้นเหตุการณ์ในอดีตจะเป็น เสมือนหนึ่ง ภาพในความฝันในขณะที่ กำลังหลับ แต่เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วก็ลืม หมายความว่า ในตอนที่สมองของเด็กยังไม่สมบูรณ์นั้น เด็กก็สามารถระลึกถึงเหตุการณ์ในชาติก่อนได้เหมือนกัน แต่แล้วเดี๋ยวก็ลืม และเดี๋ยวก็นึกขึ้นมาได้อีก เด็กจะเป็นอย่างนี้เรื่อยมาจนกว่าสมอง จะสมบูรณ์ พอที่จะใช้เป็น เครื่องมือ รื้อฟื้นถึงเหตุการณ์ในหนหลังได้ ตอนที่เด็กพูดได้นั้นย่อมนำมาจนถึงสมอง ของเด็กเจริญ อยู่ในขั้นที่จะช่วยทำให้นึกถึงเหตุการณ์ในหนหลังได้แล้ว ฉะนั้นในตอนนั้นเด็กที่สามารถ

ระลึกชาติได้นั้นจึงสามารถบอกให้คนอื่นทราบได้ แต่
 อยากรู้ก็ คนที่จะมีฝันไม่กตัญไม่มีการมณค่างมาตั้ง
 แต่ชาติก่อนนั้น หาได้ยากที่สุด เพราะเหตุนี้ คนส่วน
 มากเมื่อเกิดมาจึงระลึกชาติไม่ได้

๓. สาเหตุอีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้ระลึกชาติไม่ได้
 ก็คือเรื่องเวลา ผู้ที่มีชีวิตเป็นโอปปาติกะนานนับเป็น
 สิบล้านปี หรือร้อยปีขึ้นไปโดยนับตามเวลาในโลกมนุษย์
 และไม่ได้มาติดต่อกับมนุษย์เลย พวกนี้เมื่อมาเกิดเป็น
 มนุษย์ก็จะระลึกชาติไม่ได้ แต่ทั้งนี้หมายความว่าต้องมี
 เหตุอื่นตั้งที่กล่าวมาแล้วในข้อที่ ๑ และข้อที่ ๒ ประกอบ
 กว้าง เพราะผู้ใดถึงแม้จะเกิดเป็นโอปปาติกะอยู่นาน แต่
 ถ้าหากในขณะที่กำลังจะจุติมีสติสัมปชัญญะ เช่นอย่าง
 พระโพธิสัตว์หรือผู้ที่ได้ฌานชั้นสูง เมื่อมาเกิดเป็นคน
 ในระยะแรกๆ จะสามารถระลึกชาติได้เสมอ เช่นอย่าง
 พระพุทธเจ้าตามประวัติก็กล่าวว่า ในวันแรกที่พระองค์
 ได้ประสูติออกมาท่านเองก็ได้ทรงกล่าววาทาว่า เราเป็น

เลิศในโลก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย การที่พระองค์ทรงกล่าววาทาเช่นนี้ ก็เพราะทรงระลึกได้ว่าพระองค์เป็นพระโพธิสัตว์ ซึ่งได้ตั้งใจจุติลงมาเกิดก็เพื่อจะตรัสรู้อมตธรรม และทรงแน่วพระทัยมาตั้งแต่ยังอยู่ในสวรรค์แล้วว่า ในชาตินี้พระองค์จะต้องได้สำเร็จเป็นสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่นอน

อนึ่งเนื่องจากตัวอย่างของคนที่ระลึกชาติได้บางคนก็ปรากฏว่าพื้นเดิมเป็นคนไม่สู้จะดีนัก ตัวอย่างเช่นนี้อาจจะทำให้บางคนเกิดความสงสัยว่า เพราะเหตุไรคนประเภทนี้จึงระลึกชาติได้? ปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านเหมือนกัน และท่านก็ได้ตอบว่า—

คนบางคนที่ว่าในอดีตเป็นคนไม่ดีนั้น เราจะต้องพิจารณาให้ละเอียดกว่าไม่ดีเพราะอะไร? ไม่ดีในเรื่องอะไร? เพราะบางคนเห็นว่าเขาไม่ดีนั้น เมื่อพิจารณาให้ละเอียดแล้ว บางทีก็ปรากฏว่าลักษณะโดยทั่วไปของเขาคงดีกว่าคนบางคนที่เราว่าเป็นคนดีเสียอีก ทั้งนี้ก็เพราะโดย

ธรรมาคคนที่เกิดมาในโลกนี้ ไม่ว่าจะเลวสักเพียงไร
 ความดีก็ต้องมีอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นจะเกิดมาเป็นคนไม่ได้
 และในทำนองเดียวกันคนที่เราถือว่าเป็นคนดีนั้น แม้จะ
 ดีสักเพียงไร ส่วนที่ไม่ดีก็ต้องมีอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นก็จะ
 ไม่มาเกิดเป็นคนเหมือนกัน และอีกอย่างหนึ่ง ความดี
 หรือความชั่วส่วนไหนจะปรากฏออกมานั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ
 กับสิ่งแวดล้อมและการอบรม เช่นคนบางคนพื้นเดิม
 เป็นคนดีหลายอย่าง แต่ในเมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี
 ใ้รับการอบรมไม่ดี ความชั่วที่มีอยู่ในสันดานก็จะเจริญ
 เพราะฉะนั้นก่อนที่จะลงมติว่าใครดีใครชั่ว ควรจะต้อง
 พิจารณากันให้ละเอียด แต่อย่างไรก็ดี สำหรับคนที่มี
 สันดานต่ำจริงๆ แล้ว จะไม่มีทางระลึกชาติได้เลย

๑๓ เห็นอุบาทว์

ปัญหาเรื่องเตียงอุบาทว์คือเตียงซึ่งมีพลังของวิญญานอันชั่วร้ายอันเกิดจากการฆาตกรรมสิงอยู่ ข้าพเจ้า
 ใ้ตอบอธิบายมาได้อย่างละเอียด พร้อมกับอธิบายให้เห็น

ว่า การระลึกชาติได้เป็นไปได้อย่างไร สิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณาให้ถี่ถ้วนก็คือคำว่า สิ่งอยู่ ซึ่งโดยปกติคำนี้มีความหมายอยู่ ๒ อย่าง ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ กล่าวคือในกรณีของเตียงอุบาทว์นั้น คำว่า สิ่งอยู่ หมายความว่า เตียงได้รับพลังของวิญญาณอันชั่วร้ายเข้าไป และคำว่า รับ ในที่นี้หมายถึงว่า พลังของวิญญาณซึ่งมีอยู่ในเตียง นั้นได้เปลี่ยน รูปจากเดิมกลายเป็น พลังวิญญาณอันชั่วร้ายและพร้อมกันนี้ก็ไต่บันทึกลงเหตุการณ์ต่างๆ เอาไว้ด้วย อย่าลืมว่า โดยปกติวิญญาณย่อมมีอยู่ในสสารทุกชนิด เพราะโครงสร้างและคุณสมบัติของวัตถุ นั้น เกิดมาจากพลังของวิญญาณที่มีอยู่ในวัตถุนั้น หลักวิชาดังที่ได้กล่าวมานี้ต้องพยายามศึกษาให้เข้าใจ

และอีกอย่างหนึ่งคำว่า สิ่งอยู่ หมายถึง มีโอปปาติกะอาศัยอยู่ ซึ่งในประเด็นนี้มีความหมายไม่เหมือนกับในประเด็นแรก คำที่เราพูดกันอยู่เสมอว่า วิญญาณ สิ่งอยู่ที่นั่นที่นี้ เช่น สิ่งอยู่ที่บ้าน หรือ สิ่งอยู่ที่ต้นไม้ คำว่า สิ่งในที่นี้หมายถึงมีโอปปาติกะอาศัยอยู่ที่นั่น เรื่องนี้ต้องศึกษาให้ดีคำว่า สิ่งมีความหมายอย่างไรบ้าง

สำหรับในเรื่องของเห็ดอุบาทว์มีประเด็นที่แตกต่างจากเรื่องเตียงอุบาทว์ เพราะเห็ดที่กล่าวถึงนี้ ไม่ใช่เป็นวัตถุที่มีอยู่ในโลกนี้ คนอื่นมองไม่เห็น เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ เห็นเพียงคนเดียว อำนาจของพลังของวิญญาณที่ชั่วร้ายในเมื่อมีความเข้มข้น ก็สามารถที่จะรวมกันเป็นวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งในโลกทิพย์ได้เหมือนกัน ขอให้ท่านสังเกตจากตัวอย่างที่ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้บันทึกไว้ดังต่อไปนี้:—

“ตัวอย่างของเรื่องที่น่ากลัว มีอยู่รายหนึ่ง เป็นเรื่องของนายพัน โทคาส เทลโลผู้มาขอความช่วยเหลือจากดิฉัน ท่านนายพันโทผู้^{นี้}แต่เดิมได้มีโอกาสติดต่อกับลูกชายซึ่งเป็นนักบินและผู้ซึ่งได้ถึงแก่กรรมในระหว่างสงคราม ทั้งนี้โดยการทรงของดิฉันมาแล้วหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน วันหนึ่งท่านได้มาขอร้องดิฉันให้ช่วยเหลือเพื่อนของท่าน ๒ คนด้วย บุคคลที่กล่าว^{นี้}เป็นสามีภรรยาที่อาศัยอยู่ในบ้านในชนบทแห่งหนึ่ง ซึ่งต่อมา

ภายหลังคล้าย ๆ กันว่าเป็นที่สังสิทธิ์ของแหล่งอาถรรพ์
อันร้ายกาจและน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง

คือนับตั้งแต่สามภรรยาย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้
ก็ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ เกิดขึ้นตามมาติด ๆ กัน
โดยไม่หยุดยั้ง ในช่วงระยะเวลา ๖ เดือน ได้มีการตายเกิด
ขึ้นถึง ๖ ครั้ง เริ่มตั้งแต่สัตว์เลี้ยงไปจนถึงมารดาของ
หญิงผู้หนึ่ง การที่เกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้นโดยไม่หยุดหย่อน
เช่นนี้ทำให้ชายหญิงคู่หนึ่งเกิดความวิตกกังวลเป็นอย่างยิ่ง
และบัดนี้เธอเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลว่า ผู้ที่
จะตายต่อไปนั้นน่าจะเป็นลูกชายคนเล็กของเธอเอง จริง
อยู่เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้อาจจะอธิบายว่า เป็นเรื่อง
ของความบังเอิญของเหตุการณ์ ธรรมชาติ ซึ่งบางครั้งก็อาจ
จะเกิดขึ้นติด ๆ กันได้โดยไม่จำเป็นต้องมีอำนาจพิเศษ
ลึกลับใด ๆ เข้าไปเกี่ยวข้อง แต่นั่นแหละ บางครั้งก็
อาจมีอำนาจลึกลับเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยก็ได้ ดังนั้นท่าน
พันโทศาสเทโล จึงมาหาดิฉัน และขอให้ดิฉันแก้ไข
เรื่องนี้ให้ด้วย

เราทั้ง ๖ คน จึงออกเดินทางไปยังบ้านหลังนั้น
 พร้อมกัน พอถึงบ้านนั้นก็ได้รับการทักทาย
 จากโอบปาติกะผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านนี้มาแต่เดิม
 โอบปาติกะผู้นี้เดินท่อม ๆ ไปมาในบ้านหลังนั้น รู้สึกว่า
 แก่มีอารมณ์ไม่สู้ดี และบ่นว่า “คูชิ คูไ้อ้วพวกนี้มันทำชิ
 มันเที่ยวโค่นต้นไม้ลงหมดไม่มีเหลือไว้ให้เลยทีเดียว”
 อันที่จริงดิฉันคิดว่า แม้ว่าโอบปาติกะผู้ี้จะมีจิตซึ่งเคียด
 ที่มีบุคคลไปตัดต้นไม้ของแกก็ตาม แต่รู้สึกว่าแกเป็น
 ชายแก่ที่ไม่มีพิษสงอะไร และไม่ไ้มีเจตนาร้ายอย่างหนึ่ง
 อย่างไม่ใด ถ้าหากว่าเหตุการณ์ร้ายในบ้านหลังนี้มีมูลเหตุมา
 จากโอบปาติกะที่ร้ายจริง ๆ ดิฉันก็เชื่อแน่ว่า โอบปาติกะ
 ชายแก่ผู้ี้คงจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชั่วอย่างแน่นอน

ดิฉันเดินนำคณะของเรา ซึ่งมี ๘ คนด้วยกันไป
 รอบ ๆ บ้าน เหตุการณ์ก็เป็นปกติคืออยู่ จนกระทั่งเรา
 เข้าไปในห้องนอน จากเตียงนอนในห้องนั้นเองดิฉันก็
 เริ่มรู้สึกว่า มีพลังอันชั่วร้ายอย่างรุนแรงที่สุดเท่าที่ดิฉัน
 ได้เคยประสบมา แม้ชานออกมา พลังอันชั่วร้ายนี้มิ

กำลังแรงกล้าอย่างยิ่ง จนกระทั่งทำให้ดิฉันหยุดกึกกลาง
 ทันที และดวงตาของดิฉันก็จ้องมองไปที่เตียงนอนโดย
 ไม่ได้กระพริบ ๗ ทีนั้น ดิฉันจึงได้เห็นสิ่งที่ดิฉันไม่เคย
 เห็นมาก่อนเลย มันเป็นส่วนกลางของการแผ่รังสีที่ชั่ว
 ร้ายที่ดิฉันสามารถจะรู้สึกได้จากการที่มันล้อมกายของ
 ดิฉันอยู่ในขณะนี้ มันเป็นคล้ายๆ กับเห็ดทรายักษ์ขนาด
 ใหญ่มหึมาทีเดียว มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวมาก และ
 เห็ดราดังกล่าวนี้เต้นตุบๆ อยู่ตลอดเวลา เมื่อมองดูจะ
 เห็นว่า มันมีท่าทางน่ากลัวน่าสยดสยองมาก ซึ่งอันที่
 จริง มันก็มีอานุภาพน่ากลัวน่าสยดสยองจริงๆ ค่ะ

สำหรับความรู้สึกของดิฉันเองเมื่อเห็นเข้า ก็รู้
 สึกว่าอยากจะออกไปเสียให้พ้นโดยเร็ว แต่ทันใดท่าน
 เมฆแดงก็มาปรากฏให้ดิฉันเห็นทางทิพยจักขุ และ
 บอกให้ดิฉันยืนนิ่งๆ อยู่ ณ ทีนั้น ครั้นแล้วต่อจากนั้น
 ท่านได้บอกให้ดิฉันค่อยๆ เดินเข้าไปที่เตียงนอน ไปหา
 เจ้าเห็ดทรายักษ์ลามกอันนั้น พอถึงโดยที่ดิฉันไม่ได้ตั้งใจ
 เลย ดิฉันก็รู้สึกว่ามีมือของดิฉันเองเอื้อมออกไป และ

ทั้ง ๆ ที่ฉันมีความรู้สึกขะแยงอย่างแรงกล้าจนบอก
ไม่ถูก ก็รู้สึกว่ามีของของตัวเองกตลิกจมลงไปในเจ้าเห็ดรา
ที่น่ารังเกียจโสโครกนั้นสุดกำลัง ดูเหมือนฉันจะรู้สึกว่
มันคันและแสบๆ อยู่ภายใต้การกุมอย่างแน่นของฉัน
ในขณะที่ท่านเมฆแดงได้ส่งพลังของท่านโดยผ่านมือฉัน
ไปทำลายอนุภาพของมันอยู่ไม่ช้าระยะ ในที่สุดเจ้าสิ่ง
ลามกนั้นก็ค่อย ๆ หดและยุบตัวลง และในที่สุดก็หายไป

ตลอดเวลาเหล่านี้ ผู้ที่ไปกับฉันด้วย เผ่าค
อาการของฉันอย่างสนเท่ห์ และไม่เข้าใจ แต่ก็เต็มไปด้วย
ด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเรื่องราวเสร็จ
แล้ว ฉันจึงอธิบายให้เขาฟังถึงสิ่งที่ฉันได้เห็นและได้
กระทำลงไป และรับรองกับผู้ที่อยู่ในบ้านนั้นว่า ต่อไป
นี้เวทย์มนต์และสิ่งอันชั่วร้ายต่าง ๆ จะสิ้นสุดลงไม่มีอีก
ต่อไปแล้ว

แต่คนทั้งหลายได้ถามเป็นเสียงเดียวกันว่า “แล้ว
มันเป็นอะไรเล่าครับ ? มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ? ”

“มันเป็นสิ่งที่เราเรียกกันว่า กล้ายๆ จะเป็นสิ่ง
 อารมณ์ที่ร้ายแรงชนิดหนึ่ง” ดิฉันตอบ “ท่านเมฆแดง
 ได้กล่าวไว้ว่า อารมณ์อันร้ายกาจนี้อาจจะเกิดขึ้นในที่ใด
 ที่หนึ่งก็ได้ ถ้าในที่นั้นมีพลังหรือมีกระแสคลื่นแห่งความ
 ชั่วร้ายอยู่อย่างเข้มข้นเพียงพอ มันก็จะกลายเป็นสิ่งร้าย-
 แรงทำนองนั้นขึ้นมาได้”

ขอให้สังเกตจากเรื่องที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้
 บันทึกไว้ จะเห็นได้ชัดว่า อำนาจของพลังชั่วร้ายที่
 รวมตัวกันขึ้นเป็นเสมือนเห็ดยักษ์นี้ ไม่เหมือนกับพลัง
 ของวิญญาณชั่วร้ายที่มีอยู่ที่เดียว และปัญหาในเรื่องนี้ก็
 ดูเหมือนจะไม่ค่อยมีอะไร เพราะในหนังสือก็ได้บอกไว้
 แล้วว่าอารมณ์อันร้ายกาจนี้จะเกิดขึ้นในที่ใดที่หนึ่งก็ได้
 ถ้าในที่นั้นมีพลังหรือมีกระแสคลื่นแห่งความชั่วร้ายอยู่
 อย่างเข้มข้นเพียงพอ แล้วก็จะกลายเป็นสิ่งร้ายแรงทำ-
 ให้เกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นได้ ซึ่งในหนังสือการติดต่อวิญญาณ
 (หน้า ๑๖๖) ก็ได้บอกไว้แล้วว่า:—

“แต่เดิมมาสถานที่นั้นเป็นสถานที่มีคนกลุ่มหนึ่ง มีความอาฆาตพยาบาทกันอย่างร้ายแรง และมีการสังหารกันอย่างชนิดหลังเลียดชะโลมดินลงไปในที่ผืนแผ่นดินนี้ และเป็นจำนวนมาก” เป็นอันว่าพลังอันชั่วร้ายที่เกิดจากฆาตกรรมนี้เองที่เป็นเหตุให้คนซึ่งอยู่ในที่นั้นมีการตายเกิดขึ้น เช่นที่กล่าวไว้ว่า (หน้า ๑๖๑) “ในช่วงระยะเวลา ๖ เดือนได้มีการตายเกิดขึ้นถึง ๖ ครั้ง เริ่มตั้งแต่สัตว์เลี้ยงไปจนถึงมารดาของผู้^๕” คือหญิงที่มาขอให้เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ไปสำรวจดูที่บ้านเขา

จากตัวอย่างในเรื่องนี้บางทีก็อาจจะทำให้เราเข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า ในที่ซึ่งมีอุบัติเหตุ เช่นรถชนกันตาย ต่อมาก็มักจะปรากฏว่าในที่ตรงนั้นมีอุบัติเหตุในทำนองเดียวกันเกิดขึ้นอีก หรือในสถานที่แห่งใดมีคนผูกคอตาย ต่อมาก็มักจะมีคนผูกคอตายอีก เรื่องอย่าง^๕นี้เป็นที่รู้จักกันทั่วไป แต่อย่างไรก็ดี สำหรับในเรื่องนี้ ท่านได้บอกไว้ว่ามีสาเหตุอยู่ ๒ อย่าง คือ :-

๑. เกิดจากอำนาจของวิญญูณอันชั่วร้ายแบบเดียวกับเห็ดรา

๒. เกิดจากคนที่ตายด้วยอุบัติเหตุซึ่งเวลานั้นเป็นโอบปาติกะยังคงวนเวียนอยู่ในที่นั้น แล้วคอยคลำใจให้เกิดอุบัติเหตุเช่นเดียวกับที่ตัวเองได้รับ

อนึ่ง สำหรับในกรณีของโอบปาติกะที่เป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ^๕นี้ยังแยกประเด็นไปได้อีก ๒ ประเภทคือ:—

๑. ประเภทหนึ่ง โอบปาติกะ^๕นี้มีความน้อยเนื้อต่ำใจหรือมีความโกรธแค้น ที่ตัวเองต้องมาตายในลักษณะ^๕นี้แล้วมีความรู้สึกอยากจะให้คนอื่นเป็นเหมือนกับตัวเอง ซึ่งอัน^๕นี้มักจะเป็นแก่พวกโอบปาติกะที่^๕ฟื้นเดิมเป็นคนแบบ^๕นั้น คือเป็นคนที่ไม่อยากจะเห็นคนอื่นดีกว่าตน^๕นั้นเมื่อตัวเองต้องมาได้รับเคราะห์กรรมอย่างไร ก็อยากจะเห็นคนอื่นได้รับเหมือนกับตัวเอง

๒. อีกประเภทหนึ่ง เป็นพวกที่มีความว่าเหว^๕ต้องการเพื่อน

แต่อย่างไรก็ดี คนที่จะตกเป็นเหยื่อให้พวกเหล่านี้
คลใจได้นั้น ต้องเป็นคนที่มีความคล้อยคลึงกับพวก
โอปปาติกะเหล่านี้ และถึงเกณฑ์ชะตาที่จะต้องเป็นอย่าง
นั้นด้วย โดยธรรมดาทั่วไปแล้วสำหรับคนที่มีความ
มาไม่เหมือนกับพวกเหล่านี้ ก็ไม่อาจจะได้รับอันตราย
จากพวกเหล่านี้ได้

ปัญหาอาจจะมีขึ้นว่า คนที่ตายด้วยอุบัติเหตุ เช่น
ถูกรถชนตาย วิญญานของเขาจะต้องวนเวียนอยู่ในที่
นั้นเสมอไปหรือไม่?

ท่านบอกว่าไม่เสมอไป พวกที่ต้องวนเวียนอยู่ใน
ที่เกิดเหตุ นั้น ส่วนมากเป็นพวกที่ไม่รู้ตัวว่าตาย และ
ไม่ได้ทำบาปกรรมอย่างอื่นไว้มากถึงขนาดต้องไปเสวยผล
ของกรรมอยู่ในที่อื่น และอีกประการหนึ่ง การที่คน
เหล่านี้ต้องได้รับความทุกข์ทรมานวนเวียนอยู่ในสถานที่
เกิดเหตุก็เท่ากับได้รับผลของกรรมของเขาอยู่แล้ว เพราะ
ถ้าหากเป็นบุคคลที่มีบุญซึ่งจะต้องไปเกิดในสวรรค์ แต่
ต้องมาประสบอุบัติเหตุถึงแก่ความตายเพราะบาปกรรม

บางอย่าง ซึ่งในบางกรณีการได้รับอุบัติเหตุ^๕นั้นก็เป็นการใช้กรรมครั้งสุดท้ายแล้วหมดเพียงแค่นั้น สำหรับในกรณีอย่าง^๕นี้ เมื่อตายแล้วจะไม่อยู่ในที่นั้น จะไปเสวยสุขอยู่ในสวรรค์ทันที หรือถึงแม้จะไม่ไปสวรรค์ทันที ครึ่งแรกอาจจะวนเวียนอยู่แถวนั้น แต่แล้วในไม่ช้าก็จะรู้สึกตัวเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเข้าใจเรื่องตัวเองดี ข้อสำคัญก็คือความอาฆาตพยาบาทหรือความเป็นห่วงโถงๆ ไม่มี และรู้ตัวเป็นอย่างดีว่าตัวเองได้ตายมาเกิดใหม่แล้ว สำหรับบุคคลประเภทนี้จะไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ^๕นั้น ไม่ว่าเขาจะตายด้วยวิธีไหน เช่นทหารที่ตายในสงคราม หรือคนที่ถูกยิงตาย หรือถูกงูกัดตาย หรือตกน้ำตาย หรือจะตายด้วยเหตุอะไรก็ตาม เรื่อง^๕นี้ไม่สำคัญ ข้อที่สำคัญอยู่ที่หลังจากตายแล้วรู้สึกตัวว่าตาย และไม่มีความโกรธ ไม่มี ความผูกพัน เข้าใจเรื่องชีวิต^๕นี้และชีวิตหน้าได้ดีมาตั้งแต่สมัยเมื่อยังเป็นคนอยู่ อัน^๕นี้สำคัญกว่า

อนึ่งสำหรับพลังของวิญญาณที่ชั่วร้ายซึ่งอาจจะเกิดจากกระแสวิญญาณของผู้ที่รบราฆ่าฟันกัน หรืออาจจะเนื่องมาจากกระแสวิญญาณของกลุ่มคนที่หมกมุ่นในความชั่วอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งในเมื่อมีความเข้มข้น ก็อาจจะกลายเป็นสิ่งที่มีรูปร่างเหมือนอย่างเห็ดคังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ท่านบอกว่า สำหรับในเรื่องอย่างนี้ไม่จำเป็นจะต้องมีรูปร่างเป็นเหมือนเห็ดเสมอไป อาจจะมีรูปเป็นอย่างอื่นก็ได้ ทั้งนี้สุดแล้วแต่กระแสของวิญญาณมันจะออกมาในรูปไหน และสิ่งแวดล้อมในที่นั้น ๆ เป็นอย่างไร ขอให้นึกถึงกระแสน้ำหรือกระแสลมที่หมุน ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดรูปออกมาในลักษณะไหนก็ได้

และอีกประการหนึ่ง พลังของวิญญาณชั่วร้ายซึ่งมีอยู่ในที่ต่าง ๆ นั้น ที่ไม่ปรากฏออกมาเป็นรูปคือยังอยู่ในลักษณะที่เป็นพลังงานก็มีอยู่ไม่น้อย คนที่มีตัวเป็นสื่อเมื่อเข้าไปใกล้ก็จะเกิดความรู้สึกในทำนองสังหรณ์ใจ หรือไม่ก็คลใจให้คิดไปตามอำนาจของมัน อย่างนี้ก็มิ

และในบางกรณี อาจจะทำให้เกิดปฏิกิริยาในทาง
เคมี เช่นทำให้เกิดเป็นแสง หรือเป็นประกาย หรือ
บางทีก็อาจจะทำให้เกิดเป็นเหมือนกับเปลวไฟก็มี พวก
ลางร้ายหรือลางสังหรณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นก็เพราะเหตุนี้ และ
ในที่บางแห่งที่คนมักจะเห็น ปราภฏการณ์อะไรแปลก ๆ
ซึ่งเป็นการเห็นด้วยตาธรรมดา และนักวิทยาศาสตร์บาง
คนก็อาจจะอธิบายได้ว่าเป็นปฏิกิริยาทางเคมีอย่างไร สิ่ง
เหล่านี้ก็เกิดมาจากพลังของวิญญาณที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยา
ทางเคมี

และในบางกรณี ก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้อง
เป็นพลังวิญญาณที่ชั่วร้ายเสมอไป สิ่งที่เราเรียกกันว่า
ผีพุ่งไต้ พระธาตุเสด็จ หรือปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่มีอยู่
ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ อย่า
ลืมนะว่า ปฏิกิริยาในทางเคมีที่มีอยู่ในร่างกายของคน หรือ
ในสิ่งที่มีชีวิตทั่ว ๆ ไปนั้น ซึ่งถึงแม้จะอธิบายได้ในทาง
วิทยาศาสตร์ก็จริง แต่ก็ควรจะเข้าใจด้วยว่าสาเหตุที่แท้
จริงที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาเหล่านี้ ก็คืออำนาจของวิญญาณ
ที่มีอยู่ในสิ่งที่มีชีวิตนั่นเอง และยิ่งกว่านั้น ถ้าเราเข้า

ใจเรื่องวิญญาณในวัตถุ เราก็จะรู้ว่าปฏิภริยาในทางเคมีของสิ่งมีชีวิต ก็เนื่องมาจากวิญญาณที่มีอยู่ในวัตถุนั้นๆ เพราะปรากฏการณ์ของวัตถุก็คือปรากฏการณ์ของวิญญาณนั่นเอง วิญญาณเป็นพลังงานที่แทรกซึมอยู่ทั่วไป และเป็นแหล่งต้นกำเนิดของพลังงานในทางวัตถุทุกอย่าง ถ้าหากเข้าใจถึงทฤษฎีอันนี้อย่างลึกซึ้งแล้ว ก็จะเข้าใจถึงความเร้นลับของธรรมชาติได้โดยไม่ยาก

อนึ่ง จะต้องนึกไว้เสมอว่า พลังของวิญญาณอาจจะเปลี่ยนรูปไปได้ต่างๆ ตามวิบากของคน หรือพูดอีกนัยหนึ่งสุดแล้วแต่พลังของวิญญาณ จะถูกสะสมออกมาในรูปไหน ในตัวของคนเราเป็นแหล่งที่จะเพาะให้เกิดพลังงานในรูปต่างๆ เพราะคนเรามีการทำกรรมอยู่เสมอทั้งกายกรรมวจีกรรมและมโนกรรม เพราะฉะนั้น ถ้าหากในสมัยใดคนในโลกทำความชั่วกันมาก พลังของวิญญาณที่ชั่วร้ายซึ่งออกมาแต่ละบุคคลมันจะเข้าแทรกซึมอยู่ในอากาศ และในที่สุด เมื่อมันมีมากเข้า ก็เป็นเหตุทำให้เกิดความวิบัติจากภัยธรรมชาติได้เหมือนกัน

หรือไม่เช่นนั้น ก็ก่อให้เกิดความเดือดร้อนความวุ่นวาย
 ในสังคมอยู่เรื่อยๆ ซึ่งเนื่องมาจากบุคคลในสังคมได้ถูก
 อำนาจลึกลับบังคับให้ต้องพูด ต้องทำ ต้องคิดอย่างนั้นๆ
 ทั้งๆ ที่รู้กันอยู่ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ก็ช่วยตัวเองไม่
 ได้ คนดี ๆ บางคนก็กลายเป็นคนเสียคนตามคนอื่นไป
 นั้น นอกจากจะเป็นเพราะการชักจูงจากสิ่งที่เห็นได้ด้วย
 ตา จากเสียงที่ได้ยินด้วยหูแล้ว ยังมีอีกสิ่งหนึ่งก็คือพลัง
 ของวิญญาณที่แผ่ซ่านอยู่ในบรรยากาศนั้น ๆ อันนี้ก็มี
 อิทธิพลไม่น้อยที่คอยชักใจอยู่เบื้องหลัง เพราะฉะนั้นใน
 สมัยโบราณจึงได้ถือเป็นเรื่องเป็นประเพณีมานานว่า เวลาจะสร้าง
 บ้านสร้างเมืองจะต้องเลือกหาสถานที่ที่เป็นมงคล ซึ่งคน
 ที่ตุนั้น นอกจากจะเป็นพวกโหรที่อาศัยการคำนวณตาม
 ดวงชะตาแล้ว ยังมีอีกพวกหนึ่ง คือพวกที่นั่งสมาธิเก่ง
 ซึ่งสามารถจะได้รับพลังของวิญญาณซึ่งอยู่ในที่ต่างๆ พวก
 นี้จะสามารถบอกได้ดีว่าสถานที่แห่งไหนเป็นมงคล สถานที่
 ที่แห่งไหนไม่เป็นมงคล

๑๔. เสียงสุนัขหอน

ในหนังสือการติดต่อกับวิญญาณหน้า ๑๕๕ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้กล่าวไว้ว่า:—

“ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๕ ดิฉันได้รับเชิญให้ไปสืบสวนคดีบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งปรากฏว่ามีปีศาจวนเวียนหาเอกสารที่หายไปอยู่ตลอดเวลา บ้านหลังนี้อยู่ในเซอร์เร่ (Surrey) ผู้เป็นเจ้าของเป็นนักธุรกิจที่มั่งคั่งอาศัยอยู่กับเลขานุการและแม่บ้านของเขา นับตั้งแต่เขาได้ครอบครองบ้านหลังนี้เป็นต้นมา ก็ได้ถูกรบกวนอยู่บ่อย ๆ โดยมีเสียงแปลกประหลาดปรากฏขึ้นเป็นครั้งคราว และเรื่องเช่นนี้ก็ทวีความรุนแรงและถี่ขึ้นทุกทีจนผู้อยู่ในบ้านนั้นเริ่มรู้สึกว่าจะไม่สามารถจะอยู่ต่อไปด้วยความสงบสุขได้

บ่อยครั้งที่เดียวผู้เป็นเจ้าของบ้านต้องสั่นขวัญตกใจตื่น ในเมื่อได้ยินเสียงสุนัขอัลเซเชียนที่เขาให้อยู่ในห้องเดียวกันนั้นส่งเสียงร้องโหยหวนอย่างน่ากลัว และทุกครั้งหลังจากที่การหอนอันโหยหวนนั้นได้หยุดไปแล้ว

ก็จะได้ยินเสียงฝีเท้าเดินไปมาวนเวียนอยู่ในที่หลายแห่ง
ซึ่งไม่มีคนอาศัยอยู่เลย ตัวเลขานุการเองก็ต้องสั่นตงใจ
ตื่นหลายครั้ง ในเมื่อเห็นหน้าปีศาจจ้องมองดูเธอใน
ท่ามกลางความมืด ตัวแม่บ้านเองก็มีเรื่องที่น่าเสียวสยอง
เช่นเดียวกันนี้เหมือนกัน สรุปความแล้วก็จะเห็นได้ว่า
บรรยากาศของบ้านหลังนี้ก็ไม่สมควรที่มนุษย์จะอยู่เลย

จากเรื่องที่เอสเทิล โรเบิร์ตส์ ได้กล่าวไว้นี้มี
ปัญหาที่น่าสงสัยอยู่หลายอย่างเช่น :-

ทำไมคนในบ้านจึงได้ยินเสียงเดินของโอปปาติกะ
และบางทีก็ได้เห็นภาพด้วย ?

แต่เนื่องจากปัญหาอย่างนี้ได้เคยตอบมาแล้ว
เพราะฉะนั้นจะไม่อธิบาย ปัญหาที่ควรจะอธิบายมีอยู่
อย่างเดียวกันคือ :-

เหตุไรสุนัขจิ้งหอนในเมื่อมีโอปปาติกะเข้ามา
ใกล้ ? การที่สุนัขหอนนั้นเป็นเพราะมันเห็นแล้วเกิด
ความกลัว ? หรือว่าเป็นเพราะเหตุอะไร ?

แต่ตามความเข้าใจของคนไทยทั่วไปนั้นถือว่า
 สุนัขหอนในเวลากลางคืนก็เพราะมันเห็นผี เรื่องนี้
 ข้าพเจ้าเองก็สงสัย จึงได้เรียนถามท่าน และท่านก็ได้
 ตอบว่า:—

การที่สุนัขหอนนั้นไม่ใช่เพราะมันเห็น แต่เพราะ
 มันได้รับความสั่นสะเทือนที่มาจากกระแสวิญญาณ ของ
 โอบปาติกะ ในทำนองเดียวกับเมื่อสุนัขได้ยินเสียงระฆัง
 ตี เสียงที่เข้าไปในหูของมันนั้นได้สร้างความเสียวสยอง
 ให้เกิดขึ้นแก่มัน จนกระทั่งมันทนไม่ได้ จึงได้หอนออก
 มา โดยธรรมชาติประสาทของสุนัขมีความไวมาก และจำ
 แม่น เพราะฉะนั้นจึงสามารถใช้สุนัขตามล่าสัตว์ หรือ
 ใช้ตามหาผู้ร้ายได้ดี เพราะประสาทของสุนัขมีคุณสมบัติ
 พิเศษนี้แหละ เวลาโอบปาติกะเข้ามาใกล้ มันจึงสามารถ
 รับความสั่นสะเทือนอันนั้นได้ และรู้สึกเสียวสยอง หรือ
 พุดอีกนัยหนึ่ง ก็รู้สึกไม่สบายจนทนอยู่ไม่ได้จึงได้หอน
 ขึ้นมา คำอธิบายของท่านนี้รู้สึกว่ามีเหตุผลน่าเชื่อที่เดียว

๑๕. ผีผลักรกบันได

ในหนังสือการติดต่อกับวิญญาณหน้า ๑๖๘ มีกล่าวถึงเรื่องผีผลักรกบันได ซึ่งเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้กล่าวไว้ว่า:—

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าจะนำมาเล่าก็คือ เรื่องที่เกิดขึ้นไม่นานหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องของมโนธรรมของชายผู้หนึ่งอย่างน่าชมเชย ดิฉันได้คิดถึงเรื่องนี้เสมอ และได้นึกประหลาดใจว่าจะมีใครอีกสักกี่คนหนอที่สามารถจะกระทำได้อย่างที่เขากระทำแล้ว เพราะอันที่จริงบุคคลที่เป็นตัวการในเรื่องนี้สามารถจะทำลายหลักฐานซึ่งเป็นเครื่องมัดตัวของเขาเองเสียก็ได้ ถ้าเขาต้องการจะทำ เพราะจะไม่มีใครรู้เรื่องนั้นเลยแม้แต่คนเดียว

เรื่องนี้เริ่มต้นเมื่อดิฉันได้รับเชิญให้ไปสอบสวนบ้านหลังหนึ่ง ในบ้านหลังนั้นผู้ที่อยู่ในบ้านต้องพากันได้รับความแปลกประหลาดใจอย่างยิ่งที่มักจะมีวิญญาณที่ยังวนเวียนสิงอยู่ในบ้านนั้น มารังแกเขาครึ่งแล้วครึ่งเล่า

การรังแกหรือการทำร้ายนั้นก็จะเป็นแบบเดียวกัน ตลอดคือ บ่อย ๆ ครั้งคนที่อยู่ในบ้านหลังนี้ที่ไ้บันไดขึ้นไปชั้นบน นั้นจะถูกผลักกลงหลุน ๆ ลงบันไดมากันทุกคน เรื่องนี้ นอกจากจะเป็นเหตุให้เกิดความโกลาหลไปทั่วบ้านแล้วยัง เป็นเรื่องที่น่ากลัวอันตรายอยู่ไม่น้อยอีกด้วย

เมื่อดิฉันมาถึงบ้านนี้ ดิฉันก็ไปหยุดยืนที่เชิงบันได และหันหน้ามองไป ทันใดนั้นก็เห็นหน้าโอบปาติกะแก่ หนวดเกรารุงรังผู้หนึ่งยืนอยู่กึ่งทางบันได ชายผู้นี้ไม่ พุกพล้มทำเพลง แต่ตะคอกออกมาเลยทีเดียวว่า

“ถ้าเจ้าขึ้นไปที่นี่ ข้าจะผลักเจ้าลงไปทันที”

“ดิฉันคิดว่าท่านจะทำไม่ได้แน่” ดิฉันพูดออกไป “ฉันจะขึ้นไปละ และถ้าคุณมีเหตุผลคุณก็ควรจะขึ้นไป ด้วย และเราก็จะเจรจากันในเมื่อเราขึ้นไปถึงชั้นบนโน้น แล้ว”

“ข้าจะอยู่ที่นี้ไม่ยอมขึ้น” โอบปาติกะชายแก่ผู้นั้น ตอบปฏิเสธ ท่าทางบอกว่าจะเอาเรื่องแน่

“ก็ตีเหมือนกัน” ดิฉันตอบ “ถ้าต้องการจะเอาเรื่องกันก็ได้”

ดิฉันพูดออกไปอย่างหัวหาญเต็มที และในใจก็คิดเช่นนั้นจริงๆ ด้วย เพราะมีหลักอยู่ว่า เราจะแสดงอาการกลัวไม่ได้เป็นอันขาด เมื่อต้องเผชิญหน้ากับโอบปาตีกะที่ร้ายๆ หรือที่พยศจะเอาเรื่อง (you must not show fear when dealing with an evil entity or even a fractious one)

ดิฉันไม่รังรอขึ้นบันไดตรงไปหาเขาทีเดียว เขายืนหยัดแน่นอย่างไม่ยอมถอยเหมือนกัน พอดิฉันเข้ามาใกล้พอที่จะคว้าได้ เขาก็เอื้อมมือออกมา แต่แทนที่จะปลัดดิฉันให้ตกบันไดไปดังที่เขาได้กล่าวไว้ เขากลับคว้าเอาสร้อยลูกปัดที่ดิฉันสวมใส่ไว้ และก็เหวี่ยงมันออกไป ทำให้ลูกปัดกระจัดกระจายทั่วห้อง

“เกิดอะไรขึ้นครับ” ผู้ที่เฝ้าอยู่ข้างล่างถามพร้อมกับร้องอย่างตกใจ “สร้อยคอของคุณทำไมจึงตกแตกล่ะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ดิฉันตอบ ให้ความมั่นใจแก่ผู้
 เฝ้าคูอยู่ “รับรองว่าไม่มีอันตรายอย่างใดอย่างแน่นอน”
 ว่าแล้วดิฉันก็เดินขึ้นบันไดไปอย่างองอาจ ในขณะที่เดิน
 กัน ชายแก่ก็ถอยหลังกรุกไปเหมือนกัน พอถึงเชิงบันได
 ดิฉันก็หยุดและกล่าวว่า

“ที่นี่เรามาลองเจรจากันดีกว่า บางทีดิฉันจะช่วย
 คุณได้”

“นี่เป็นบ้านของข้านะ” โอบปาติกะ ผู้เป็นชาย
 แก่หนักกล่าวขึ้น “และเจ้าหมอนั้นผู้อยู่ข้างล่างนั้นมัน
 ชะโมยไปจากข้า”

“จริงดังนั้นหรือ เขาชะโมยมันได้อย่างไร”

“อันที่จริงก็ไม่ใช่เจ้าหมอนั้นโดยตรงหรอก แต่
 พ่อของมันนั่นเองเป็นตัวการ ให้อ้เจ้าแก่นมันโกงเอา
 สถานที่นี้ไปจากข้า และข้าต้องการเอาคืนให้ได้”

“คุณมีข้อพิสูจนเรื่องนี้ได้อย่างไรบ้างล่ะ” ดิฉัน

“พิศุจน์ได้ซี เอกสารยังอยู่ในห่อ บนชั้นใต้ดิน ในที่ที่ไอ้เจ้าหัวขโมยแก้มันซ่อนเอาไว้แต่เดิม เอกสารทุกอย่างอยู่ที่นั่น และรับรองว่าเป็นเอกสารที่พิศุจน์ได้ อย่างดีทีเดียว ”

ดิฉันจึงลงไปห้องใต้ดินพร้อมกับเจ้าของบ้าน ในที่นั้นมึนงง ๆ หนึ่งอยู่สูงขึ้นไปบนกำแพง บนหิ้งนี้เราค้นหาดูปรากฏว่าพบห่อ ๆ หนึ่ง ซึ่งมีฝู่นหนาจับเกรอะกรังไปหมด เราเอาห่อนั้นลงมาจากหิ้งและบดฝู่นให้หมด เสร็จแล้วก็ขึ้นบันไดมาชั้นบน ที่นั่นเราได้ตัดเชือกออก และหลังจากที่แกะห่อออกดูแล้วก็ปรากฏว่า ข้างในห่อมีเอกสารหลายชิ้นด้วยกัน เหมือนดังที่โอบปาติกะชายแก่ได้บอกล่วงหน้าไว้

จากนั้นเราได้ตรวจพิศุจน์หลักฐานกันอยู่พักหนึ่ง ก็ปรากฏว่า โอบปาติกะชายแก่ผู้นั้นพูดถูก คือเขาได้ถูกโกงจริง ๆ เมื่อทราบความจริงเช่นนั้น เจ้าของบ้านในปัจจุบันผู้เป็นบุตรชายของคนที่ถูกโกงนั้นมา ก็ยอมรับความจริงอย่างหน้าขึ้นตาบาน โดยไม่ได้คัดค้าน

อะไรอีกต่อไป เขาได้โอนโน้ตที่คิดฝันนั้นให้แก่ทายาทที่ยังมีชีวิตอยู่ของโอบปาติกะชายแก่นั้นทันที หลังจากนั้นแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์อันร้ายแรงอันเกิดจากโอบปาติกะชายแก่นั้นมารบกวนผู้คนในบ้านอีกเลย."

ขอให้สังเกตว่าเรื่องผีผลักคนตกบันไดนี้แม้แต่ในเมืองไทยก็มีกล่าวถึงเสมอ ฉะนั้นคนส่วนมากจึงไม่สงสัยว่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่ก็น่าสงสัยที่ว่า *ทำไมผีซึ่งเป็นโอบปาติกะจึงสามารถผลักคนให้ตกบันไดได้?* อันที่จริงถ้าหากเรื่องเช่นนี้เป็นไปได้ทุกครั้ง ซึ่งหมายถึงว่าถ้าผีเกิดไม่ชอบใจใครขึ้นมาก็สามารถที่จะผลักให้ตกบันไดหรือทำอย่างไรก็ได้ คนก็จะหมดความสงสัยในเรื่องผี แต่เพราะเหตุที่เหตุการณ์อย่างนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ในจำนวนหลายล้านคนจึงจะมีสักคนหนึ่ง ที่ประสบกับเหตุการณ์ในทำนองนี้ เพราะฉะนั้นปัญหาจึงมีว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้หรือ? เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านแล้ว และท่านก็ได้ตอบชี้แจงมาว่า:—

โดยปกติแล้วพวกโอปปาติกะจะไม่สามารถทำอะไร
 แก่มนุษย์ได้เลย ไม่ว่าจะใช้มือปลัด หรือจะใช้เท้าเตะ
 หรือตีบ หรือจะทำอย่างไรก็ไม่มีผล เพราะมนุษย์โดย
 ทั่วไปตัวไม่เป็นสื่อ จึงไม่สามารถที่จะรับพลังที่มาจากอีก
 ฝ่ายหนึ่งได้ แต่สำหรับในกรณีที่เป็นไปได้เช่น เป็น
 เพราะมีหลักอยู่ว่า โอปปาติกะบางคนมีอำนาจจิตแรง
 และสามารถที่จะใช้พลังที่มีอยู่ในตัวออกมาในรูปเหมือน
 กับคนได้ สำหรับในกรณีอย่างนี้ก็ย่อมจะมีผลมาถึงคน
 แต่ถึงกระนั้น คนที่ได้รับก็ต้องมีตัวเป็นสื่ออยู่บ้าง ไม่
 เช่นนั้นก็จะไม่เกิดผลอะไรขึ้นมา แต่อย่างไรก็ดี โอปปา-
 ปาติกะบางคนแม้จะมีอำนาจจิตสูง แต่ถ้าไม่เข้าใจใช้พลัง
 ในอันที่จะก่อให้เกิดผลต่อมนุษย์ ก็ไม่อาจที่จะทำอะไร
 แก่มนุษย์ได้เหมือนกัน หลักสำคัญอยู่ที่ต้องรู้จักเอาพลัง
 มาใช้ให้เกิดผล ซึ่งในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากมาก ความ
 สามารถอันนี้ดูเหมือนจะเป็นลักษณะพิเศษของแต่ละ
 บุคคลที่มีมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งคนที่มีบางทีก็ไม่ว่ามันมี
 ขึ้นมาได้อย่างไร รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ขอให้ย้อน
 กลับอ่านในตอนที่ว่าด้วยตัวลอยขึ้นจากเตียงในหน้า ๒๔

๑๖. การพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของ

เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์มีความสามารถพิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือเมื่อเธอจับต้องสิ่งของอันใด เธอสามารถที่จะรู้ว่าของนั้นเป็นของใคร มีเหตุการณ์อะไรที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของนั้นบ้าง เช่นที่เธอกล่าวไว้—

“ ครึ่งหนึ่ง มิสเตอร์ แฮคนี่ ได้นำเศษหินชิ้นหนึ่งมาให้ดิฉันถือไว้ แล้วถามว่า ดิฉันสามารถจะบอกเรื่องราวเกี่ยวกับเศษหินชิ้นนี้ได้บ้างหรือไม่? พอดิฉันจับก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาทีเดียว และสามารถบอกเขาได้ว่า หินนี้ได้ถูกฝังอยู่ในดินมาเป็นเวลานานแล้ว เพิ่งถูกขุดขึ้นมาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง และหินนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือที่ทำด้วยหิน ซึ่งอาจจะเป็นขวานก็ได้ ”

การพยากรณ์ของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ที่กล่าวมานั้นปรากฏว่าเป็นความจริง เพราะต่อมา มิสเตอร์แฮคนี่ได้นำหินชิ้นนั้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่พิพิธภัณฑสถานอังกฤษ-ตรวจสอบ และเขาก็ยืนยันตรงกับคำพยากรณ์ของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์

และอีกเรื่องหนึ่งเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ก็ได้กล่าวไว้ว่า:—

“อีกครั้งหนึ่ง ดิฉันได้จับหินก้อนหนึ่ง และก็เกิดความรู้สึกทันทีว่า มันเป็นเศษหัวลูกธนู ความคิดของดิฉันย้อนไปถึงปราสาทสมัยโบราณหลังหนึ่ง แล้วก็นึกไปถึงการรบที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ปราสาทนั้นอย่างแจ่มชัด ดิฉันรู้ว่าเศษหินนี้เป็นหัวลูกศรซึ่งพุ่งเข้าไปในกำแพงอันหนาสมัยโบราณนั้น ดิฉันได้บอกแก่บุคคลที่นำเอามาให้ ดิฉันว่า หินนี้เป็นหินที่หลุดออกมาจากเศษหัวลูกธนู ซึ่งเขาก็นับว่าเป็นความจริงดังนั้น โดยบอกว่า เศษหินนี้เขานำมาจากปราสาทหลังหนึ่งในเวลส์เหนือ”

นอกจากตัวอย่างที่กล่าวมาสองเรื่องนี้แล้ว ยังมีอีกหลายเรื่องที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้เล่าไว้ แต่ทั้งหมดก็สรุปได้ว่า เมื่อเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์จับต้องสิ่งใด ก็สามารถที่จะรู้เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับสิ่งนั้น และในเรื่องนี้เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ก็ได้อธิบายไว้ว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นวัตถุ นั้นจะต้องมีอัตราความสั่นสะเทือนคอเด้น

อยู่เสมอเหมือนกับขัฟจรของบุคคล ริงส์ที่แวดล้อม
ร่างกายของมนุษย์อยู่นี้ก็ส่งความสั่นสะเทือนเป็นช่วง
คลื่นออกมาเหมือนกัน และวัตถุที่เราเรียกกันว่าไม่มี
ชีวิตหรือไม่มีวิญญานนั้นจะดูดความสั่นสะเทือนนั้น
เข้าไป” และเธอได้บอกอีกว่า:—

“บุคคลผู้ชำนาญในเรื่องการพยากรณ์แบบนี้ เมื่อ
จับต้องวัตถุสิ่งของของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เขาก็สามารถ
จะแปล หรือว่า แปลง ความสั่นสะเทือนที่มีอยู่ในวัตถุ
นั้นมาเป็นความรู้ที่ปรากฏในห้วงสำนึกได้ทีเดียว คือ
เขาสามารถจะรู้ถึงลักษณะของผู้เป็นเจ้าของ อัยยาศรัย
ความชอบไม่ชอบ และสติปัญญาของผู้เป็นเจ้าของนั้น
ด้วย นอกจากนั้นบางครั้งก็สามารถจะเห็นภาพในกาละ
หรือเทศะที่ห่างไกลไปจากกาละและเทศะในปัจจุบันนั้น
ก็ได้ โดยที่เขาจะสามารถเห็นภาพที่เกิดขึ้นในอดีตนั้น
มาปรากฏอยู่เฉพาะหน้าเหมือนกับในปัจจุบันอีกด้วย”

นี่คือทฤษฎีที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้กล่าวไว้ และ
การที่เธอทราบเรื่องราวที่เกี่ยวกับวัตถุนั้น ก็โดยเหตุที่
เธอมีความสามารถในการแปลความสั่นสะเทือนออกมา

ได้ สำหรับในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้ทราบเรียนถามท่าน และท่านก็ได้อธิบายให้ฟังว่า หลักที่เอสเทลส์ โรเบิร์ตส์ ได้กล่าวไว้ นั้นเป็นความจริง และการพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ท่านก็บอกว่า เรื่องนี้ทำไม่ไ้่ง่ายนัก ตัวท่านเองเข้าใจแต่ทฤษฎี ในทางปฏิบัติทำไม่ได้ แต่โอปปาติกะอีกองค์หนึ่งท่านบอกว่า ท่านเคยทำได้เมื่อสมัยยังเป็นมนุษย์อยู่ แต่ก็ทำไม่ได้ทุก ครัง และองค์อื่น ๆ อีกหลายองค์ก็บอกว่าเคยทำได้ เหมือนกัน แต่ก็ไม่ใช่ทุกเรื่อง จากเรื่องนี้เลยทำให้ ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องในคัมภีร์พุทธศาสนา ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า:—

พระวงศ์สะ เป็นพระอรหันต์สาวกองค์หนึ่งในจำนวนพระมหาสาวก ๘๐ องค์ พระอรหันต์องค์นี้เมื่อก่อนท่านเป็นพราหมณ์ และมีมนต์พิเศษอยู่อย่างหนึ่ง คือเมื่อรำยมนต์เคาะกะโหลกศีรษะของคนที่ยายไปแล้ว ก็สามารถที่จะรู้ว่าคนนั้นตายแล้วไปเกิดอยู่ที่ไหน ไปเกิดเป็นอะไร และต่อมาได้มีโอกาสมาเฝ้าพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าได้รับสั่งให้ไปนำศีระชะของคนที่เกิดในภุมิ
 ต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งกระโหลกศีระชะของพระอรหันต์ด้วย
 ทั้งหมด ๕ ศีระชะมาให้ท่านวังคีสะเคาะดู สำหรับกระ
 โหลกของผู้ที่เกิดในภุมิต่าง ๆ นั้น ท่านบอกได้ถูกต้อง
 พระพุทธเจ้าทรงรับรอง เพราะพระพุทธเจ้าได้ทรงทราบ
 อยู่ก่อนแล้วว่ากระโหลกศีระชะเหล่านี้เป็นของใคร ขณะนี้
 ไปเกิดอยู่ที่ไหน แต่เมื่อถึงคราวเคาะกระโหลกของพระ
 อรหันต์ ท่านวังคีสะนิ่งเฉยไม่พูดอะไรออกมา พระ
 พุทธเจ้าจึงถามว่า ทำไมจึงนิ่ง? ท่านก็ยอมรับอย่างตรง
 ไปตรงมาว่า เฉพาะอันนี้ท่านไม่ทราบว่าท่านผู้^๕นี้ตาย
 แล้วไปเกิดอยู่ที่ไหน พระพุทธเจ้าจึงได้ถามว่า อยาก
 จะรู้หรือไม่? ท่านก็ตอบว่าอยากจะรู้ พระพุทธเจ้าจึงได้
 ตรัสว่า ถ้าจะเรียนมนต์อันนี้ก็ต้องบวช ถ้าไม่บวชเรียน
 ไม่ได้ และด้วยเหตุนี้เองท่านจึงได้ยอมบวช และหลัง
 จากบวชไม่นานเท่าไร ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

จากเรื่องของท่านวังคีสะที่ข้าพเจ้าเล่ามาโดยสังเขป
 นี้ ก็แสดงให้เห็นว่าการพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของ

เป็นเรื่องที่มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยกรุงพุททกาล อันที่จริงวิชานี้ถ้าผู้ใดทำได้ก็นับว่ามีประโยชน์ไม่น้อย เพราะสามารถจะเอาไปใช้ได้หลายทาง เช่นในการสืบประวัติของคนที่ยายไปแล้ว หรือการสืบหาคนที่เป็นผู้ร้ายขโมยของ และอาจจะใช้อย่างอื่นได้อีกตั้งหลายอย่าง แต่อย่างไรก็ดี อย่าลืมนึกว่าวิชาอันนี้มีใช้จะฝึกขึ้นมาได้ง่าย ๆ ถ้าหากคนไหนไม่มีพรสวรรค์มาในทางนี้จริง ๆ แล้ว ก็ไม่อาจที่จะฝึกได้ และท่านก็ได้อธิบายให้ฟังว่า ผู้ที่จะสามารถพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของนี้ จะต้องมีความสามารถในด้านอื่นประกอบด้วยเช่น ต้องได้ทิพยจักขุ ต้องระลึกชาติได้ ต้องอ่านใจคนอื่นได้ ถ้าความสามารถในด้านนี้ไม่มีอยู่บ้าง จะพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของไม่ได้

อนึ่งมีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งจากคำบอกเล่าของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ (ดูหน้า ๑๑๖) ในตอนที่เธอจับวัตถุอันใดเพื่อที่จะพยากรณ์ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวัตถุอันนั้น เธอได้บอกว่า “ในตอนนั้นมันเป็นคล้าย ๆ

กับว่าจิตของเรามีสภาวะว่าง ไม่ได้มีความคิดอย่างอื่นเข้ามาแทรกดังที่เป็นอยู่ตามปกติ และดังนั้นจึงทำให้ใจของเราในตอนนั้นสามารถรับอารมณ์ หรือความคิดที่แฝงอยู่ และซึ่งกำลังคอยจ้องจะแทรกเข้ามาในห้วงความคิดของเราได้นั่นเอง”

จากคำบอกเล่าที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้กล่าวไว้ซึ่งคงจะทำให้เราได้หลักว่า คนที่จะสามารถพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของได้นั้น จะต้องสามารถทำให้ว่าง จะต้องไม่มีความคิดอย่างอื่นแทรกเข้ามา และในขณะที่เดียวกันก็พยายามสำรวจใจให้แน่วแน่อยู่กับวัตถุสิ่งนั้น เพื่อให้ความรู้เรื่องราวที่เกี่ยวกับวัตถุนั้น จะปรากฏขึ้นมาเองในใจ การกระทำเช่นนี้ ก็คือการแปลความสันตะเทือนที่ออกมาจากวัตถุนั้น เพราะวัตถุทุกอย่างสามารถดึงดูดคลื่นของเหตุการณ์ต่างๆ เข้าไว้ในตัวมันได้และก็ส่งออกมาได้เสมอ

ทฤษฎีดังที่กล่าวมานี้ฟังดูแล้วไม่ว่าจะเป็นไปได้ตามความรู้สึกของข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่ามันไม่ค่อยจะแน่วแน่นัก

แต่ก็ยอมรับว่าการพยากรณ์ในลักษณะนี้ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และทฤษฎีอย่างอื่นนอกจากที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าก็ยังมองไม่เห็น เพราะฉะนั้นจึงจะขอเชื่อตามหลักที่กล่าวไว้ขึ้นไปพลางก่อน ถ้าหากเมื่อใดข้าพเจ้าได้พบคำอธิบายที่ดีกว่านี้ ก็จะนำมาเขียนในภายหลัง แต่ก็มีข้อที่ควรจะสังเกตไว้อย่างหนึ่ง คือตามที่ท่านได้บอกมานั้น ผู้ที่สามารถพยากรณ์เหตุการณ์ต่างๆ ด้วยการจับต้องวัตถุนั้น จะต้องมีความสามารถในการระลึกชาติได้บ้าง แต่สำหรับในกรณีของเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ไม่ปรากฏว่าเธอมีความสามารถในทางนี้ แต่ก็เชื่อได้ว่าเธอมีความสามารถในการพยากรณ์จริงๆ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะในการพยากรณ์ทุกๆ ครั้งจะต้องมีท่านแมมแดงคอยบอก และในบางกรณี ก็มีโอปปาติกะที่เป็นเจ้าของวัตถุนั้นเป็นผู้บอกให้ก็มี เช่นในหน้า ๑๒๔ มีข้อความอยู่ตอนหนึ่งว่า:—

“หญิงคนนั้นได้ถามดิฉันอย่างไม่เชื่อว่า แล้วคุณรู้ได้อย่างไรเล่า ดิฉันได้ตอบว่า “ดิฉันรู้ได้ก็เพราะสหาย

ของดิฉันที่เป็นโอบปาติกะได้บอกให้ไฉน ไม่เช่นนั้น ดิฉันจะรู้ได้อย่างไร”

จากข้อความที่เอสเทลโรเบิร์ตส์ ได้กล่าวไว้นี้ แสดงให้เห็นว่าเธอสามารถพยากรณ์โดยการจับวัตถุ ก็เพราะมีโอบปาติกะคอยบอกให้นั่นเอง

๑๗ ลูกประจำหลุมอยู่ในมือ

ในบทที่ ๔ หน้า ๑๒๑ มีข้อความอยู่ตอนหนึ่งว่า “อีกครั้งหนึ่งมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้น คือดิฉันกำลังหยิบสายสร้อยลูกประจำใหญ่ขึ้นมาเส้นหนึ่ง ความจริงเป็นสายสร้อยที่มีราคาสูงๆ มีความยาวพอที่จะสวมศีรษะได้อย่างสบาย ในขณะที่ดิฉันส่งคืนมันไปให้เจ้าของนั้น ก็ปรากฏว่าลูกประจำลูกหนึ่ง ยังหลงเหลืออยู่ในมือดิฉัน ดิฉันคิดว่า ได้ทำลูกประจำหลุดออกมาจากสายสร้อยเสียแล้ว แต่เมื่อพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนแล้วก็ปรากฏว่า ลูกประจำลูกนั้นไม่มีรอยบุบสลาย และไม่มีรอยแตกแยกเลย ยังคงเป็นเหมือนลูกอื่น ๆ นั้นเอง”

สำหรับในปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านแล้ว แต่ท่านบอกว่า ท่านไม่ทราบที่ลูกประจำหลุดออกมาจากสายได้อย่างไร แต่ท่านก็สันนิษฐานว่าถ้าหากไม่ใช่เป็นการเล่นกล ก็ต้องแสดงว่า เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ มีอำนาจจิตสูงมาก ถึงขนาดที่จะทำให้วัตถุมีการสลายตัวแล้วกลับรวมตัวขึ้นใหม่ตามความตั้งใจได้อย่างรวดเร็วมาก” แต่จากข้อความที่เธอบันทึกไว้นั้นก็แสดงให้เห็นว่า ลูกประจำหลุดออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ และเธอก็ไม่รู้ว่ามีมันหลุดออกมาได้อย่างไร ซึ่งก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเธอไม่มีอำนาจจิตมากมายถึงขนาดนั้นเลย และที่ว่าเป็นการเล่นกลนั้นหมายความว่า ไม่ใช่ตัวเอสเทลล์-โรเบิร์ตส์เป็นผู้เล่น หากแต่เป็นการเล่นกลหรือการแสดงปาฏิหาริย์ด้วยอำนาจจิตของท่านเมฆแดง โดยผ่านมาจากเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ แต่เรื่องนี้จะเป็นอย่างไรแน่ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบ เพราะในระหว่างที่เขียนเรื่องตอนนั้น ท่านเมฆแดงไม่ได้มา เพราะฉะนั้นจึงเป็นอันยังไม่รู้แน่ แต่สำหรับข้าพเจ้าอยากจะสันนิษฐานเอาไว้ก่อนว่า จะเป็น

ไปได้บ้างหรือไม่ที่เรื่องราวบางอย่าง ตามที่เอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้กล่าวไว้^๕นั้นไม่เป็นความจริง ซึ่งความผิดพลาดอันนี้อาจจะเกิดขึ้นเพราะการเขียนเลเยก หรือไม่ก็เป็นการเขียนต่อเติมในแบบเดียวกับการเขียนนวนิยาย ซึ่งอาศัยข้อเท็จจริงบางอย่าง เพื่อให้หนังสือมีรสเข้มข้น หรือน่าตื่นเต้นยิ่งขึ้น

แต่อย่างไรก็ดี เรื่องในทำนองนี้ข้าพเจ้าเองก็เคยได้ยิน แต่ไม่เคยเห็น เช่นเคยมีผู้มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า หลวงพ่อปู่เดินหน ซึ่งเป็นโอบปาติกะองค์หนึ่งเคยมาเข้าทรงผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งชื่ออะไรข้าพเจ้าก็ลืมไปเสียแล้ว ผู้ที่มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง^๕นั้นบอกว่า เขาได้เห็นมาด้วยตาของตนเองที่เดียวว่า ท่านสามารถเสกตระกุดให้เข้าไปอยู่ในสายสร้อยได้ ซึ่งได้ทำการพิสูจน์แล้วว่าไม่มีการเล่นกลหรือหลอกหลวงแต่ประการใด หลวงปู่เดินหน ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักท่าน แต่เรื่องทำนองนี้ ข้าพเจ้าก็เคยเรียนถามหลวงพ่อสมเด็จฯ ว่า หลวงพ่อเคยทำได้บ้างหรือเปล่า หลวงพ่อบอกว่าเมื่อสมัยยังเป็นคนอยู่ท่านทำ

ลูกประจำหลุดมาอยู่ในมือ

๒๓๓

ไม่ได้ แต่เมื่อตอนมาเป็นโอบปาติกะแล้ว “สำนักเข้า
ทรงในท่อน บางแห่งที่เขาอ้างว่าหลวงพ่อไปเข้าทรงนั้น
เขาทำได้” การที่หลวงพ่อตอบเช่นนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็น
การตอบที่ฉลาดมาก และทำให้ข้าพเจ้ารู้ได้ทันทีว่าท่าน
หมายความว่าอย่างไร เพราะที่สำนักนั้นคว่ำทางวิญญูณ
ไม่เคยปรากฏว่าหลวงพ่อได้แสดงปาฏิหาริย์ทำนองนี้เลย

๑๘ กล่องบุหรืบุบสลาย

ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง (ดูหน้า ๑๑๒) ซึ่งเป็นเรื่องที่
อธิบายได้ยาก คือเรื่องกล่องบุหรื ซึ่งเมื่อก่อนมีรอยบุบ
สลายอย่างมาก แต่แล้วก็ปรากฏว่ารอยบุบสลายได้หาย
ไปหมด โดยที่กล่องบุหรืนี้บรรจุอยู่ในห่อกระดาษอย่าง
มิดชิด ซึ่งมีผู้เอามาให้เธอคลำดูว่าเป็นอะไร และเธอก็
สามารถบอกได้ว่าเป็นกล่องบุหรื และก็รู้ด้วยว่ากล่องนี้
บุบสลายอย่างมากและเป็นของนายทหารอากาศผู้หนึ่งซึ่ง
ตกเครื่องบินตาย ทั้ๆ ที่ไม่ได้แกะดู แต่เมื่อเจ้าของ

นำกล่องบุหรีกลับไปถึงบ้านแกะออกดูแล้ว ปรากฏว่า รอยบุบสลายหายไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งเรื่องนี้เอสเทลล์-โรเบิร์ตส์ก็บอกว่าเธอไม่ได้ตั้งใจที่จะทำให้มันหาย แต่ รอยบุบสลายได้หายไปเพราะอะไร เธอก็ไม่ทราบ นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ยธิบายไม่ได้ เพราะมันเรื่องที่เป็นไป โดยไม่ได้ตั้งใจแบบเดียวกับลูกประคำ เพราะฉะนั้นจึง จำเป็นจะต้องสันนิษฐานเอาไว้บ้างว่า เรื่องที่คุณเอส-เทลล์ โรเบิร์ตส์ได้เล่ามานั้นอาจจะมีการต่อเติมกันบ้าง แต่อย่างไรก็ดี หลังจากที่ได้เขียนเรื่องนี้มาแล้ว วันหนึ่ง ท่านเมฆแดงก็ได้มา และข้าพเจ้าก็ได้เรียนถาม ท่านถึงเรื่องลูกประคำกับเรื่องกล่องบุหรีว่า เป็นเรื่องจริงอย่างที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้กล่าวไว้เช่นนั้นหรือ เปล่า? ท่านบอกว่าเป็นเรื่องจริง แต่เมื่อข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอีกว่า เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร? ท่านตอบว่า ไม่ทราบ รู้แต่ว่าเรื่องจริงเป็นอย่างนั้น และข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามถึงเรื่องเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ว่าขณะนี้อยู่ที่ ไหน? ตายแล้วหรือยัง? ทำไมจึงติดต่อทางจดหมายไม่

ได้รับตอบ? ท่านบอกว่าเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้ตายมา
ปีกว่าแล้ว แต่ขณะนี้ยังตามตัวมาไม่ได้ เพราะเขายัง
ต้องเป็นไปตามวิบากของเขาอยู่ ซึ่งท่านก็ไม่ได้ชี้แจง
รายละเอียดให้ฟังว่า มีความเป็นอยู่อย่างไร และอยู่ที่
ไหน เข้าใจว่าคงจะต้องใช้เวลาอีกนานพอสมควรกว่า
จะติดต่อกับเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้

๑๙. พระมหาโมคคัลลานะ

ในหนังสือการติดต่อวิญญาณหน้า ๒๖๗ เอสเทลล์-
โรเบิร์ตส์ได้บันทึกไว้ว่า ท่านเมฆแดงได้มาแล้วให้ฟังว่า
ท่านได้เคยพบกับเทพเจ้าผู้สูงศักดิ์มากองค์หนึ่งชื่อว่ามหา-
โมคคัลลานะที่ในประเทศอินเดีย ซึ่งข้อความที่เอสเทลล์
โรเบิร์ตส์ได้บันทึกไว้มีดังต่อไปนี้

“สิ่งที่น่าอัศจรรย์อีกอันหนึ่งก็คือ ก่อนหน้านี
๒ ปี ท่านเมฆแดงได้ทำให้มาร์กาเรตและข้าพเจ้าได้รับ
ความอัศจรรย์ยิ่งงวดยมาก โดยท่านได้กล่าวถึงเทพผู้มี

ศักดิ์สูงมาก (A highly evolved spirit being) องค์หนึ่ง
 ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลือท่านเซอร์จอห์น และผู้ซึ่งท่านเมฆแดง
 ได้เคยติดต่อกันมาก่อน เมื่อหลายปีมาแล้วในอินเดีย
 หลายต่อหลายครั้งที่ท่านเมฆแดงสะกดชื่อของประเทศผู้มีศักดิ์
 สูงองค์นี้ให้ฟัง แต่ด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบ ดิฉันไม่สามารถ
 จะจำชื่อได้สักที คงจำได้แต่อักษร ๖ ตัวแรก คือคำว่า
 “มหาโม” (MAHAMO) เท่านั้นเอง ส่วนอักษร ๖ ตัว
 ที่เหลือนั้น แม้ดิฉันจะพยายามจำสักเท่าไรก็ไม่สามารถ
 จะจำได้ แต่สำหรับท่านเซอร์จอห์นแล้ว เพียงแต่
 “มหาโม” ๖ ตัวนั้นก็เป็นที่แจ่มแจ้งสำหรับท่าน ท่านเซอร์-
 จอห์นบอกว่า ท่านจำได้ดีว่าเป็นชื่อของอัครสาวกองค์หนึ่งของ
 พระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ ๒ องค์ด้วยกัน ท่านเซอร์จอห์นบอก
 มารกาเรตว่าครั้งหนึ่งท่านได้ไปทำการบูรณะเนินดินแห่งหนึ่งซึ่งมี
 อัฐธาตุของพระพุทธเจ้าและของพระอัครสาวกชื่อมหาโมคคัล-
 ลานะและสารีบุตรฝังอยู่ภายใต้ ท่านได้พยายามบูรณะสถานที่
 นั้นด้วยความเอาใจใส่ และได้เสียเวลาไปเป็นอันมาก
 เพราะท่านได้พยายามอย่างประณีตบรรจงอย่างยิ่ง ที่จะ

บุรณะขึ้นมาให้อยู่ในสภาพดีตามเดิม และในระหว่างนั้น ท่านเชื่อว่า ท่านมหาโมคคัลลานะนี้คงจะได้สังเกตเห็น ความพยายามอันเป็นกุศลของท่านเหมือนกัน อันนี้เป็น ตัวอย่างที่น่าสนใจอย่างยิ่งซึ่งแสดงว่า เวลาและสถานที่ นั้นไม่มีความหมายเลยสำหรับผู้ที่ละทิ้งกายเนื้อพ้นจากโลก นี้ไปแล้ว”

ข้อความตามที่ เอสเทลล์ ได้บันทึกไว้^๕ เมื่อ พิจารณาตามหลักของพระพุทธศาสนา ก็จะเห็นว่า เป็น เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะตามหลักพระพุทธศาสนาถือ ว่า ผู้ที่เป็นพระอรหันต์และปรินิพพานไปแล้ว ย่อม ไม่มีตัวตนปรากฏไม่ว่าในที่ไหนๆ และเวลาใด แต่จาก ข้อความที่บันทึกไว้^๕ ปรากฏว่า ท่านเมฆแดงได้พบกับ พระมหาโมคคัลลานะ และบอกตัวว่าเป็นองค์เดียวกันกับ พระมหาโมคคัลลานะที่เป็นพระอัครสาวกของพระพุทธเจ้า ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้วย่อมเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นข้าพเจ้า จึงได้สงสัยว่าน่าจะต้องมีการเข้าใจผิดอะไรกันสักอย่างหนึ่ง และเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านเมฆแดง ท่านก็บอกว่า

ท่านได้พบจริงๆ ในบริเวณสถานที่บรรจุนิธิของพระ-
 มหาโมคคัลลานะ แต่จะเป็นองค์เดียวกันกับองค์ที่เป็น
 พระอัครสาวกหรือไม่ท่านไม่แน่ใจเสียแล้ว ในเมื่อข้าพ-
 เจ้าอธิบายหลักพระพุทธศาสนาให้ฟัง แต่ท่านก็ยืนยันว่า
 เทพเจ้าองค์นั้นท่านบอกว่า ท่านขอมหาโมคคัลลานะ
 แต่ไม่ได้บอกว่า ท่านคือพระอัครสาวก และท่านยัง
 ได้เล่าถึงเรื่องพระพุทธเจ้า เรื่องพระมหาโมคคัลลานะ
 และเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องในสมัยที่พระ-
 พุทธเจ้ายังทรงมีชีวิตอยู่ให้ฟัง ท่านเองไม่มีความรู้ใน
 ทางพระพุทธศาสนา และไม่เคยได้สนใจมาก่อน ท่าน
 เข้าใจว่าเป็นองค์เดียวกันกับพระอัครสาวก ก็เพราะเห็น
 ท่านเซอร์จอห์นบอกอย่างนั้น

อันที่จริง ในสมัยครั้งพุทธกาลและแม้ในสมัยต่อ
 มา ผู้ที่ตั้งชื่ออย่างเดียวกับบุคคลในประวัติศาสตร์มีมาก
 มาก เช่นอย่างในปัจจุบัน เราจะพบคนอินเดียที่ชื่อว่า
 กฤษณะ ซึ่งเป็นชื่อของเทพเจ้าชั้นสูงของศาสนาฮินดู
 อย่างนี้เป็นต้น แม้ในทางพระพุทธศาสนาก็มี เช่นนัก

ปราชญ์องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นพระในพระพุทธศาสนา มีชื่อว่า
 มหาโมคคัลลานะ ท่านผู้นี้ได้แต่งคัมภีร์บาลีไวยากรณ์
 ที่มีชื่อเสียงเล่มหนึ่งชื่อว่า คัมภีร์มูลกัจจายนะอย่างนี้เป็น
 ต้น ฉะนั้นจึงไม่เป็นการประหลาด ถ้าหากจะมีโอปปา-
 ติกะที่มีชื่ออย่างเดียวกับพระมหาโมคคัลลานะ ขอให้
 สังเกตบันทึกที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้เขียนไว้ แล้วจะ
 พบว่า ท่านเมฆแดงท่านไม่ได้บอกว่าเป็นพระมหาโมค-
 คัลลานะองค์เดียวกันกับที่เป็นพระอัครสาวก แต่สำหรับ
 ท่านเซอร์ จอห์น ซึ่งเคยรู้เรื่องของพระมหาโมคคัลลานะ
 เพราะท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางประวัติศาสตร์และโบราณ
 คติของอินเดีย พอได้ยินว่าท่านเมฆแดงได้พบกับเทพ
 ผู้สูงศักดิ์ชื่อมหาโมคคัลลานะในบริเวณสตูป ซึ่งเป็น
 ที่บรรจุอัฐิของพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ ท่าน
 ก็เลยเข้าใจว่าเป็นองค์เดียวกันกับพระมหาโมคคัลลานะที่
 เป็นพระอัครสาวก ^{๕๕๘} ทงหนักเพราะท่านรู้ดีแต่ในทางประ-
 วัติศาสตร์ แต่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องธรรมอย่างลึกซึ้ง
 ขอให้สังเกตข้อความตอนท้ายที่ว่า "ครั้งหนึ่งท่านได้ไปทำ

การบูรณะเนินดินแห่งหนึ่ง ซึ่งมีลู่ของพระพุทธรูปเจ้า และของ
พระอัครสาวกชื่อว่ามหาโมคคัลลานะและสารีบุตร ฝังอยู่ภาย
ใต้ ฯลฯ ท่านเชื่อว่าท่านมหาโมคคัลลานะนั้นคงจะได้สังเกตเห็น
ความพยายามอันเป็นกุศลของท่านเหมือนกัน”

จากข้อสังเกตทั้งที่กล่าวมานี้ ก็เป็นอันสรุปได้ว่า
เทพเจ้าองค์ที่ท่านเมฆแดงไปพบนั้นชื่อว่ามหาโมคคัลลา-
นะจริง แต่ท่านไม่รู้ว่าจะเป็นองค์เดียวกันกับที่เป็นพระ
อัครสาวกหรือไม่ เพราะท่านไม่มีความรู้เกี่ยวกับทาง
พระพุทธศาสนา ท่านจึงไม่ได้ซักถามเทพเจ้าองค์นั้นว่า
เป็นองค์เดียวกันกับพระอัครสาวกหรือไม่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
ถ้าท่านเมฆแดงเข้าใจเรื่องธรรม ก็คงจะถามเทพ
เจ้าองค์นั้นแล้วว่า ผู้ที่เป็นพระอรหันต์และปรีณิพพาน
แล้วทำไมจึงยังมีตัวตนปรากฏอยู่? เนื่องจากท่านไม่รู้
จึงไม่ได้ถาม เพราะไม่สงสัย ส่วนที่กล่าวว่า เป็นองค์
เดียวกันกับพระอัครสาวกนั้น เป็นความเข้าใจของท่าน
เซอร์จอห์นสันนินิษฐานเอาเอง

๒๐. เสียงของโอปปาทิกะออกมาจากแตร

การติดต่อกับทางวิญญานตามที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้บันทึกไว้ นอกจากการเข้าทรงซึ่งเสียงของโอปปาทิกะ ที่มาเข้าทรงผ่านออกมาจากปากของคนทรงแล้ว ยังมีอีกวิธีหนึ่งคือเสียงผ่านออกมาจากแตร วิธีการชนิดนี้ในเมืองไทยและที่ไหนๆ เท่าที่ทราบไม่เคยมีปรากฏ ฉะนั้นจึงนับว่าเป็นเรื่องที่แปลกมาก ทำให้คิดว่าเรื่องอย่างนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้ และเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาทิกะองค์หนึ่ง ซึ่งโดยปกติข้าพเจ้าได้ถามอยู่เสมอเป็นประจำ และท่านก็สามารถที่จะตอบได้เกือบทุกอย่าง แต่พอมาถึงเรื่องซึ่งท่านยอมรับว่าท่านไม่เข้าใจ และไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ และตัวท่านเองก็ทำไม่ได้ แต่ถ้าจะให้สันนิษฐานก็พอจะทำได้ แต่จะผิดหรือถูกท่านไม่รับรอง เพราะไม่มีความแน่ใจ และเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านเมฆแดง ท่านก็บอกว่า ท่านทำได้จริงๆ ตัวอย่างต่างๆ ที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้บันทึกไว้ นั้น เป็นความจริงทุกประการ แต่ท่านก็ยอมรับว่า ท่านอธิบายเหตุผลไม่ได้ รู้แต่

ว่าทำได้ และไม่เคยทำกับคนอื่นนอกจากเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
 หมายความว่า ในการแสดงแต่ละครั้งจะต้องมีเอสเทลล์
 โรเบิร์ตส์อยู่ในที่ประชุมด้วยเสมอ จึงจะแสดงปาฏิหาริย์
 ต่างๆ ออกมาได้ และท่านก็ได้บอกว่า ในระหว่างนี้
 ส่วนมากท่านก็มักจะมาหาข้าพเจ้าเสมอ และในขณะที่
 ข้าพเจ้าทำการสอนหรือนั่งสมาธิก็ตาม ท่านก็ได้พยายาม
 ที่จะแสดงปาฏิหาริย์บางอย่างออกมาเพื่อให้คนทั้งหลายได้
 ประจักษ์ความจริง แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีผลอะไรออกมา ซึ่ง
 ท่านเองก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมจึงทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น
 เมื่อข้าพเจ้าขอร้องที่จะให้ท่านได้แสดงปาฏิหาริย์อะไรบาง
 อย่าง ท่านจึงบอกว่าขณะนี้ยังทำไม่ได้ แต่อย่างไรก็ดี
 โอบปาติกะอีกองค์หนึ่งซึ่งท่านบอกว่า ในเมื่อจะให้ยอม
 รับว่า ท่านเมฆแดงสามารถทำให้เสียงของท่านปรากฏ
 ดังออกมาจากแตรได้จริง ทางที่จะอธิบายได้ก็มีดังต่อ
 ไปนี้:—

โดยธรรมชาติบรรยากาศในประเทศต่างๆ ย่อมมี
 ไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะในประเทศอังกฤษซึ่งเป็นประ-

เสียงของโอบปาติกะออกมาจากแตร

๒๔๖

เทศหนาว การที่เสียงจะออกมาโดยผ่านทางแตรนั้นอาจ
จะมีความเกี่ยวข้องกับบรรยากาศ ซึ่งไม่ใช่เกี่ยวเฉพาะ
แต่ในเรื่องอุณหภูมิเท่านั้น แต่หมายถึงว่าในพาหิรอากาศ
โดยรอบบริเวณที่มีการเข้าทรงนั้น จะต้องมีการเคลื่อน
ต่างๆ เช่นคลื่นแสง คลื่นความร้อน คลื่นเสียง คลื่น
แม่เหล็ก และที่สำคัญที่สุดคืออย่างหนึ่งก็คือ กระแส
คลื่นที่มาจากวิญญาณของคนทรง และกระแสคลื่น
วิญญาณที่มาจากโอบปาติกะทั้งหลายที่มาชุมนุมกันอยู่
ในที่นั้น และก็อาจจะมีการเคลื่อนวิญญาณที่มาจากโอบปา-
ติกะซึ่งอยู่ไกลห่างออกไปมาก ส่งมาด้วยก็อาจจะเป็น
ได้ ในเมื่อคำนึงถึงบรรยากาศซึ่งประกอบไปด้วยคลื่น
ต่างๆ ดังที่กล่าวมา ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว คลื่นเหล่านี้
ย่อมมีส่วนช่วยทำให้เสียงปรากฏออกมาจากแตร เพราะ
ฉะนั้นในเมื่อบรรยากาศในประเทศอังกฤษ แตกต่างจาก
บรรยากาศในที่อื่น จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ที่การแสดง
ปาฏิหาริย์ต่างๆ อาจจะทำให้ผลเฉพาะในบางที่ ส่วนใน
ที่อื่นที่บรรยากาศไม่เหมือนกันก็อาจจะไม่มีผล

ข้อความที่ท่านกล่าวมานี้ ท่านบอกว่าเป็นเพียงข้อสันนิษฐานเท่านั้น และในเมื่อข้าพเจ้ากราบเรียนท่านเมฆแดงว่า ข้อสันนิษฐานทั้งที่กล่าวมานี้ ท่านมีความรู้สึกอย่างไร ความจริงอาจจะเป็นไปตามนี้ใช่หรือไม่ ท่านตอบว่า ท่านไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ ท่านเป็นนักไสยศาสตร์ ความจริงอาจจะเป็นเหมือนอย่างข้อสันนิษฐานนี้ก็ได้ หรืออาจจะไม่เป็นก็ได้ ข้อนี้ท่านไม่รู้ เป็นอันว่าปัญหาในเรื่องนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับความกระจ่าง เพราะฉะนั้นจึงขอตอบไว้เพียงแค่นี้ก่อน ต่อไปถ้าหากมีข้อเท็จจริงอะไร หรือข้าพเจ้าได้เหตุผลอะไรที่แจ่มแจ้งยิ่งกว่านี้ก็จะนำมาเขียนใหม่

๒๑. การปรากฏตัวของท่านเมฆแดง

ในหนังสือการติดต่อทางวิญญาณภาค ๑ หน้า ๓๒ เอสเทล โรเบิร์ตส์ก็ได้บันทึกไว้ว่า เขาได้เคยเห็นรูปของท่านเมฆแดงปรากฏออกมาในท่ามกลางอากาศ ซึ่งรัศมีสีขาวล้อมอยู่โดยรอบ และได้ยินเสียงของท่านด้วย

และในเล่มเดียวกันนี้หน้า ๒๕๖ ก็มีกล่าวไว้ว่า นายพล-
จัตวา อาร์ชไฟร์เบรช ได้ยินเสียงท่านเมฆแดงพูดผ่าน
ออกมาจากเตา และในหน้า ๒๗๒ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
ก็ได้บันทึกไว้ว่า:—

“ทันใดนั้นเตาหม้อเปิด เริ่มเคลื่อนที่อย่างมีชีวิต
ชีวาขึ้นมาใหม่ ฟุ้งวณเวียนไปมารอบห้องอย่างรวดเร็ว
โดยมีแผ่นเรืองแสงสองแผ่นลอยติดตามไปด้วย และก็
เป็นครั้งแรกที่ในตอนเย็นวันนั้น ที่ได้ยินท่านเมฆแดง
กล่าวขึ้น”

“จงเอาไฟฉายมาให้ฉันหน่อยซิ” เสียงท่าน
เมฆแดงกล่าวขึ้น “ขอมันออกมาข้างหน้า เพื่อว่าฉัน
จะได้หยิบเอามาได้”

ไฟฉายที่ท่านเมฆแดงกล่าวนั้นก็เป็นไฟฉายติดกระ-
เป่าธรรมดา นั่นเอง แต่มีผ้าสีแดงบุไว้ข้างหน้าเพื่อกดแสง
ให้มัวลงบ้าง บางครั้งดิฉันก็ใช้ในระหว่างการดำเนิน
พิธีทรงวิญญาน ไอริส บุตรสาวของดิฉันได้เอื้อมมือไป
หยิบมันขึ้นมา แล้วก็ยื่นออกไปสู่ปลายแขนของเธอ

ในขณะที่ต่อมาก็ปรากฏว่า ไฟฉายนั้นลอยอยู่เหนือศีรษะ
 ของทุกคนที่นั่งร่วมวงพิธีอยู่นั้น โดยมีการบีตๆ เบีตๆ
 อยู่ คล้ายๆ กับจะลองดูว่าจะใช้ได้ดีหรือไม่ ต่อจาก
 นั้นก็เบีตค้างอยู่ แล้วก็ค่อยๆ เคลื่อนไปมาจนกระทั่งไป
 หยุดอยู่ที่เมฆเอ็กโทพลาสซึม ล่องลอยอยู่กลางอากาศ
 และก็ส่งแสงสีแดงน้อยๆนั้นไปที่ตรงกลางปุยมเมฆ ซึ่ง
 เป็นที่ที่หนาที่ขที่สุด ทันใดนั้นก็มืดวงหน้าปรากฏขึ้น
 แต่ไม่ใช่ดวงหน้าเดิม คราวนี้เป็นดวงหน้าที่แสดงถึง
 ความเข้มแข็ง คือเป็นดวงหน้าของท่านเมฆแดงปรา
 กฏให้เห็นอย่างชัดเจนเป็นเวลาประมาณ ๑๕ วินาที
 ครั้นแล้วก็ค่อยๆ หายไป เช่นเดียวกับดวงหน้าเดิม
 ต่อจากนั้นไฟฉายสีแดงก็ดับลงอีกครั้งหนึ่ง ห้องนั้นก็
 อยู่ในความมืดสนิท ยกเว้นแต่ลำแสงซึ่งเราจะเห็น
 ได้จากแตร และแผ่นเรืองแสงที่ลอยตามแตรนั้นไปมา
 เรื่อยๆ อยู่ระหว่างพื้นห้องและเพดานตลอดเวลา”

จากข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้วแสดงให้เห็นว่า ท่าน
 เมฆแดงสามารถที่จะปรากฏตัวให้เห็นได้ แต่ก็ขอให้

สังเกตว่า จะต้องม็เอ็คโทพลาสซั่ม ซึ่งม็ลกษณะ
เหมือนปุยมเมมเป็นฉากขั้ก่อน ดวงหน้าของท่านจึง
จะปรากฏให้เห็นที่ปุยมเมมนี้ได้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้
เรียนตามท่านแมมแดงแล้วในระหว่างที่กำลังเขียนตอนนี้
ท่านก็ยอมรับว่าท่านทำได้เช่นนั้นจริงๆ แต่อธิบายเหตุ
ผลไม่ได้ และข้าพเจ้ายังได้เรียนถามถึงรูปถ่ายของท่าน
อีกว่าใครเป็นคนถ่าย เพราะตอนที่ท่านมาคราวแรก เมื่อ
วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๑๒ (ดูในเล่มนี้หน้า ๔๓) ครั้ง
นั้นท่านยังไม่ได้บอกรายละเอียด เพียงแต่บอกว่า รูปที่
นำมาตีพิมพ์ในหนังสือที่ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เป็นผู้เขียน
นั้นเป็นรูปที่ได้มาจากการถ่าย และการถ่ายรูปโอบุปาติกะ
เป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายมาแล้ว (ขอให้ดู
ในเล่มนี้หน้า ๔๗) เพราะฉะนั้นจะไม่อธิบายอีก คราว
นี้ท่านได้บอกว่า คนที่ถ่ายรูปของท่านมีหลายคนด้วยกัน
แต่เดี๋ยวนี้อาจได้เพียงคนเดียวคือ นายมอริส บาร์บานเนล
นอกนั้นจำไม่ได้

(หมายเหตุ:— ในขณะที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความตอน
นี้ เป็นเวลาที่ห่างจากการพบท่านเป็นครั้งแรกประมาณ ๘ เดือน
เศษ กล่าวคือ พบท่านครั้งแรกวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๑๒
ส่วนวันที่เขียนตอนนี้นั้นคือวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๑๓

อนึ่งนาย มอริส บาร์บานลล์ เป็นคนที่เคยเห็นปรากฏการณ์ทางวิญญาณมามาก และได้เขียนเป็นหนังสือไว้เล่มหนึ่งชื่อว่า ลัทธิวิญญาณศาสตร์ เรืองนกำลังแปลอยู่แล้ว และนำลงเป็นตอนๆ ในหนังสือวิญญาณประจำเดือน เข้าใจว่าภายในบั้นนี้คงจะได้จัดพิมพ์เป็นเล่มออกมาได้ทั้งหมด)

โอปปาติกะองค์หนึ่งท่านได้อธิบายให้ฟังว่า การที่โอปปาติกะจะปรากฏร่างให้มนุษย์แลเห็นนั้น โดยปกติจะทำได้ก็ต่อเมื่อผู้นั้นต้องสามารถทำกายให้หายาบได้ และถ้าหากความหายาบมีไม่พอ แสงที่มนุษย์จะพึงเห็นได้ก็จะผ่านร่างนั้นไป ไม่สะท้อนกลับเข้ามาสู่เส้นส์ตา ผลก็คือมนุษย์มองไม่เห็นพวกโอปปาติกะ แต่สำหรับในกรณีของท่านเมฆแดงซึ่งมีเอ็คโทพลาสซัมซึ่งมีลักษณะเป็นปุยุ

เมฆสีขาวเป็นฉากอยู่^๕ ย่อมจะช่วยให้แสงที่มนุษย์จะพึงเห็นได้สะท้อนกลับเข้ามาสู่ดวงตาของมนุษย์ได้ แต่อัน^๕นี้ก็ควรจะเข้าใจได้ด้วยว่า ปุยุเมฆสีขาวนั้นถ้าหากเป็นปุยุเมฆธรรมชาติที่มีอยู่ในอากาศ ก็ไม่อาจจะใช้เป็นฉากเพื่อที่จะให้มนุษย์เห็นโอปปาทิกะได้ แต่สำหรับในกรณีทีเอสเทลล์ โรเบิร์ตได้บันทึกไว้^๕นี้แสดงให้เห็นว่า ปุยุเมฆสีขาวนี้เกิดจากการกระทำของท่านเมฆแดง แต่จะทำโดยวิธีไหนจึงได้มีปุยุเมฆอัน^๕นี้เกิดขึ้นมา ท่านเมฆแดงไม่ได้อธิบาย เพราะท่านไม่เคยมีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์มาแต่เดิม หรือท่านอาจจะรู้ แต่ท่านไม่ตอบ ก็อาจจะเป็นไปได้ เพราะเห็นว่ามีโอปปาทิกะอยู่อีกองค์หนึ่งซึ่งเคยเป็นนักวิทยาศาสตร์เป็นผู้ตอบแทนท่านอยู่แล้ว ท่านจึงไม่อธิบาย สำหรับโอปปาทิกะองค์ที่เคยเป็นนักวิทยาศาสตร์นี้ ท่านได้อธิบายให้ฟังว่า โดยปกติโอปปาทิกะที่มีอำนาจจิตสูงย่อมมีอำนาจที่จะบังคับธรรมชาติได้ ซึ่งจะบังคับได้แค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับกำลังจิต คือถ้ามีอำนาจจิตสูงมาก ก็บังคับได้มาก ถ้ามีอำนาจจิตไม่สูง ก็บังคับ

ได้น้อย หรือไม่ก็อาจจะบังคับไม่ได้เลย แต่สำหรับในกรณีของท่านเมฆแดงนั้น ผลงานในท่านต่างๆ ได้แสดงให้เห็นอยู่แล้วว่าท่านมีอำนาจจิตสูงไม่ใช่น้อย แต่ก็ควรจะสังเกตไว้ด้วยว่า:—

เอ็คโทพลาสซัมนั้นมีลักษณะเหมือนกับปุยมะเข็ญ และเป็นสิ่งที่เห็นได้ด้วยตาของมนุษย์ เพราะฉะนั้นก็ต้องแสดงให้เห็นว่า เอ็คโทพลาสซัมนั้นจะต้องมีลักษณะเป็นวัตถุ ไม่ใช่เป็นนามธรรม

และในเมื่อเป็นวัตถุ ก็มีปัญหาอีกว่า สสารอะไรที่ประกอบกันขึ้นเป็นเอ็คโทพลาสซัมนั้น?

สำหรับในปัญหาข้อนี้ท่านได้ตอบว่า สสารส่วนใหญ่ที่ประกอบกันขึ้นเป็นเอ็คโทพลาสซัมนั้นก็คือไอน้ำซึ่งมีอยู่ในอากาศนั่นเอง แต่ไอน้ำที่จะใช้จะเป็นจากเพื่อให้เห็นโอปอปติกะนั้น จะต้องถูกบังคับให้รวมตัวขึ้นด้วยอำนาจจิต และที่สำคัญที่สุดก็คือ ในไอน้ำนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่คล้ายกับสิ่งมีชีวิตด้วย เพราะมีพลังของวิญญาณควบคุมอยู่ ไอน้ำจึงจะรวมตัวกันขึ้นเป็นเอ็คโทพลาสซัมนั้นได้

แต่อย่างไรก็ดี มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า เรื่องที่เล่ากันมาในทำนองนี้ ในเมืองไทยก็มีอยู่ไม่น้อย เหมือนกัน แต่จะจริงหรือเท็จเป็นประการใดข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะรับรองได้ เพราะเพียงแต่ได้ยินเขาเล่ามาและเคยพบในคัมภีร์บ้างเท่านั้น เช่นที่กล่าวกันว่าพวกเทวดาในบางครั้งก็ปรากฏให้เห็นในท่ามกลางอากาศ หรือบางทีก็ในท่ามกลางหมู่เมฆ ซึ่งเรื่องในทำนองนี้มีปรากฏอยู่ในหนังสือวรรณคดีของไทยหลายแห่ง และที่เขียนเป็นภาพติดอยู่ตามฝาผนังโบสถ์หรือตามศาลาวัดก็มี เข้าใจว่าความจริงเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้คงจะมีอยู่บ้าง เป็นแต่ว่าคนไทยสมัยก่อนไม่ค่อยชอบคิดหาเหตุผล เมื่อใครเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้ก็เชื่อกันทันที หรือในเมื่อมีใครมาเล่าให้ฟัง ถ้าคนที่เล่าเป็นพระหรือเป็นบุคคลที่คนส่วนมากเชื่อถือ ก็จะรับเชื่อไว้ทันที และก็เล่าต่อๆ กันมา ข้าพเจ้าคิดว่า คำอธิบายของท่านเกี่ยวกับเรื่องเอ็คโทพลาสซึมนั้น ถ้าพิจารณาดูให้ละเอียดแล้ว ก็จะเห็นว่ามิมีเหตุผลน่าเชื่ออยู่ไม่น้อย และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รู้จัก

กับท่านเมฆแดงมาเป็นเวลาเกือบปีแล้ว รู้สึกว่าท่านเป็น
 เทพที่มีจิตใจสูง เต็มไปด้วยความเมตตากรุณา และไม่มี
 เหตุผลอันใดที่ท่านจะมาโกหก เพราะฉะนั้นเรื่องปาฏิ-
 หารีย์ต่างๆ เท่าที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ แม้บาง
 อย่างจะเห็นว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ ก็อย่าฟังดูถูก ควรจะ
 รับฟังเอาไว้บ้าง และควรจะสำนึกไว้บ้างว่า ความรู้เท่า
 ที่เรามีอยู่ยังมีขอบเขตจำกัดมาก ยังมีอีกหลายอย่างซึ่ง
 เราไม่รู้ และมีกฎเกณฑ์ผิดไปจากที่เราเคยรู้ เพราะฉนั้น
 ถ้าเราไปยึดมั่นอยู่แต่ในความคิดเก่าๆ เราก็อาจจะเป็น
 เหมือนกับคนโบราณในที่บางแห่ง ที่เคยเห็นแต่เหล็กจมน
 ้ำ และไม่เคยเห็นกะทะเหล็กหรือบาตรเหล็กซึ่งลอยน้ำ
 ได้ คนเหล่านั้นก็มักจะนึกไม่ถึงว่า คนเราสามารถที่จะ
 เอาเหล็กมาทำเป็นเรือและใช้ได้ดี เช่นเดียวกับเรือที่ทำ
 ด้วยไม้หรือเรืออย่างอื่นอย่างนั้นเป็นต้น

๒๒. แผ่นเรืองแสงและไฟฉาย

เรื่องแผ่นเรืองแสงและไฟฉายซึ่งในหนังสือเล่มนี้
 กล่าวว่า สามารถลอยอยู่ในอากาศได้ และไฟฉายนั้นก็

สามารถกระพริบได้คือปิดๆ เปิดๆ ได้ โดยไม่มีมือมนุษย์
คนใดเข้าไปเกี่ยวข้อง ปาฏิหาริย์อย่างนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้
ได้ สำหรับปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าได้เคยอธิบายมาแล้ว ขอ
ให้อ่านกลับไปอ่านในเรื่องโตะลอยจากพื้น (ดูในเล่มนี้
หน้า ๒๔) แต่สำหรับในกรณีทีไฟฟ้ากระพริบได้นั้น ถ้า
คนไหนเคยเห็น ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องไฟฟ้าในบ้าน
ปิดเปิดได้เอง โดยที่ได้พิสูจน์แล้วว่าไม่เกี่ยวกับคน และ
ไม่เกี่ยวกับหลอดไฟฟ้าหรือสวิตช์ไฟฟ้าหลวม ซึ่งอาจจะ
เป็นไปได้ที่ในกรณีอย่างนี้ไฟฟ้าอยู่ดีๆ ก็อาจจะปิดเปิด
ได้เอง สำหรับข้าพเจ้าไม่เคยเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้ แต่
เคยได้ยินเรื่องที่คนอื่นเขาเล่าให้ฟัง และเป็นเรื่องที่พอ
จะเชื่อถือได้ก็มีอยู่หลายเรื่อง และคิดว่าเรื่องอย่างนี้คนที่
สนใจในทางนี้มักจะได้ยินได้ฟังเสมอ ฉะนั้นจึงไม่จำเป็น
ต้องนำมาเล่า แต่ข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะขอบันทึกเรื่องประตู่
หน้าต่างปิดเปิดได้เอง ซึ่งเป็นประสพการณ์ที่ข้าพเจ้า
เห็นมาด้วยตนเอง จากเรื่องนี้ผู้อ่านก็คงจะเทียบเคียงได้

เองว่า การที่ไฟฉายปิดเปิดได้เองนั้นจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้จริงหรือไม่

เรื่องมีอยู่ว่าเมื่อประมาณ ๕-๖ ปี มาแล้ว เป็นเวลากลางวัน ข้าพเจ้ากำลังนั่งสนทนากับคุณศรีเพ็ญ จตุทะศรี อยู่ในห้องสมาธิ หน้าต่างเปิดหมดทุกบาน ส่วนประตูนั้นเป็นประตูกระจกและปิดอยู่ ที่ประตูนั้นมีข้อเสื่อสำหรับบังคับให้ประตูปิดได้เองโดยอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นประตูนั้นจะต้องปิดอยู่ตลอดเวลา แต่แล้วก็ปรากฏว่าประตูได้เปิดออกกว้างพอที่คนจะเข้ามาได้ แต่ปรากฏว่าไม่มีใครเข้ามา ครั้งแรกข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมีแขกเปิดเข้ามา เมื่อเห็นข้าพเจ้านั่งคุกกันอยู่ เกรงใจจึงไม่กล้าเข้ามา ฉะนั้นเมื่อไม่เห็นมีใครเข้ามา ข้าพเจ้าก็เปิดประตูออกไปดู และค้นหาจนทั่ว ตามคนนั้นคนนั้นก็ไม่มีปรากฏว่ามีใครเป็นผู้เปิด และถ้าจะคิดว่าเป็นลมพัดให้ประตูเปิดก็ไม่ใช่แน่ เพราะตอนนั้นลมเงียบสงบ ข้าพเจ้าจึงได้กลับเข้ามาในห้องสมาธิ และบอกให้คุณศรีเพ็ญเข้า

สมาธิไปๆ เพราะแน่ใจว่าต้องไม่ใช่คนเปิดแน่ เมื่อคุณศรีเพ็ญออกมาจากสมาธิแล้วก็บอกว่า มีฤๅษีองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นโอบปาทิกะท่านมาเยี่ยม ฤๅษีองค์นี้เคยพบกับท่านที่บ้านหมอขวัญเมื่อประมาณสัก ๑ อาทิตย์ มาที่นี่เอง หมอขวัญเป็นหมอแผนโบราณ มีบ้านอยู่ที่อาคารสงเคราะห์ดินแดนลือที่ ๑๐ ห้วยขวาง ส่วนเลขที่บ้านจำไม่ได้ การที่ข้าพเจ้าไปที่บ้านหมอขวัญ ก็เพื่อเป็นการเยี่ยมตอบในฐานะที่หมอขวัญเคยมาหาข้าพเจ้าที่บ้าน ได้สนทนากันในเรื่องต่างๆ ทราบว่าหมอขวัญเป็นคนที่สนใจในทางวิญญาณเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณมาหลายครั้ง และยังพูดให้ฟังอีกว่าที่บ้านมีฤๅษีสักคัสติร์ ข้าพเจ้าจึงได้ไปเยี่ยม เพื่อจะดูข้อเท็จจริงโดยไปกับคุณศรีเพ็ญ และเมื่อไปที่บ้านของเขาแล้วก็ได้พบกับฤๅษีองค์ที่วานั้นจริง จึงได้นิมนต์ท่านไว้ว่าเมื่อท่านมีโอกาสก็ขอให้ท่านมาเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านบ้าง นี่คือปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่พบเห็นมาด้วยตนเอง ส่วนอีกเรื่องหนึ่งคือ

หน้าต่างเปิด ซึ่งผู้ที่เปิดไม่ใช่คนแต่เป็นโอปปาติกะชื่อ
 จันทกุมารี แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยเขียนลงในหนังสือ
 วิญญานหลายปีมาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงจะไม่นำมาเล่า
 ไว้อีก เพราะเหตุที่เคยมีประสบการณ์มาด้วยตนเองเช่น
 นี้ โดยส่วนตัวข้าพเจ้าจึงไม่ประหลาดที่ว่าไฟฉายปิดเปิด
 ได้เอง โดยไม่มีมือมนุษย์เข้ามาเกี่ยวข้อง

แต่อย่างไรก็ดี ปรากฏการณ์ทั้งสองครั้งนี้ ข้าพ-
 เจ้าเคยขอร้องให้ท่านฤๅษีกับจันทกุมารีทำให้ดูอีก ก็ปรากฏ
 ฎว่าทำไม่ได้ ทั้งที่ได้ลองพยายามทำดูแล้ว เพราะ
 ฉะนั้นถ้าใครจะไม่เชื่อเรื่องอย่างนี้ ก็น่าเห็นใจ รู้สึกว่า
 มันยังมีอะไรลึกลับอีกมาก ซึ่งแม้ผู้ที่ทำได้เองก็ไม่รู้ว่า
 มันเป็นไปได้อย่างไร แต่ถึงอย่างไร กฎเกณฑ์ในเรื่องนี้
 ต้องมีอยู่แน่ๆ เป็นแต่ยังไม่ทราบโดยละเอียดเท่านั้น
 ฉะนั้นจึงไม่อาจจะทำขึ้นมาได้ ตามความต้องการทุกครั้ง
 เรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับพวกโอปปาติกะ มักจะเป็นเช่นนั้น
 คนที่เห็นด้วยตัวเองเขาก็มีความเชื่ออย่างสนิทใจ ส่วน
 คนที่ได้ยินแต่เพียงคำบอกเล่าและพิสูจน์ไม่ได้ คนเหล่านี้

นี้ก็ไม่ยอมเชื่อ ความเป็นจริงก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะการจะเชื่ออะไรอย่างไม่มีเหตุผลโดยไม่มีข้อพิสูจน์ พระพุทธเจ้าก็ได้ทรงตรัสห้ามไว้เหมือนกัน แต่ถึงกระนั้นผู้ที่เขื่อนักคิดก็ควรระลึกไว้บ้างว่า ข้อเท็จจริงบางอย่างที่คนบางคนพบเห็นมาด้วยตนเอง แต่คนส่วนมากไม่ยอมเชื่อ นั้น ต่อมาภายหลังในเมื่อมีการศึกษาค้นคว้ากันอย่างกว้างขวางแล้ว ก็ปรากฏว่าข้อเท็จจริงอันนั้นมีมูลความจริง และได้นำประโยชน์อันยิ่งใหญ่มาสู่โลก ตัวอย่างเช่นในทางวิทยาศาสตร์ได้เคยมีมามากแล้ว

๒๓. ของขวัญจากโลกทิพย์

ปรากฏการณ์ทางวิญญาณ ที่นับว่าแปลกมากอีกอย่างหนึ่ง ก็คือท่านเมฆแดงสามารถที่จะให้ของขวัญซึ่งมาจากโลกทิพย์แก่คนซึ่งอยู่ในโลกมนุษย์นี้ได้ เรื่องนี้ที่เป็นเรื่องที่แปลกมาก ก็เพราะผู้ที่ให้เป็นผู้ที่มองไม่เห็นตัว มือที่หยิบยื่นให้ก็มองไม่เห็น และของที่นำมาให้ มาได้อย่างไรก็มองไม่เห็น แต่แล้วในท่ามกลาง

ความว่างเปล่านั่นเอง ก็ปรากฏว่าของขวัญได้มาถึงมือมนุษย์ ซึ่งของที่ว่านี้เป็นสิ่งที่มนุษย์มองเห็นได้ จับต้องได้ ไม่ใช่เป็นของทิพย์ที่มองไม่เห็น ของเหล่านี้มาได้
อย่างไร? รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เชื่อได้ยากเหลือเกิน และจากเรื่องนี้อาจจะทำให้เรื่องอื่นๆ ที่พอจะเชื่อถือได้พลอยหมดความเชื่อถือไปด้วย เพราะแม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ยังมองไม่เห็นเลยว่า เรื่องอย่างนี้เป็นไปได้ได้อย่างไร แต่อย่างไรก็ตาม ท่านลองพิจารณาข้อความสักตอนหนึ่งที่เกี่ยวกับเรื่องของขวัญที่มาจากโลกทิพย์ ซึ่งเรื่องนี้ เอส-เทลล์ บอกว่า มร. มอริส บาร์บานเนลล์ ซึ่งเป็นคนหนึ่งที่ได้เห็นเหตุการณ์อันนี้ เป็นผู้บันทึกเอาไว้ดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้า (หมายถึง มอริส บาร์บานเนล) ได้ของขวัญจากโลกทิพย์อย่างหนึ่งเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว คนอื่นๆ อีกประมาณ ๒๐ คนก็ได้รับของขวัญอย่างนั้นเช่นเดียวกัน

บุคคลที่ไม่คุ้นเคยในเรื่องการทรงวิญญาณ คงจะอ่านข้อความนี้พร้อมๆ กับขมขื่นบ้างเป็นธรรมดา แต่อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ของขวัญครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้รับ

เมื่อ ๒—๓ ปีมาแล้ว ได้มีการทรงวิญญาณโดย
ได้ยินเสียงพูดโดยตรงจากโอปปาติกะ ท่านเมฆแดงได้
ให้สัญญากับข้าพเจ้าว่า จะนำเอาของขวัญมาให้ชิ้นหนึ่ง
และเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ท่านก็ได้ทำตามสัญญาของท่านที่
วิมเบลดัน เซนเตอร์

ครั้งนี้ออกจะเป็นครั้งพิเศษอยู่ที่เดียว คือท่าน
เมฆแดงได้จัดให้มีการเข้าทรงวิญญาณ^๕ขึ้นเอง ปีละครั้ง^๕
เพื่อ ประโยชน์ แก่บุคคลที่มีความสัมพันธ์ กับท่าน อย่าง
ใกล้ชิด เป็นทำนองเชิญสมาชิกภายในมาประชุมกัน หรือ
จะเรียกว่าเป็นปาร์ตี้ น้อยๆ ก็ได้

ก่อนหน้า^๕ ท่านเมฆแดงได้ขอให้นำเอาแผ่น
เรื่องแสง ๒ แผ่น และไฟฉายที่มีผ้าหุ้มสีแดงเข้ามาไว้ใน
ห้องทรงวิญญาณด้วย ดังนั้นก็เป็นที่รู้จักกันในระหว่างพวก
เราว่า ท่านกำลังจะมาปรากฏกายให้พวกเราเห็น

การทรงวิญญาณในเย็นวันนั้น มีการหยอกล้อ
และการหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน ไม่ได้มีบรรยากาศ
ที่เศร้าสลด และแปลกประหลาดดังที่ผู้ไม่คุ้นเคยมักจะคิด

อยู่เลยที่เดียว ท่านเมฆแดงได้แนะนำพวกเราให้สนทนากันอย่างสนุกสนานว่า เรืองเสมอ ท่านบอกว่า การที่มีสภาวะทางอารมณ์ถึงเครียด จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เกิดผลที่เดียว ข้อความนี้ท่านพูดโดยผ่านผู้ทรงวิญญาณซึ่งอยู่ในภาวะเข้าสมาธิ ซึ่งในตอนนั้นผู้ทรงวิญญาณได้นั่งอยู่ในคู้ที่เราได้ร่วมมือกันจัดให้มีขึ้นอย่างรีบด่วน คู้ประกอบด้วยไม้ ๔ ชั้น มีผ้าคาดไว้ข้างหน้า สูงประมาณ ๕ ฟุต เป็นคู้ซึ่งลูกสาวของคุณเอสเทลล์เรียกอย่างล้อๆ ว่า บ้านคู้กตา

ผู้ที่อยู่ในที่นั้นขอร้องให้ข้าพเจ้าตรวจคู้ไม้เป็นอย่างดี และตลอดจนถึงห้องนั้นโดยรอบค้วย เพื่อว่าจะได้ไม่มีความข้องใจหรือความสงสัยใดๆ อันจะเกิดขึ้นในภายหลัง

ไม่นานนัก การปรากฏตัวของวิญญาณก็เริ่มต้นขึ้น แผ่นเรืองแสง ๒ แผ่นได้ถูกยกให้ลอยขึ้นไปจากพื้นโดยมือซึ่งเรามองไม่เห็นตัว แล้วในไม่ช้าเราก็เห็นดวงหน้าของบุคคล ลอยอยู่ท่ามกลางแผ่นเรืองแสงนั้น เป็นดวงหน้าของท่านเมฆแดงนั่นเอง

“นี่แน่ะ จอห์น” เสียงท่านเมฆแดงกล่าวขึ้นโดยหมายถึงชื่อของข้าพเจ้าเอง ซึ่งท่านชอบเรียกข้าพเจ้าว่าจอห์น “ลุกมาข้างหน้าซิ” ข้าพเจ้าจึงลุกมาจากที่นั่งและยืนอยู่ห่างจากประตูตึกถ้ำนั้น ประมาณ ๓ หรือ ๔ นิ้ว

“ยื่นมือออกมาซิ” เสียงท่านเมฆแดงกล่าวขึ้นเมื่อข้าพเจ้ายื่นมือออกไป ก็มีมือของผู้ชายมือหนึ่ง รับรองไว้ว่าไม่ใช่มือผู้หญิงอย่างคุณเอสเทลล์แน่นอน มาจับมือข้าพเจ้าไว้

“ลองจับผมของเราซิ” มีเสียงท่านเมฆแดงบอกออกมาอีก ข้าพเจ้าลองจับดู รู้สึกว่าเป็นผมที่มีเส้นยาวและนุ่มคล้ายไหม และยาวลงมา ดูเหมือนว่าจะคลุมไหล่ได้เลยทีเดียว นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดมาก เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ผมของคุณเอสเทลล์นั้นกรอบเหมือนเส้นลวดและมีรอยย่น ไม่ตรงเช่นนี้เลย

ในขณะนั้น ข้าพเจ้ายืนอยู่ใกล้กับวิญญานที่ปรากฏตัวของท่านเมฆแดงมาก และสามารถเห็นเคราที่ปรากฏ

อยู่บนดวงหน้ารูปไข่ของท่าน ในเมื่อข้าพเจ้าบอกท่าน ถึงความจริงข้อนี้ ท่านเมฆแดงจึงให้ข้าพเจ้าคลำดวงหน้า นั้นด้วย เมื่อข้าพเจ้าคลำดูรู้สึกว่าเป็นเคราสีน้ำตาลอ่อนและมีลักษณะเหมือนกิ่งเส้นไหม

ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “รู้สึกว่าเป็นเส้นนุ่มมาก” ต่อจากนั้น อีกคนหนึ่ง ในบรรดาผู้ที่มาเข้าทรงอยู่ด้วยก็ได้ มีโอกาสคลำเคราและผมของท่านเมฆแดงด้วยเหมือนกัน ผู้คนคือ มิสซิส คอนสแตน เทลเลอร์ ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่เส้นที่เคียวนะ เรามาถึงขนาดคลำหนวดและเคราของท่านผู้มีเกียรติขนาดนี้” ท่านเมฆแดงก็หัวเราะ อย่างน้อยเป็นเวลา ๖ ครั้งที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นและยืน อยู่ใกล้ๆกับร่างที่มาปรากฏจากโลกทิพย์ของท่านเมฆแดง เป็นเวลาประมาณ ๒ ครั้งที่ท่านเมฆแดงได้พยายามจะให้ ข้าพเจ้าเห็นท่านได้อย่างถนัดชัดเจน จึงให้ดวงไฟฉาย สีแดงจับอยู่บนดวงหน้าของท่านอย่างชัดเจน ซึ่งเรา เห็นชัดว่าเป็นดวงหน้าที่มีลักษณะสวยงาม มีดวงคา

แวววาวซึ่งมีอำนาจโน้มน้าวจิตใจของผู้เห็นได้อย่างลึกซึ้ง
ข้าพเจ้าสามารถจะมองเห็นปุยมะฆ คือเอ็คโทพลาสซั่ม
ลอยอยู่ตรงหน้าล้อมร่างกายของท่านโดยตลอด ข้าพเจ้า
รู้สึกว่าคุณสูงของท่าน นั้น จะมากกว่าความ สูงของคุณ
เอสเทลล์ผู้เป็นคนทรงหลายนิ้วทีเดียว

เรื่องนี้ เป็นปาฏิหาริย์ที่น่าอัศจรรย์จริง คนที่
ตายไปแล้วมาปรากฏตัวให้เห็นและจับต้องได้สามารถ
เคลื่อนไหวได้ และสามารถพูดติดต่อกันได้ มีชีวิต
และ ความคิดอ่าน เหมือนกับผู้ที่ยังไม่ตาย ทุกประการ
เป็นแต่ว่า เสียงที่ออกมาจาก ริมฝีปาก ที่เคลื่อนไหวไป
มาของท่านนั้นรู้สึกว่าจะค่อยไปสักเล็กน้อย แต่ก็ไม่มี
ข้อสงสัย เป็นเสียงของท่านเมฆแดงอย่างแน่นอน
เพราะว่าข้าพเจ้าเคยได้ยินเสียงนี้อยู่บ่อยๆ โดยผ่าน
ทางคนทรงคือคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ซึ่งเข้าสมาธิ
อย่างลึก และบางครั้งก็ผ่านทางแดร ซึ่งมีไว้สำหรับ
การเข้าทรงวิญญาณ ชนิดที่จะต้องการจะให้ได้ยินเสียง
โดยตรงจากผู้ที่อยู่ในโลกโอบปาติกะ

จากนั้นท่านเมฆแดงก็ได้เชื่อเชิญให้ผู้ร่วมเข้าทรง
 วิญญาณอยู่ด้วยนั้นเดินแถวผ่านไปยังตู้ เพื่อว่าทุกคนจะ
 ได้เห็นดวงหน้าของท่านโดยถนัด ท่านได้บังคับให้แผ่น
 เรืองแสง ๒ แผ่นนั้นอยู่หนึ่งๆ เป็นเวลาเกือบ ๒ นาที
 ในขณะที่ผู้ร่วมเข้าพิธีการทรงวิญญาณนั้นเดินแถวผ่านไป
 เพื่อจะดูหน้าท่านให้เห็นชัดเจน ต่อมาไม่ช้า เราก็ได้
 เห็นปรากฏการณ์อันประหลาดอย่างหนึ่ง คือม่านที่คลุม
 ตู้อยู่นั้น ค่อยๆ แหวกออกจากกันอย่างช้าๆ และที่ปลาย
 ม่านด้านหนึ่ง เราก็ได้เห็นร่างของวิญญาณปรากฏตัวให้
 เห็นอีกร่างหนึ่ง โดยร่างนี้ถือไฟฉายสีแดงไว้ด้วย และ
 ฉายไปยังอีกร่างหนึ่ง ซึ่งมาปรากฏตัวให้เห็นเหมือนกัน
 ร่างนี้เป็นร่างที่ขาวโพลนทีเดียว สำหรับข้าพเจ้าเองรู้สึก
 ว่าภาพที่มาครั้งหลังนี้ ดูเหมือนจะกำลังอยู่ในอริยาบถ
 นั่ง สิ่งที่น่าสังเกตและน่าตื่นใจเป็นอย่างยิ่งในครั้งนี้ ก็
 คือว่าที่ตรงกลางหน้าผากของภาพที่มาปรากฏให้เห็นขึ้น
 ใหม่ นั้น ปรากฏว่ามีอัญมณีหรือจะเรียกว่าเพชรก็ได้
 สุกส่องแสงแวววาวเป็นประกายระยิบระยับตลอดเวลา

หลังจากนั้นก็มาถึง รายการของขวัญ ที่ได้ มาจาก โลกของวิญญาณ ซึ่งของขวัญนั้นเราสามารถจะเห็นได้ โดยอาศัยสีเรืองแสงที่เราหาไว้บนแตร และในขณะนั้น แตรที่กำลังเคลื่อนไหวไปมาอยู่ตลอดเวลา และเกาะพัน อยู่ด้วย และเรายังได้ยินเสียงก๊อกรอบแตรบอยู่ ภายในแตรนั้น แล้วก็มีเสียงพูดว่า "อันนี้เป็นของขวัญ สำหรับจอห์น ยืนมือของเจ้าออกมา ราเชล (Rachel) เป็นเสียง ของท่านเมฆแดงพูดขึ้นโดยหมายถึงคอนสแตน เทลลอร์ (Constance Treloar) คำว่าราเชลนั้น เป็นชื่อ ที่ท่านเมฆแดงเรียกคุณคอนสแตน เทลลอร์อย่างนั้น

เมื่อคุณคอนสแตน เทลลอร์ ยืนมือออกไป ก็ ปรากฏว่า ของขวัญนั้นหล่นมาในมือทันที เธอยืนมือมา ให้ข้าพเจ้าคลำดูก็รู้สึกว่าเป็นอัญมณีชนิดใดชนิดหนึ่ง ปรากฏการณ์เช่นนั้น ได้เกิดขึ้นหลายครั้งหลายหน จนกระทั่งทุกคนที่อยู่ในห้องทรงวิญญาณนั้น ได้รับของ ขวัญโดยทั่วกันจากท่านเมฆแดงในทำนองเดียวกัน คือ ครั้งแรกจะมีเสียงแตรเกาะลงบนพื้นดังโปกๆ ต่อมาก็มี เสียงกรอบแตร

ข้าพเจ้าได้ถามท่านเมฆแดงว่า “ของขวัญเหล่านี้มาจากไหนกันเล่าครับ”

ท่านเมฆแดงได้หัวเราะแล้วก็ตอบว่า “มาจากที่ไหนๆ ก็ได้ทั้งนั้น”

ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า โอปปาดิกะผู้รักษาธรรมชาติ (Nature Spirits) ได้ช่วยกันกับท่านทำของขวัญชิ้น มีข้อที่ลำบากอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า เมื่อวิญญาณเหล่านี้ช่วยทำของขวัญชิ้นแล้ว มักจะไม่ใคร่อยากให้แก่ผู้อื่นนัก ต้องใช้คำอ่อนหวานประเล้าประโลมอยู่เหมือนกันจึงจะยอมให้มา

ตลอดเวลาที่มีการให้ของขวัญกันนี้ ท่านเมฆแดงก็พูดจาหยอกล้อผู้อื่นอยู่ตลอดเวลาด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่รื่นเริงแจ่มใส

เมื่อจบรายการก็เปิดไฟในห้องนั้นขึ้น ปรากฏว่า ดอกไม้ซึ่งมีผู้วางไว้บนหลังตู้และอยู่ข้างหน้าเรานั้นกระจัดกระจายอยู่รอบตัว บางดอกก็มาตกอยู่บนตักของผู้ที่เข้าประชุม สำหรับที่ตักของข้าพเจ้านั้น ก็มีช่อดอกไม้เล็กๆ คือช่อดอกไวโอลิตวางอยู่ด้วย

เราได้ตรวจดู ของขวัญที่เราได้รับ ด้วยความชื่น
ชม สำหรับข้าพเจ้าได้รับหินเขียวหนุมาน (Amethyst)
ซึ่งจาร์นัยไว้อย่างสวยงามมาก บางคนก็ได้เป็นพลอย
สีนิล (Sapphires) บางคนก็ได้เป็นพลอยสีเขียวอ่อน
(Aquamarines) บางคนก็ได้เป็นกางเขนเล็กๆซึ่งข้าพ-
เจ้าสังเกตเห็นว่ามีตัวอักษรจารึกไว้ด้วยว่า ทำด้วยเงิน
อย่างดีคือเงินเกือบบริสุทธิ์ บางคนก็ได้ของขวัญเป็น
สิ่งศักดิ์สิทธิ์จากประเทศตะวันออก (Eastern charm)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวมา ข้าพเจ้าขอให้แง่คิด
ว่า เมื่อเราสามารถได้รับของขวัญที่บุคคลตายไปแล้วนำ
มาให้เราได้เช่นนี้ เรื่องปาฏิหาริย์ต่างๆ ที่กล่าวไว้ใน
คัมภีร์ไบเบิลนั้น ก็รู้สึกว่าจะเป็นเรื่องไม่เลือนลายนัก
ก็อาจสามารถจะมีความจริงได้ไม่น้อยทีเดียว”

จากข้อความที่ได้อ้างมานี้ ท่านผู้อ่านก็คงจะประ-
หลาดใจอยู่มาก และเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้เรียนตามท่าน
แหลมแดงแล้ว ท่านตอบว่าเรื่องจริงเป็นอย่างนั้น แต่ใน

เมื่อข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาติกะอีกองค์หนึ่ง ท่านบอกว่าท่านไม่เชื่อว่าเรื่องอย่างนี้จะเป็นไปได้ ท่านเข้าใจว่าอาจจะเป็นการเล่นกลเสียมากกว่า แต่ท่านเมฆแดงก็ยืนยันว่าจะเป็นการเล่นกลหรือไม่ ท่านไม่รู้ ท่านรู้แต่เพียงว่าท่านได้ทำอย่างนั้นจริงๆ และของขวัญเหล่านั้นก็เป็นของท่านเอง เมื่อท่านต้องการจะหยิบมาให้เขา ของเหล่านั้นก็มาอยู่ในมือของท่าน แล้วก็ส่งให้เขาไป แต่เดี๋ยวนี้ทำไมจึงทำอย่างนั้นไม่ได้ ข้อที่ท่านอธิบายเหตุผลไม่ได้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ตั้งแต่เขียนเรื่องนี้มา ไม่มีตอนไหนที่จะยากเท่ากับตอนนี้ เพราะแม้แต่โอปปาติกะองค์ที่เคยอธิบายปัญหาต่างๆ ได้ดี แต่พอมาถึงเรื่องนี้ท่านก็บอกว่าท่านไม่เชื่อ และท่านขอให้นึกถึงปาฏิหาริย์เรื่องนกบัตเจริกาเปรียบเทียบ (ดูในเล่ม ๑ หน้า ๒๙๘) ความจริงนกตัวนี้เป็นนกอยู่ในโลกมนุษย์ และอยู่ในกรงท่ายสวน แต่แล้วก็ปรากฏว่านกมาอยู่ในห้องทรงวิญญานได้ โดยไม่มีใครไปเอามา ในบันทึกที่กล่าวไว้ก็มีแต่แผ่นเรืองแสงที่ลอยวนเวียนอยู่ในอากาศ ภายในห้องทรงวิญญาน

และนกดัวนี้ได้มาปรากฏอยู่บนแผ่นเรืองแสง และเมื่อคนเข้าไปดูอย่างใกล้ชิด ก็ปรากฏว่าเป็นนกจริงๆ พร้อมกับได้ถอนขนตีคมือมาด้วย เรื่องนี้ก็อีกเหมือนกัน อธิบายไต่ยากมาก เพราะฉะนั้นเรื่องต่างๆ ในทำนองนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถที่จะให้คำอธิบายอันใดที่กระจ่างได้ เรื่องนี้ขอให้พิจารณาหาเหตุผลเอาเอง ซึ่งท่านจะเชื่อหรือไม่ก็สุดแล้วแต่ท่าน และเรื่องนกดัดเจริก้าที่เอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้บันทึกไว้นั้นมีดังต่อไปนี้:—

“ดิฉันยังจำได้ว่า ครั้งหนึ่งเราได้มีการทรงวิญญานกันเป็นพิเศษ เพื่อประโยชน์แก่ชายคนหนึ่ง ชายคนนี้ได้แนะนำให้ดิฉันรู้จักว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางรักษาโรคทางจิต นอกเหนือไปจากนี้ ดิฉันก็ไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับเขาเลย และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามาจากไหน

ครั้งนั้นเรานั่งเข้าทรงวิญญานกันประมาณ ๑๐ คน และหลังจากที่ดิฉันเข้าสมาธิแล้วไม่นาน ท่านเมฆแดงก็ปาฐกถาแก่ผู้ที่ร่วมวงอยู่ในที่นั้น ข้อความที่ท่านเมฆแดง บรรยายในครั้งนั้น เป็นข้อความที่มีความหมาย

ลึกซึ้งและสลบซับซ้อนมาก ซึ่งผู้ที่เข้าร่วมวงด้วยในวันนั้น หลายคนยอมรับว่าไม่เข้าใจความหมายแต่ประการใดเลย แน่نونที่เดียว ท่านเมฆแดงคงจะรู้ความจริงข้อนี้ดี เพราะในที่สุดท่านก็กล่าวว่า “เราจะแสดงความหมายที่เราได้พูดไปแล้วให้คุณเดียนั้น เจ้าก็เห็นแล้วว่าเดียนั้น เรากำลังนั่งอยู่ในห้อง มีกำแพงล้อมรอบเป็นห้องที่อยู่ชั้นบนด้วย หน้าต่างทุกบานก็ปิดหมด ไม่มีแสงลอดเข้ามา และนอกจากหน้าต่างนี้ออกไปเป็นส่วนของคนทรงคือเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ในบรรดาพวกเจ้าทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันในที่นี้ มีใครบ้างไหมที่ต้องการจะให้เรา นำของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อยู่ในสวนเข้ามาในห้องนี้ให้เจ้าเห็นประจักษ์ตาด้วยตนเอง?”

ชาร์ลส์กล่าวว่า ครั้งแรกจิตของเขานึกไปถึงลูกกลิ้งที่อยู่ในสวน แต่แล้วเขาก็ยังเสียไม่กล้าบอกให้ท่านเมฆแดงนำเข้ามา เพราะรู้สึกว่ถ้าเป็นจริง มันจะต้องมีการเหาะหรือลอยเข้ามา ซึ่งอาจจะเป็นการอึก-กระทั่งกรีกโครมไปสักหน่อย ในที่สุด ฮอว์ เดสมอนด์ก็เสนอแนะขึ้นมาว่า

“กระผมอยากจะได้นกบัตเจริก้า (Budgerigar) ซึ่งอยู่ในกรงท้ายสวน มาให้ดูในที่นี้หน่อยจะได้ไหมครับ”

“เออละ มีผู้ขอร้องอยากจะได้นกบัตเจริก้า ตกลงเราจะนำมาให้ดู” เป็นเสียงของท่านเมฆแดงกล่าวขึ้น

พอจบคำพูดของท่านเมฆแดง แผ่นเรืองแสงแผ่นหนึ่งที่อยู่บนผนังลอยขึ้นอย่างรวดเร็ว และพุ่งไปมาโดยรอบๆ ห้อง ครั้นแล้วก็มาหยุดอยู่ตรงกลางวงที่พวกเรานั่งกันอยู่ และกลอยอยู่บนอากาศเช่นนั้น สว่างเรืองแสงททาไวบนผนังนั้น ทำให้เราเห็นภาพของนกบัตเจริก้าอยู่ตรงกลางได้อย่างชัดเจน ตรงด้านข้างขวาของซอว์ เคสมอนด์

ท่านเมฆแดงได้ บอกให้ทุกคน ลุกมา ข้าง หน้า และจับดูให้เห็นชัด โดยท่านได้บอกว่า ในขณะนั้นนกได้ถูกสกดจิตใจให้อยู่ในภาวะตกภวังค์แล้ว ไม่มี ความกลัวแต่อย่างใด

พวกเราที่นั่งประชุมอยู่แต่ละคนได้ลุกขึ้นมา และ ก็พากันมาจับต้องนกดูโดยทั่วกัน ทุกคนได้รับความ

อัศจรรย์อย่างยิ่งที่รู้สึกว่าเป็นนกจริงๆ มีเลือดมีเนื้อ
 อบอุ่น เป็นนกที่มีชีวิตชีวาอย่างจริงจัง และโดยเฉพาะ
 เราก้ได้รับความ อัศจรรย์ใจใน ข้อที่ว่าไม่ได้บินหนีเราไป
 เลย คนที่มาจับครั้งสุดท้ายคือ มิสซิส เทลลอร์ ในขณะที่
 ที่จะเอามือไปจับนกนั้น ท่านแมมแดงได้กล่าวขึ้นว่า
 “จงถอนขนจากหน้าอกของมันออกบ้าง ตอนนั้นมันจะ
 ไม่เจ็บอย่างไทรอก ที่เราขอร้องให้เจ้าทำเช่นนั้น ก็เพื่อ
 นายแพทย์ผู้นั้นจะได้ไม่คิดว่า เราได้สกดจิตทำให้
 นัยตาของเจ้าหลอกตัวเอง เห็นนกไปเองโดยที่ไม่ได้
 มีนกอยู่จริงๆ จงถอนขนนกออก และจะได้เป็นเครื่อง
 พิสูจน์ว่า ได้มีนกอยู่ในที่นี้จริงๆ ในคืนนี้”

มิสซิสเทลลอร์ ได้ทำตามที่ท่านแมมแดงบอก
 และก็ได้กลับมายังที่นั่งของเธอโดยมีขนนกเล็กๆ ๓ ขน
 ติดมือมาด้วย เมื่อเธอนั่งลงก็ปรากฏว่า นกตัวนั้น
 หายวับไปกับตา แพทย์หญิงผู้ยังไม่เชื่อผู้นั้นได้นำเอา
 ขนนกติดตัวไปด้วยเมื่อตอนที่เขาลาจากไป และพยายาม
 ตรวจขนเหล่านั้นอย่างละเอียดละออ ดิฉันยังจำได้ว่า

เขากวาดสายตาไปรอบๆ ห้อง พยายามจะหารายละเอียด หรือจับพิรุณอย่างใดอย่างหนึ่งให้ได้ เพื่อจะเป็นเครื่อง แสดงว่านกตัวนั้นเข้ามาในห้องนั้นได้อย่างไร แต่ก็รู้สึก ว่าเขาจะไม่สามารถจะหาคำอธิบายอย่างใดได้ ปราบกฏว่า หลังจากนั้น เขาได้มาหาเราอีกหลายครั้ง และมาฟัง ปาฐกถาของท่านเมฆแดงด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง”

จากเรื่องนกลีนี้ ท่านจะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่เข้าใจ ได้ยากจริงๆ แต่อย่างไรก็ดี ท่านก็ได้อธิบายไว้อีกแนว หนึ่งว่า ถ้าหากสิ่งที่ปรากฏนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่มียู่ในโลก มนุษย์ แต่เป็นสิ่งที่มียู่ในโลกของโอปปาติกะ ถ้าเป็น เช่นนี้ การที่โอปปาติกะผู้มีอำนาจจิตสูงจะทำให้สิ่งเหล่านี้ ปรากฏแก่สายตามนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ก็จะเป็น เพียงชั่วขณะ และเมื่อสิ่งนั้นหายลับไปแล้ว ก็จะไม่ มีวัตถุสิ่งใดเหลืออยู่ในโลกมนุษย์ เช่นเดียวกับโอปปาติกะ บางคนอาจจะปรากฏร่างให้มนุษย์แลเห็นได้ หรือจับ ต้องได้ ลูบคลำได้ แต่ในเมื่อโอปปาติกะนั้นเลื่อนหาย ไปจากสายตาของมนุษย์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเลื่อน

หายไปด้วย ถ้าหากเป็นอย่างนั้นก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่
 ในกรณีนี้ก็กล่าวว่าจะสามารถที่จะถอนชนนออกมามีได้ และ
 ในเมื่อนกนั้นหายลับสายตาไปแล้ว ชนก็ยังปรากฏอยู่
 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นนกอยู่ในโลกมนุษย์จริงๆ แต่ก็มา
 ปรากฏอยู่ในห้องทรงวิญญาณได้ ซึ่งเป็นการมาอย่าง
 ปาฏิหาริย์ เพราะไม่มีใครไปเอามา และประตูหน้าต่าง
 ก็ปิดหมด เวลาจะมาก็ปรากฏขึ้นมาเฉยๆ ไม่ทราบว่ามี
 ได้อย่างไร และเวลาจะหายไป ก็หายไปอย่างลึกลับเช่น
 เดียวกับตอนที่มา สำหรับในกรณีอย่างนี้ โอปปาทิกะ
 องค์ที่ท่านอธิบายท่านบอกว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ถ้า
 สมมติว่าเรื่องนกนั้นเป็นไปได้ เรื่องของขวัญที่ว่ามาจาก
 โลกทิพย์ก็ต้องเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ของขวัญที่ว่านั้น
 ต้องไม่ใช่ของที่มีอยู่ในโลกทิพย์ แต่เป็นของที่มีอยู่ใน
 โลกมนุษย์นั่นเอง เพราะโอปปาติกะที่มีอำนาจจิตสูงนั้น
 สามารถที่จะเคลื่อนย้ายสิ่งของซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์จากที่
 หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้ แต่ก็ควรจะเป็นไปในลักษณะ
 อย่างที่ ท่าน เมฆแดง เคยทำให้โตะลอยจากพื้นไปกระทบ

หลังเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ (ดูในเล่มนี้ หน้า ๒๔) กล่าวคือ
 ในเรื่องโต๊ะที่ลอยขึ้นไปในอากาศนั้น เราจะเห็นอาการ
 เคลื่อนไหวเหมือนกับมีใครจับยกขึ้นไป แต่ปรากฏการณ์
 ที่นกเข้ามาอยู่ในห้องทรงวิญญาณนั้น มันเป็นแบบหาย
 วัับไปกับตา แล้วก็ไปปรากฏอยู่อีกที่หนึ่งได้อย่างรวดเร็ว
 ซึ่งในกรณีอย่างนี้ ก็มีอยู่ทางเดียวที่จะอธิบายได้ คือ
 ท่านเมฆแดงสามารถทำให้รูปร่างของนกสลายตัวเป็นของ
 ทิพย์ได้ทันที ครั้นแล้วก็ให้มาปรากฏตัวเป็นกายเนื้อ
 ซึ่ใหม่ แต่วิธีการเช่นนี้คนที่ทำได้จะต้องมีอำนาจจิตสูง
 มากเหลือเกิน และถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง ท่านเมฆแดง
 ก็น่าจะทำให้ดูเดี๋ยวนั้นได้ แต่แล้วท่านก็บอกว่าท่านทำไม่
 ได้ ก็เลยไม่ทราบว่าเป็นเรื่องจริงๆ เป็นอย่างไรกันแน่

อนึ่งเรื่องปาฏิหาริย์แบบของขวัญที่มาจากโลกทิพย์
 นั้น ในเมืองไทยเราก็มีเหมือนกันเป็นแต่ข้าพเจ้าไม่เคย
 เห็น ได้ยินแต่คนอื่นเขาเล่าให้ฟังเท่านั้น เช่นที่กล่าว
 กันว่า หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) หลวงพ่อ
 ปู่ทวด หลวงพ่อปู่เดินหน ท่านเคยให้พระบ้าง ให้ตระ-

กุกบ่าง ซึ่งวิธีการที่ให้บางทีก็ล่วงเอาออกจากในปาก
 ของคนทรง บางทีก็เสกเอาออกมาจากในมือ บางทีก็
 คว้าเอามาจากในอากาศ คนที่มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเขายืนยันว่า ไม่ใช่เป็นการหลอกหลวงหรือเป็นการเล่นกล คือ
 ท่านเอามาให้จริงๆ โดยที่คนทรงไม่ได้ช้อนพระหรือ
 ตระกุกไว้ในที่ใดที่หนึ่ง และแล้วด้วยศิลปะของการเล่น
 กล จึงสามารถทำให้คนดูเห็นไปว่าได้คว้าเอามาจาก
 ในอากาศ หรือว่าเสกเอาออกมาจากในมืออย่างนี้เป็นต้น
 ข้าพเจ้าเล่าเรื่องนี้ไว้ให้ฟัง ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้า
 เชื่อตามนี้ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ เพราะเรื่องอย่างนี้อาจจะ
 เป็นจริงตามนั้นก็ได้อีก และเรื่องแบบนี้ ข้าพเจ้าก็เคยตาม
 หลวงพ่อสมเด็จฯ มาแล้ว ท่านบอกว่าที่สำนักคันทวี
 ทางวิญญาณนี้ท่านทำไม่ได้ การที่ท่านตอบเช่นนี้รู้สึก
 หลวงพ่อไม่อยากจะให้สำนักคันทวีทางวิญญาณ มีเรื่อง
 ชนิดที่อธิบายเหตุผลกันไม่ได้ และก็ไม่ได้จะให้ที่
 ไปทำหนี่อื่นด้วย รู้สึกว่าหลวงพ่อสมเด็จฯ ท่านมีความ
 รอบคอบมาก และเต็มไปด้วยความเมตตากรุณาต่อคน
 ทุกชั้นทุกประเภทจริงๆ

หนึ่งเมื่อไม่กี่ปีมานี้ก็มีข่าวลงในหน้าหนังสือพิมพ์
 ครีกโครมเกี่ยวกับ หลวงพ่ออี ซึ่งได้อ้างว่าท่านสามารถ
 ที่จะไปบิณฑบาตในที่กลางแจ้ง โดยไม่มีมนุษย์คนใด
 เป็นผู้เอาข้าวมาใส่บาตร แต่แล้วก็ปรากฏว่าในบาตรของ
 ท่านมีข้าวสุกอยู่เต็มบาตร และเป็นข้าวที่มนุษย์มองเห็น
 ได้และกินได้ด้วย ทั้งนี้ก็โดยให้เหตุผลว่าเทวดาเป็นผู้ใส่
 บาตรให้ เรื่องนี้ก็ยังเป็นเรื่องที่ถูกถกเถียงกันอยู่ ลูกศิษย์
 บางคนก็ใกล้ชิดก็ยืนยันว่าหลวงพ่อยีทำอย่างนั้นได้จริงๆ
 แต่คนส่วนมากไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ และเรื่องนี้ข้าพเจ้า
 ก็ได้เรียนถามหลวงพ่อสมเด็จฯ เหมือนกัน ท่านตอบว่า
 เป็นเรื่องที่เชื่อได้ยาก เพราะผู้ที่ทำได้จริงๆ ก็ควรจะ
 เป็นผู้ที่ได้สำเร็จวิชาสาม และในเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนถาม
 ท่านว่า หลวงพ่อยีท่านสำเร็จวิชาสามหรือไม่ ท่านก็
 ตอบว่า เรื่องอย่างนี้เป็นปัจจุัตถ์ คือเป็นเรื่องที่รู้ได้
 เฉพาะตน

๒๔ ผมหงอโอบปาติกะ

เรื่องผมหงอโอบปาติกะตามที่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ บันทึกไว้ ก็เป็นเรื่องที่อธิบายยากอีกเรื่องหนึ่ง แต่ก่อนอื่นขอให้ท่านอ่านบันทึกเรื่องนี้ให้ละเอียดเสียก่อน ซึ่งมียุ่ดงต่อไปนี้

“ต่อมาหลังจากนี้อีกประมาณ ๒ สัปดาห์ เราได้มีการเข้าทรง วิญญาณโดยให้โอบปาติกะ มาปรากฏตัวให้เห็นอีกหนหนึ่ง ในโอกาสนี้มีโอบปาติกะ ๒ ท่านมาปรากฏตัวให้เห็น คือท่านเมฆแดงและอีกผู้หนึ่งซึ่งเราเรียกว่า อาซาเอ็ล (Archael) ท่านอาซาเอ็ล นี้เป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างสำคัญในครั้ง นี้ ได้มาปรากฏตัวให้เห็นเป็นเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง โดยยอมให้พวกเราทั้ง ๖๐ คนที่มาร่วมประชุมในที่นั้น เดินแถวเข้าไปในระยะใกล้ท่านประมาณ ๒ ฟุต ในระหว่างนี้ท่านได้ถือดวงไฟฉายที่มีผ้าคลุมสีแดงไว้ ฉายส่องให้เห็นหน้าและบ่าของท่านตลอดเวลา เมื่อทุกคนได้มานั่งที่เดิมของตนอีกครั้งหนึ่งแล้ว ท่านเมฆแดงได้เรียกมิสซิส คอนสแตน เทรลลอร์ ให้เอากรรไกรมาให้ท่านด้วย เสร็จแล้วท่านก็ได้ตัดปุย

ผมออกจากสี่รยะของท่านอาซาเอ็ลขึ้นมาให้มีซิสคอน
สแตน เทลอร์ จับดู ปรากฏว่าเป็นผมขาวละเอียด
อ่อนนุ่มเหมือนกับไหม ขาวประมาณ ๖ นิ้ว และดิฉัน
ใคร่จะบอกให้ท่านผู้อ่านซึ่งอาจจะสงสัยให้ทราบเสียด้วยว่า
ลักษณะของผมดังกล่าวนี้ ไม่มีลักษณะเหมือนของ
ดิฉันเลยแม้แต่น้อย ก็ว่าผมของท่านอาซาเอ็ลเป็น
ผมเส้นตรง และเห็นได้ชัดว่าละเอียดกว่าผมของดิฉัน
ซึ่งมีลักษณะเป็นสีเทา และงอเป็นลักษณะคลื่นอยู่
ตลอดเวลา

ต่อมาเราได้ นำผมชุด นั้นไปให้ ที่ร้าน คลาคสัน
พิจารณาโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ร้านคลาคสันนี้เป็น
ร้านช่างทำผมสำหรับใช้ ในการละครและภาพยนตร์ที่ชำนาญ
มาก ทางร้านได้รับรองว่าเป็นผมคนอย่างแท้จริง ดิฉัน
ยังคงรักษาผมชิ้นนี้ไว้ในความครอบครองแม้จนปัจจุบัน
นี้ พร้อมทั้งเอกสารบรรยายเหตุการณ์และมีรายเซ็นรับ
รองจากทุกคนที่เข้าร่วมประชุม และที่ได้เห็นเหตุการณ์
ในวันนั้นด้วยว่าเป็นความจริงทุกประการ”

จากเรื่องราวที่บันทึกไว้นี้มีปัญหาอยู่ข้อเดียวที่น่าสงสัยมาก คือผมของโอปปาทิกะที่ตัดออกมาและเอาไปให้ช่างผมดู ซึ่งทุกคนก็รับรองว่าเป็นผมของคนจริงๆ และก็สามารถที่จะเก็บไว้ได้ด้วย อันนี้แหละที่เป็นปัญหาว่าจะเป็นไปได้หรือไม่? ข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาทิกะองค์หนึ่ง ท่านบอกว่าท่านไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เช่นเดียวกับที่ท่านไม่เชื่อในเรื่อง ของขวัญ ที่มาจากโลกทิพย์ และเรื่องนกดัดเจริก้า แต่สำหรับท่านเมฆแดงท่านก็ยังยืนยันของท่านตามเดิมว่าเรื่องจริงเป็นอย่างนั้น แต่ท่านอธิบายเหตุผลไม่ได้ สำหรับในประเด็นข้อนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องผมของพระพุทธเจ้า เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงตัดเป็นครั้งแรกที่ฝั่งแม่น้ำอนิมานที ซึ่งในคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่าเทวดาได้รับเอาไป แล้วเอาไปบรรจุไว้ที่พระจุฬามณีเจดีย์ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามหลวงพ่อดมเต็จว่า พระจุฬามณีเจดีย์หลวงพ่อดมได้เคยไปเห็นมาบ้างหรือไม่? ท่านบอกว่าเคย

เห็นและมีอยู่ในสวรรค์ทุกชั้น คือในกลุ่มของคนที่เคย
 นับถือพระพุทธศาสนา เมื่อตายไปเกิดเป็นโอปปาทิกะ
 จะอยู่ในสวรรค์ชั้นไหนก็ตาม พวกเหล่านั้นก็ได้สร้างเจดีย์
 และบรรจุม่วยผมของพระพุทธเจ้าบ้าง พระอัฐิธาตุบ้าง
 ตลอดจนของอื่นๆ ที่เป็นของพระพุทธเจ้าไว้ในเจดีย์
 เพื่อเอาไว้เป็นที่สักการะบูชา เมื่อข้าพเจ้าได้ยืนทำอธิ-
 บายเช่นนี้ ก็เลยทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาอีกหลายอย่าง
 แต่ปัญหาต่างๆ เหล่านี้จะเก็บเอาไว้ไปอธิบายในภายหลัง
 สำหรับตอนนี้ จะขอพูดถึงเรื่องผมของโอปปาทิกะที่ว่า
 สามารถตัดเอาออกมาได้ และก็เก็บไว้ได้ด้วย สำหรับ
 ประเด็นนี้ โอปปาทิกะองค์ที่บอกว่าท่านไม่เชื่อว่าจะเป็น
 ไปได้ นั่นท่านก็อธิบายให้ฟังเหมือนกันว่า ของทุกอย่าง
 ในโลกทิพย์ ถ้าโอปปาทิกะองค์ใดมีอำนาจจิตสูงมาก
 ถึงกับสามารถทำให้วัตถุละเอียดคนนั้นหายบชนมา จน
 กระทั่งตามนุษย์แลเห็นได้หรือสัมผัสถูกต้องได้ ของ
 ที่ว่านั้นก็ปรากฏอยู่ในโลกมนุษย์ได้นาน แต่ถ้าเป็น

สิ่งที่มีชีวิตเช่นร่างกายของโอปปาติกะบางคน ซึ่งสามารถ
 ที่จะทำให้ เป็นกายหยาบขึ้นมาจนกระทั่งมนุษย์แลเห็นได้
 นั้นจะอยู่ได้ไม่นาน เพราะสิ่งที่มีชีวิตเช่นอย่างร่างกาย
 เปลี่ยนแปลงไปตามจิตใจได้ง่าย แต่ถ้าเป็นวัตถุอย่างอื่น
 เช่นผมที่ตัดออกมาแล้ว หรืออาจจะเป็นวัตถุสิ่งของอย่าง
 ใดก็ได้ อันนั้นเมื่อทำให้มันหยาบขึ้นมาแล้วไม่เปลี่ยน
 แปลงไปตามจิตใจได้ง่าย แต่ปัญหาสำคัญมีอยู่ว่า ใครจะ
 เป็นคนที่ทำได้ เพราะเท่าที่ท่านเคยรู้เคยเห็นมา ยังไม่
 ปรากฏว่ามีโอปปาติกะคนไหนทำได้ แต่ถ้าพิจารณาถึง
 หลักดั้งเดิมหรือหลักส่วนใหญ่ เราก็จะเห็นว่า แต่เดิม
 ที่เดียวโลกนี้ไม่มี มีแต่ความว่างเปล่า แต่แล้วสิ่งต่างๆ
 ก็ได้เกิดขึ้น ซึ่งมีทั้งสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านี้
 แต่เดิมอยู่ในสภาพที่เป็นของทิพย์ทั้งสิ้น แต่แล้วต่อ
 มาของทิพย์เหล่านี้เองก็ได้วิวัฒนาการกลายเป็นสิ่งที่มี
 ความหยาบมากขึ้น ซึ่งอำนาจที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
 แปลงก็คืออำนาจของวิญญาณนั่นเอง แต่จะเป็นวิญ-

ญาณของใคร เป็นของคนคนเดียวหรือว่าเป็นของโอป-
 ปาติกะทั้งหลายช่วยกันบันดาลให้เกิดขึ้น อันนี้ท่านไม่
 ทราบ ฉะนั้นตามเรื่องทีกล่าวไว้ในคัมภีร์ศาสนาต่างๆ
 ซึ่งกล่าวในทำนองว่าโลกนี้มีผู้สร้างนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
 และในคัมภีร์ พุทธศาสนาเองก็เคยพูดถึงเทพเจ้าบางองค์
 อ้างตัวว่าเป็นผู้มีมาก่อนโลกนี้ และเป็นผู้สร้างโลกนี้ขึ้น
 มา ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงชี้แจงไว้ว่าเป็นความเข้าใจผิด
 ของเทพเจ้าผู้นั้น ก็แสดงให้เห็นถึงแนวความคิดว่าโลก
 ได้วิวัฒนาการมาจากโลกทิพย์ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ต้อง
 ใช้เวลานานมากกว่าสิ่งของที่เป็นทิพย์นั้นจะค่อยๆ เปลี่ยน
 แปลงมาจนกระทั่งเป็นของหยาบ สำหรับในกรณีอย่างนี้
 ท่านเชื่อว่าเป็นไปได้ แต่ที่จะบันดาลให้ของทิพย์กลายเป็น
 เป็นของ หยาบขึ้นมาทันทีเหมือนอย่างทีกล่าวไว้ในหนังสือ
 เล่มนี้ อันนี้ท่านไม่ค่อยเชื่อ เพราะแม้แต่ท่านเมฆ-
 แดงซึ่งท่านอ้างว่าท่านทำได้ แต่พอท่านขอร้องให้ทำ
 ให้ดู ท่านก็บอกว่าเดี๋ยวนี้ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงทำให้
 เกิดความสงสัย ไม่ทราบว่าความจริงตามที่กล่าวไว้ใน
 หนังสือเล่มนี้จะเป็นไปได้อย่างไร

๒๕. พระจุฬามณีเจดีย์

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วว่าจะอธิบายเรื่องพระ
จุฬามณีเจดีย์ เพราะในตอนแรกที่อธิบายเกี่ยวกับเรื่อง
ผมของโอปปาติกะ ข้าพเจ้าได้เรียนถามหลวงปู่สมเด็จเจ้า
ถึงเรื่องมวยผมของพระพุทธเจ้าที่ทรงตัดครั้งแรก ซึ่งใน
คัมภีร์กล่าวว่า พวกเทวดาได้อาไปบรรจุไว้ในพระจุฬา
มณีเจดีย์ในสวรรค์ และท่านได้ตอบว่าความจริงในเรื่อง
ผมที่เป็นของมนุษย์ ก็ยังคงอยู่ในโลกของมนุษย์นั่นเอง
ส่วนผมที่เทวดาเอาไปนั้นเป็นผมทิพย์ เหมือนกับเมื่อ
บุคคลในโลกนี้ได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับผู้ตายด้วยวัตถุ
ต่างๆ เช่น เสื้อผ้าอาหาร ครั้นแล้วของเหล่านั้นก็จะเกิด
ขึ้นในโลกทิพย์ ซึ่งของที่เกิดขึ้นในโลกทิพย์นั้นไม่ใช่ของ
ที่ไปจากโลกมนุษย์ เพราะของที่ทำบุญในโลกมนุษย์ก็ยังคง
อยู่ในโลกมนุษย์ แต่ของในโลกทิพย์ซึ่งมีลักษณะอย่าง
เดียวกันกับของในโลกมนุษย์ได้เกิดขึ้นนั้น เป็นของอีก
อันหนึ่งซึ่งเกิดจากจิตใจของผู้รับส่วนกุศล ข้อเท็จจริง
อันนี้เป็นเรื่องที่เราเข้าใจกันอยู่แล้ว แต่บางคนอาจจะแย้ง

ว่า ของที่จะเกิดในโลกทิพย์ได้ จะต้องเป็นของที่คนในโลกมนุษย์ทำบุญให้ หรือไม่เช่นนั้น ก็ต้องเป็นของที่ทำพิธีเช่นให้ ของนั้นจึงจะเกิดในโลกทิพย์ได้ แต่ในกรณีของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เป็นการทำบุญ และไม่ใช่ว่าเป็นการเช่น ฉะนั้นเมวยผมที่เป็นของทิพย์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ความจริงในเรื่องนี้เราไม่ทราบแน่ เพราะในคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้ว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงตั้งใจจะให้แก่เทวดาหรือไม่ เพียงแต่กล่าวว่าเทวดาได้รับเอาไปเท่านั้น สมมติว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงตั้งใจ แต่พวกเทวดาทิ้งหลายได้ตั้งใจมาก่อนแล้วที่จะมารับเอาเมวยผมนี้ไป ในกรณีอย่างนั้นเมวยผมที่เป็นทิพย์ก็ย่อมจะเกิดขึ้นได้ และหลวงพ่อดสมเด็จ ท่านได้สันนิษฐานว่า เมื่อพระองค์ทรงตัดแล้วก็คงจะไม่ทิ้งไปเฉยๆ เหมือนอย่างคนธรรมดา พระองค์อาจจะเอามวยผมไปลอยน้ำในแม่น้ำอินทรมานที ซึ่งในขณะที่ลอย พระองค์จะทรงอธิษฐานอย่างไรหรือไม่ อันนี้ท่านไม่ทราบ แต่ในกรณีที่ว่าแม้พระองค์จะไม่ทรง

ตั้งใจให้แก่เทวดา แต่เทวดาทงหลายก็ยอมจะเนรมิตขึ้นมาได้นั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปได้แน่นอน ในทำนองเดียวกับพวกเทวดาที่นับถือในเรื่องเจดีย์ในเรื่องโบสถ์ หรือในสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์อันใด ก็ตามอย่างที ตนเอง เคยนับ ถือเมื่อตอนอยู่ในโลกมนุษย์นั้น พวกเหล่านั้นก็สามารถที่จะสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที ในคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า เทวดาได้รับเอามวยผมของพระพุทธเจ้าไปบรรจุไว้ในจุฬามณีเจดีย์ ซึ่งหมายถึงมณีเจดีย์อันเป็นที่บรรจุมวยผม เพราะคำว่าจุฬา แปลว่ามวยผม

พระจุฬามณีเจดีย์สร้างขึ้นมาได้อย่างไร? บัญหาข้อนี้ท่านได้ตอบว่า สำหรับพระจุฬามณีเจดีย์ที่อยู่ในภูมิต่ำ พวกโอปปาติกะที่อยู่ในภูมินั้นสร้างขึ้นมาเองไม่ได้ แต่จะมีโอปปาติกะในภูมิสูงไปสร้างไว้ให้ ทิ้งสักเพื่อให้โอปปาติกะในภูมิต่ำนั้นได้ยึดเหนี่ยว เพื่อเป็นที่พึ่งในทางใจในอันที่จะให้ใจเป็นกุศล เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ ในท้องถิ่นที่ก้นดง ประชาชนส่วนใหญ่ยากจน ไม่สามารถจะสร้างวัดขึ้นมาด้วยกำลังของเขาได้ แต่ก็จะมีคน

จากถิ่นอื่น ซึ่งมีฐานะดีมีความรู้ความสามารถไปสร้างวัด
 เอาไว้ให้สำหรับคนในถิ่นนั้น แต่ที่ก็เป็นเพียงการเปรียบ
 เทียบในบางแง่เท่านั้น เพราะว่าโดยปกติโอปปาติกะใน
 ภูมิต่ำแม้จะได้ชื่อว่าอยู่ในสุคติภูมิ ซึ่งภูมิที่ว่านี้อยู่ใน
 บรรยากาศของโลกมนุษย์ สำหรับโอปปาติกะในภูมินี้โดย
 ธรรมดาไม่เข้าใจเรื่องชีวิตของตัวเองว่า ตนเองเกิดขึ้น
 มาได้อย่างไร สิ่งนั้นสิ่งนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร เขารู้แต่
 เพียงว่าเมื่อเขาเกิดมา เขาก็ได้พบสิ่งแวดล้อมต่างๆ
 อย่างที่เป็นอยู่ เพราะฉะนั้นพระจุฬามณีเจดีย์เขาจึงไม่รู้
 ว่ามีใครมาสร้างให้หรือเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ส่วนโอปปา-
 ติกะในภูมิสูงย่อมจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการเกิด
 ของตัวเองและการเกิดของสิ่งแวดล้อม แต่ถึงกระนั้น
 ขอบเขตแห่งความรู้ ก็ยังแตกต่างกันออกไปอีกตามภูมิ
 คือโอปปาติกะในภูมิที่สูง เช่นในภูมิของผู้ที่ได้จตุตถฌาน
 หรือในภูมิของโอปปาติกะที่เป็นพระอรหันต์ ท่าน
 เหล่านี้ย่อม มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่อง ชีวิตเรื่อง

จักรวาลดีกว่าในภูมิที่ต่ำกว่าตนเอง รวมทั้งความสามารถในการบันทาลสิ่งแวดล่อมต่างๆ ก็ดีกว่า แต่อย่างไรก็ดี พระจุฬามณีเจดีย์ซึ่งมีอยู่แต่ละภูมินั้น ก็มีลักษณะไม่เหมือนกันทีเดียว เช่นในภูมิที่ต่ำกว่า รัศมีที่เกิดจากพระจุฬามณีจะมีแสงสว่างไม่มากเท่าไร ความสวยงาม ความประณีตก็แตกต่างกัน ส่วนในภูมิสูง แสงสว่างที่เกิดจากพระจุฬามณีกล่าวคือแก้วมณีที่เป็นยอดของพระเจดีย์นั้นมีความสว่างมาก และโดยธรรมชาติแสงสว่างที่มีอยู่ในภูมิของโอปปาติกะแต่ละภูมิ ส่วนใหญ่ก็มาจากพระจุฬามณีเจดีย์

วิธีการสร้างพระจุฬามณีเจดีย์ หลวงพ่อสมเด็จจว ท่านอธิบายว่าเราจะเข้าใจได้ ก็ต่อเมื่อต้องเข้าใจเสียก่อนว่า ร่างกายของโอปปาติกะก็ดี เสื้อผ้าอาภรณ์และที่อยู่ ตลอดจนถึงสิ่งแวดล่อมอื่นๆ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ต้องเข้าใจความจริงในเรื่องนี้เสียก่อน เพราะโดยปกติ คนที่ไม่เข้าใจเรื่องอำนาจ วิญญาณ ว่าสามารถบันทาลให้

เกิดทุกสิ่งทุกอย่างได้ หรือจะพูดให้ชัดก็คือ ทุกอย่าง
 มาจากอำนาจวิญญานนั่นเอง ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัส
 ไว้ว่า มโนคือวิญญานเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย
 วิญญานประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จมา
 แต่วิญญาน ซึ่งความจริงอันนี้ย่อมมีเหมือนกันหมดไม่ว่า
 จะเป็นในโลกของมนุษย์ หรือในโลกของโอปปาติกะ
 จะมีประเด็นที่แตกต่างกันอยู่แต่เพียงว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง
 ในโลกของโอปปาติกะที่ว่าเกิดจากวิญญานนั้น มอง
 เห็นได้ง่าย และเป็นไปอย่างรวดเร็ว ส่วนทุกสิ่งทุก
 อย่างในโลกมนุษย์ที่ว่าเกิดจากวิญญานมองเห็นได้ยาก
 ต้องเป็นผู้ทรมปัญญาลึกซึ้งจริงๆ เท่านั้น จึงจะรู้ความ
 จริงในเรื่องเหล่านี้ได้ เพราะความเป็นไปหรือการเกิด
 ของสิ่งต่างๆ ในโลกมนุษย์ เช่นการเกิดของร่างกาย ทั้ง
 ที่พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสสอนเรื่องนี้มานาน แต่คนที่จะ
 เข้าใจว่าวิญญานเป็นผู้สร้างชีวิต ก็ยังมีเป็นจำนวนน้อย
 มาก แม้ในกลุ่มของผู้ที่ศึกษาในทางพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้นการที่จะเข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดจาก
อำนาจจิตหรืออำนาจวิญญาณนั้น จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจ
ยากจริงๆ ตามหลักฐานในคัมภีร์ของพระพุทธศาสนา
ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ ก็ปรากฏว่าพระเสขะหรือพระ-
อริยบุคคลตั้งแต่พระโศกานั้นขึ้นไปเท่านั้น จึงจะรู้แจ้งใน
เรื่องเหล่านี้ เช่นที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า:—

“พระเสขะจักรู้แจ้งซึ่งแผ่นดินนี้ พระเสขะจัก
รู้แจ้งซึ่งขมโลก ซึ่งโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก”

จากข้อความที่อ้างมานี้แสดงให้เห็นว่า คนที่จะรู้
แจ้งว่าทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดมาจากอำนาจจิตนั้น จะต้องเป็น
พระอริยบุคคล หรืออย่างน้อยก็ต้องเป็นผู้ปฏิบัติในทาง
สมาธิและวิปัสสนาที่ได้ผลพอสมควร สำหรับผู้ที่ศึกษา
แต่ในทางปริยัติไม่ว่าจะศึกษามาจากแขนงไหน ก็เป็น
การยากมากที่จะรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกิดมาจากวิญญาณ

ขอให้สังเกตว่า ผู้ที่ตายแล้วไปเกิดเป็นโอปปาติกะ
นั้น เมื่อเกิดขึ้นมาก็จะพบว่าสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่ใน
ภูมิของตัวนั้นได้มีอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งใครจะไปเกิดในภูมิ

ไหนมีสิ่งแวดล้อมอย่างไร ก็สุดแล้วแต่สภาพแห่งจิตใจ
ของตน และในโลกของโอปปาติกะนั้น ทุกคนได้อยู่ตาม
ภูมิของตนเองจริงๆ ไม่มีการปะปนกันเหมือนกับในโลก
มนุษย์ กล่าวคือใครมีสภาพแห่งจิตใจอย่างไร อยู่ใน
ระดับไหน ก็จะไปเกิดอยู่ร่วมกันในภูมิที่เหมาะสมกับ
จิตใจของตน จากข้อสังเกตอันนี้ก็จะทำให้เข้าใจง่ายว่า
สิ่งแวดล้อมในโลกของโอปปาติกะ ไม่ได้เกิดขึ้นจาก
อำนาจจิตของคนๆ เดียว หรือของใครคนใดคนหนึ่ง
โดยเฉพาะ หากแต่เกิดจากอำนาจจิตโดยส่วนรวม
ของผู้ที่อยู่ในภูมินั้นๆ ทั้งหมด นี่คือหลักเกณฑ์โดย
ทั่วไป

และอีกนัยหนึ่ง ขอให้สังเกตว่า โอปปาติกะทั้ง
หลายที่อยู่ในภูมิต่ำ ไม่สามารถแม้กระทั่งจะสร้างอาหาร
ด้วยอำนาจจิตของเขา ต้องอาศัยญาติพี่น้องทำบุญไปให้
หรือทำพิธีเช่นให้ ึ่งๆ ที่อาหารที่เกิดขึ้นจากผู้อื่นทำ
บุญไปให้เช่นนี้ ก็เกิดขึ้นด้วยอำนาจจิตของตนเอง แต่ก็
ไปมีความสัมพันธ์กับอำนาจจิตของคน ที่อยู่ในโลกมนุษย์

แต่โอบปาติกะที่อยู่ในภุมิสุง ซึ่งเป็นภุมิของคนที่ได้สร้าง
 ความดีเอาไว้มากนั้น สามารถที่จะสร้างอาหารและเสื่อ
 ผ้ายถลกถึงสิ่งแวดล้อมบางอย่างได้ด้วยอำนาจจิตของเขา
 แต่ก็สร้างไม่ได้ทุกอย่างในเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่อยู่ในภุมิ
 ที่สูงกว่า และสำหรับโอบปาติกะที่อยู่ในภุมิสุงมากเช่นผู้
 ที่ได้สมบัติทั้ง ๘ แต่ก็เกิดในภุมินั้นด้วยวิบากของรูป
 ฌานชั้นที่ ๔ และเป็นคนที่เคยได้อภิญญามากในสมัย
 ที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ พวกนี้มีอำนาจบันดาลสูงมาก จน
 กระทั่งโอบปาติกะในชั้นนี้ บางคนเข้าใจว่าตนเองเป็นผู้ที่
 สร้างโลกมนุษย์ และสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลกขึ้นมา
 ความเข้าใจผิดอย่างนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับโอบปาติกะ
 ที่ไม่เข้าใจเรื่องปฏิจจสมุบาท เพราะผู้ที่เข้าใจในหลัก
 ปฏิจจสมุบาทย่อมจะรู้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมีความ
 สัมพันธ์กัน และต่างก็อาศัยซึ่งกันและกัน

การเกิดของสิ่งแวดล้อมในโลกของโอบปาติกะ เรา
 จะเข้าใจได้ก็แต่เพียงหลักใหญ่ ๆ ดังที่กล่าวมา ส่วนข้อ
 ปุถุญ้อยหรือรายละเอียดจะรู้ได้จริง ๆ ก็ต่อเมื่อสามารถ

ไปเห็นด้วยตัวของตัวเอง แต่ที่นั่นหมายความว่า จะต้องมีการศึกษาให้รู้ถึงความเร้นลับและกฎเกณฑ์ต่างๆ ในโลกของโอปปาติกะด้วย จึงจะสามารถเข้าใจได้ ฉะนั้นผู้ที่เข้าใจเรื่องนี้ได้จริงๆ ก็ต้องไปเกิดเป็นโอปปาติกะ และจะต้องเป็นคนมีสติปัญญาสูง มีภูมิธรรมสูงไปจากโลกมนุษย์แล้ว จึงจะสามารถเข้าใจได้ ท่านบอกว่าเท่าที่อธิบายมานี้ ก็ออกจะเป็นการมากเกินไปแล้วสำหรับผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์ ถ้าขึ้นอธิบายมากกว่านี้ แทนที่จะให้ความกระจ่าง ก็กลับจะสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นอีกมากมาย และไม่สามารถจะเข้าใจได้ด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงขอยุติไว้แต่เพียงนี้

